

Τό μικρό

ΕΜΠΡΟΣ

Μυθιστορήματα

Διηγήματα

48

ΣΕΛΙΔΕΣ

Περιπέτειες

Γιά όλους

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ «ΕΜ Π Ρ Ο Σ» ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑΝ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΙΝ



Το σφάλμα δεν βρίσκεται στ' αστέρια.—Όταν το κατάλαβε είχε κερδίσει τον αρραβωνιαστικό της

ΗΤΑΝ ένα δύσκολο προβλή, αλλά δεν σκόπευα να κλάψω μπροστά στην μίς Γκιλλινγκχαμ. Είχα καταφέρει να δακτυλογραφήσω τρία ασφαλιστικά συμβόλαια και άρχιζα το τετάρτο, όταν έχασα τον έλεγχο των πράξεών μου.

Αν σκεφθώ, βέβαια, πως μόλις έχτες το βράδι είχα επιστρέψει στον Ρότζερ το δακτυλίδι του και έτσι πάλι καλά.

Η μίς Γκιλλινγκχαμ δεν είναι από τας τύπους που θα ήθελαν να σε δουν κλαμένη. Είναι ψηλή, λεπτή και τόσο ψυχρά όμορφη, όσο και η σελήνη σ' ένα φθινοπωρινό ουράνιο. Νομίζα πως ήταν και το ίδιο άτομο.

Αλλάστε είναι η πιο ικανή γυναίκα που έχω συναντήσει ποτέ μου. Διευθύνει την ασφαλιστική εταιρία και καμιά δεκαριά φιλοanthropικές οργανώσεις δίχως ούτε τη μισή αναστάτωση της μητέρας μου, την εποχή που έζησανε τος μπλεντέδες.

Κι' όλα ταυτά χωρίς καλὰ καλὰ να είναι ακόμα τριάντα χρονών. Τουλόχιστον έτσι μου είπε η Λύντα Σάμμερς.

Δεν έχει περάσει ούτε μία μέρα τα τριάντα, αλλά αν θές την γνώμη μου, είναι μία απογοητευμένη γεροντοκόρη, που' δλη την μορφή της, μου είχε πει με μυστηριώδες ύφος η Λύντα.

Εγώ δεν είχα ζητήσει την γνώμη της και το ζήτημα άπομεινε εκεί. Όταν είσαι τόσο πεσσοκαρτωμένη από το ύπαιθρο, ώστε να γυάλις από τα μαλλιά σου άκωρα, δεν κόβεις βέβαια να σχολιάζης τον εργοδότη σου.

Όπωςδήποτε δεν έδλεπα για ποιο λόγο να είναι απογοητευμένη η μίς Γκιλλινγκχαμ. Με τέτοιο όμορφο, ο κάθε άντρας θ' ανασκουμπωνόταν να την βγάλει από την απογοήτευση.

Με μένα βέβαια ήταν άλλοιζος. Εγώ δεν μπορούσα να κρατήσω ούτε τον Ρότζερ. Άλλα και έζωντας ακόμη που είχα πείσει έξω στο ίδιονικό του Ρότζερ, τούτο δεν έκανε εύκολη την επιστροφή του δακτυλιδιού που φορούσα κιόλας δυό χρόνια—από την ημέρα που έβλεπα τις δεκαετίες μου χρόνις, όταν και οι δυό μας είχαμε γυιώσει στην πετρίδα για τα Χριστούγεννα. Αύτως από την αϊγή της αγροτικής σχολής. Εγώ από τη σκόνη της μικρής σχολής δακτυλογράφων.

Βλέποντας τώρα το άδειο δακτυλό μου, ένοιωσα ένα τρομερό άνωκάτωμα στο στομάχι. Και εκείνο είναι που με έκανε να δάλω τα κλάματα, ακριβώς στη μέση του τέταστου συμβολαίου. Και είμαι τόσο άποληκη, που διηγήθηκα άμέσως τον καμώ μου, μόλις η μίς Γκιλλινγκχαμ με ρώτησε τι συμβαίνει. Καλύτερα να δαγκωνα την γλώσσα μου. Γλά ταυτά πιά ήτανε άσφα.

Το εκπληκτικό πάντως είναι πως μου έδειξε έξοικετική συμπαθεία, μου χτύπησε

μάλιστα κάνα δυό φορές την πλάτη, όπως κάνει και η μητέρα μου στο σπίτι.

—Όποτε του γυρίσες πίσω το δακτυλίδι; ρώτησε όταν τελείωσα.

Της έγνεφα καί. Θυμώμενη πως καθόταν ο Ρότζερ στο μπάρ, με κάποια άμνηστία, μη θέλοντας να με πληγώσει.

Δεν είναι σωστό για κανένα μας, Άνν, είχε πει και προσπάθησε αδέξια να μου πιάσει το χέρι. Ζώντας... μεγαλώνοντας στο άγροκτημα, δεν είχαμε πολλές ευκαιρίες να γνωρίσωμε άλλους ανθρώπους. Θέλω να πω, ότι δεν μπορούμε να δεθούμε μ' αυτό τον τρόπο. Πρέπει να κινηθής περισσότερο. Άνν. Μ' άλλα λόγια...

—Ε, να, η ζωή είναι τόσο περιωρισμένη στο άγροκτημα.

—Άφου το θέλεις έτσι, Ρότζερ, τότε δεν έχω τίποτα να πω, αποκρίθηκα. Τράβηξα το διαμαντένιο δακτυλίδι από το δακτύλο και το βρόντηξα στο τροπέκι μπροστά του. Και πών προετάρτα να μιλήσω. Έφυγα.

Ίσως θα έπρεπε να είμαι θυμωμένη με τον Ρότζερ, παρὰ πληγωμένη, αλλά καταλάβαινα πόσο άνικονη ήμουν γι' αυτό.

Ξάφνου άνάγειρε στο κόβισιά της, έβγαλε τα γυαλιά της και τα έβρεξε σκεπτική.

—Τον άγοπάς σου τον τύπο, τον Ρότζερ σου;

—Ναί, ναί, φυσικά, κατόφερα να ψελλίσω. Ο πάρος μούφερε άσφουξία.

—Και θέλεις πραγματικά να τον παντρευτείς; Είσαι άλότιστα σίγουρη, Άνν; Κατενάρω.

—Αυτή ήταν η μοναδική μου σκέψη τα δυό τελευταία χρόνια.

—Γνώριζες την Άλλη; με ρώτησε η μίς Γκιλλινγκχαμ και η φωνή της με προσέγλωσε πάλι στην πραγματικότητα.

—Δεν φαντάζομαι πως υπάρχει άλλη, κούνησα το κεφάλι.

—Καλή μου, Άνν, μην είσαι ήλιθια, είπε η μίς Γκιλλινγκχαμ, αλλά ο τόνος της δεν έχασε την τρυφερότητά του. Όταν ένας άντρας παρατάει έσθινικά μία νόστιμη κοπέλα όπως εσύ, υπάρχει πάντοτε μία άλλη. Σκέψου το καλύτερα.

Ήταν κάτι που προσπαθούσα να το άποφύγω, αλλά τώρα αναγκάστηκα να ξαναθυμηθώ τις τελευταίες συνομιλίες μας. Μήπως προη μωτικά έννοσσε καμιά ιδιαιτερία;

Και τότε θυμήθηκα την Λόις Κάμρικελ, την τηλεφωνήτοια με την δελουδένια φωνή, στο γραφείο που εργάζοταν ο Ρότζερ. Από κάποια γυναίκα είχα διατάσει, η σκέψη μου πήγε άμέσως στην Λόις.

—Μάλιστα, παραδέχτηκα, σχεδόν θοισμ-δευτικά. Υπόφερε κάποια άλλη. Η Λόις! Την θυμάμαι που καθόταν πίσω από τον πάγκο, μία μέρα που πήγα στο γραφείο του Ρότζερ. Έμοιαζε... έμοιαζε με ώριμο στάχυ.

—Αναστράνας. Η σκέψη της Λόις έκαυε

μάλιστα. Μετά το κομμάτιο, θα σε πω στο μωγαζιά. Που φαντάζεσαι ότι θα πάω όποτε ο Ρότζερ σου με την Λόις;

—Μίς Γκιλλινγκχαμ, άρνιασ.

—Θέλεις η δεν θέλεις τον Ρότζερ;

—Φυσικά τον θέλω, Μά...

—Τότε αξίζει τον κόπο. Και ετα καλά κόποις κτώνται.

—Μα δεν έχω το δικαίωμα να τον πάω από πίσω...

—Ασφαλώς το έχεις. Άλλωστε δεν τον πας από πίσω. Μου χαμσγέλασε. Θα δώσης απλώς σ' αυτό τον νεαρό ένα παμπόλαιο μόνιμο, ότι μπορεί να δρη και στο κατόφλι του ότι λαχταρεί, φάνει να έχη μάτια να το δη. Λοιπόν, θα δώσω μπροστά την έκταρταία. Πρώτα πρώτα, πρέπει να σε κάνω να φανείσαι όσο το δυνατόν έλκυστικότερη. Έπειτα πρέπει να δείξωμε στον Ρότζερ ότι δεν καθάσαι στο σπίτι με ραγισμένη καρδιά. Πρέπει άμέσως να κλείσης ραντεβού με κάποιον άλλο και να άρχισης να συχνάζεις όπου πηγαίνει ο Ρότζερ. Λοιπόν, έχεις υπ' όψι σου κανένα εύπαρουσίστο νεαρό να σε βγάλει έξω;

Κούνησα το κεφάλι.

—Αυτό μας άσκολεύει κάπως τα πράγματα. Λοιπόν, αν βγη άπόψε με την Λόις, που φαντάζεσαι ότι θα πάνε;

—Ίσως στού «Τζέξ» γι' ά φαγητό, είπα.

—Τότε πρέπει να πας και σύ, φυσικά με κατάλληλο συνοδά. Στασου, νομίζω πως έχω κάποιον. Τρέχα και πές του Τζέφ Γουάτκινς να έλδη εδώ.

—Δίτασα κάπως. Όλο τούτο το σχέδιο μου φαινόταν πολύ εύφάνταστο.

—Θέλεις μήπως να παντρευτεί την Λόις ο Ρότζερ; με ρώτησε η μίς Γκιλλινγκχαμ.

—Ο Ρότζερ παντρεύμενος με την Λόις Κάμρικελ. Ήταν σαν να χούφτιαζα ένα μαξιλαράκι με κοφίτσες.

★

—Όταν γύρισα, η μίς Γκιλλινγκχαμ κανόνιζε για το κομμάτιο και για τα φώνα. Και τρην προλόβα να βγάλω λείδι παρευσιώστης ο Τζέφ.

—Τι τρέχει, μίς Ίκανότης; τη ρώτησε.

—Μου χρειάζεται ένας εύπαρουσιώστος νέος για άποψε, άχισσε η μίς Γκιλλινγκχαμ.

—Ο Τζέφ χαμσγέλασε.

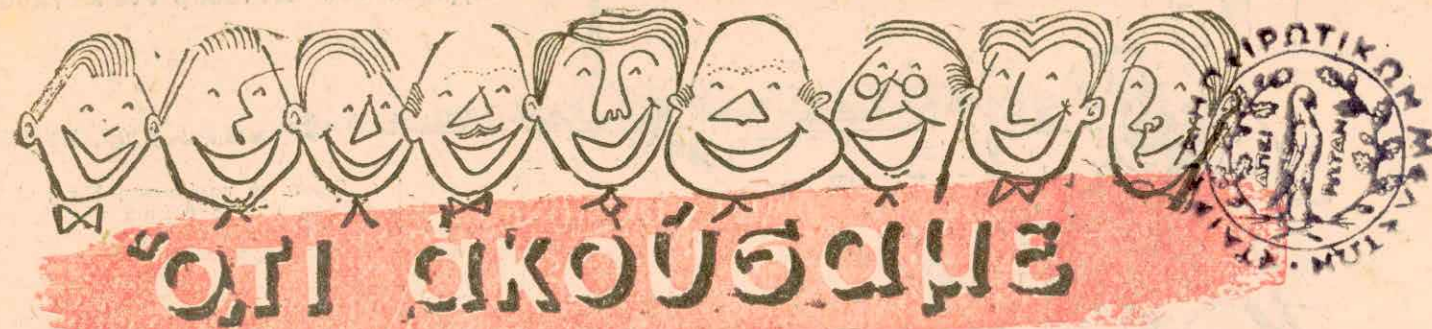
—Εσύ, Τζένιφερ; Δεν πιστεύω τ' αὐτιά μου. Έπειτα από τόσα χρόνια;

—Για την Άνν. Κάποιος όρκετα εύπαρουσιώστος για να κών τον τώος άρραβωνιστικό της να ζήλψη.

Δεν τολμούσα να τους κοιτάξω. Περίμενα από στιγμή σε στιγμή ν' άκούσω το περιγέλιο του Τζέφ. Εκείνος όμως με σίμωσε και πιάνοντάς μου το πηγούνι μου άνασπώκωσε το πρόσωπο.

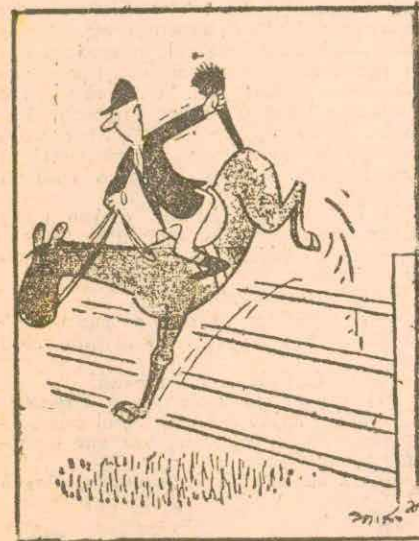
—Ε, τι να κάνωμε. Η Τζένιφερ έχει ένα θαυμάσιο σχέδιο, που νομίζω ότι θ' άποδώσει. Το μόνο που μας χρειάζεται είναι ένας άντρας. Και έκανε μία τέτια στράκο

(Συνέχεια εις την σελίδα 47)



ΚΑΘΕ εβδομάδα από αυτήν την στήλη θα παρουσιάζω στους αναγνώστας μας όσες από τις «εξόχως ιστορίες» που άκούμε μās φαίνονται κατάλληλες για δημοσίευση. Το γέλιο δεν προκαλείται σε όλους τους ανθρώπους με τα ίδια μέσα. Γι' αυτό, κατάλληλες ιστορίες θεωρούμε εκείνες που είναι ικανές να προκαλέσουν το γέλιο σε όσο το δυνατόν περισσότερες κατηγορίες ανθρώπων. Και, φυσικά, τις ιστορίες εκείνες όπου το πνεύμα δεν συγχέεται με την χυδαιότητα. Καλή διασκέδασι!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ έφερε την γυναίκα του στο γραφείο του ψυχιάτρου και εξήγησε ότι η γυναίκα του έπασχε από



την έμμομη ιδέα ότι ήταν... κότα. —Δεν είναι πολύ σοβαρό, είπε ο γιατρός. Πολλοί άνθρωποι φαντάζονται ότι είναι κάτι που στην πραγματικότητα δεν είναι. Και από πόσον καιρό η γυναίκα σας έχει αυτά τα συμπτώματα; —Α! Είναι τώρα περίπου τρία χρόνια.

—Τρία χρόνια! άπόρησε ο γιατρός. Και γιατί άποφασίσατε μόλις τώρα να την φέρετε εδώ; —Να σας πω, γιατρέ μου, είπε ο άνθρωπος με προφανή άμνηστία. Είμαστε φτωχοί άνθρωποι και τα αύγά μās είναι πολύ χρήσιμα!...

Ο ΩΡΑΙΟΣ νέος βρισκόταν στο διαμέρισμα της ώραιας κυρίας, όταν ξαφνικά άκούστηκαν βήματα στον διάδρομο.

—Θεέ μου, ο άνδρας μου! φώναξε η κυρία. Πήδησε γρήγορα από το παράθυρο!

—Ο νεαρός άνοιξε το παράθυρο έρριξε μία ματιά έξω και άπισθοχώρησε έντρομος.

—Τι λές; Να πηδήσω από το δέκατο τρίτο πάτωμα;

—Άφησε τα αύτά και πήδα άμέσως, ήταν η άπάντησις. Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για γελοίες προλήψεις!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ γύριζε πολύ άργα από σπίτι, άφου είχε πει πολλά πότηρια περισσότερα από ό,τι έπρεπε. Στο δρόμο που καθόταν, τα σπίτια ήταν όλα σχεδόν όμοιόμορφα και στην κατάστασι που βρισκόταν δεν είναι καθόλου περίεργο πως έκανε λάθος και, καθώς είχε χάσει το κλειδί του, άρχισε να χτυπά επίμονα την πόρτα ενός ξένου σπιτιού.

—Όταν, επί τέλους, άκουσε δήματα από μέσα σταμάτησε το χτύπημα και προσπάθησε να καλοπιάνη την... γυναίκα του:

—Άγάπη μου, τραύλισε, με συγχωρείς που γυρίζω άργά, αλλά καθυστέρησα στο γραφείο...

—Α να χαθής παλιάνθρωπε, μεθύστακα, άνεπρόκοπε, τον δέικομε μία άγριεμένη γυναικεία φωνή. Δεν είμαι η γυναίκα σου και τσακίσου να φύγης από δω προτού φωνάξω την αστυνομία!

—Ο άνθρωπος μας κοντοστάθηκε με άπορία:

—Καλά! Άφου δεν είσαι η γυναίκα μου τότε πως μεταχειρίζεσαι το λεξιλόγιό της;

ΚΑΙ άλλη μία άνάλογη ιστορία:

—Ένας οδηγός αυτοκινήτου ήταν χαμένος μέσα στην μηχανή, προσπαθώντας ν' άσκαλύψη την δαδη που τον είχε σταματήσει σ' ένα έρημικο έξοχικό δρόμο, όταν άκουσε μία φωνή:

—Κοίταξε το καρμπυρατέρ!

Κοίταξε γύρω του αλλά δεν είδε κανένα έκτος από ένα γέρικο άσπρο άλογο που τον έκοιταζε από το χωράφι που ήταν δίπλα στον δρόμο.

—Ο άνθρωπος, τρομοκρατημένος, άφησε το αυτοκίνητο και έτρεξε προς την πλησιέστερη αντίλα θενζίνης, που βρισκόταν πιο κάτω, και διηγήθηκε ταραγμένος τι του συνέβη, στον υπάλληλο που τον υποδεχθηκε.

—Είπατε ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος δίπλα στο αυτοκίνητο έκτος από ένα άλογο; ρώτησε ο υπάλληλος.

—Άκριβώς, ξεροκατάπιε ο σωφέρ.

—Ένα γέρικο άσπρο άλογο, με μαύρα σημάδια στα πόδια.

—Μάλιστα! Μάλιστα! είπε ο σωφέρ.

—Μη του δίνετε καμιά σημασία, κύ-

ριε. Το άλογο είναι δικό μου και σας λέω ότι δεν έχει την παραμικρή ιδέα για μηχανή αυτοκινήτου.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Καί γιατί, φί-

λε μου, θέλεις να χωρίσης την γυναίκα σου;

—Ο σύζυγος: Γιατί η γυναίκα μου είναι μισοπάλαβη και η ζωή μαζί της είναι άνυπόφορη.

—Ο δικαστής: Μπορείς να μās πής τί ακριβώς έννοεις;

—Ο σύζυγος: Φυσικά! Π.χ. η γυναίκα μου είναι άδύνατον να γυρίση σπίτι κάθε φορά που βγαίνει έξω, χωρίς να φέρη μαζί της και ένα παλιόγατο που μάξιμε στο δρόμο. Έτσι, σιγά-σιγά το σπίτι γέμισε από γάτες και ιδίως τώρα το



καλοκαίρι με κλειστά παράθυρα είναι άδύνατον ν' αναπνεύση κανείς.

—Ο δικαστής: Καλά, και γιατί δεν ανάγεις κανένα δυό παράθυρα;

—Ο σύζυγος: Αυτό είναι άδύνατον γιατί τότε θα έφευγαν τα περισσότερα μου!

Ο «έκαου-μπόυ» έχουν την φήμη

ότι είναι τόνον τερατολόγοι για τα πτηνήματα των άλογων τους, όσο και οι ψαράδες για το μέγεθος των ψαριών που πιανούν. Ένας από αυτούς, τον έβαλε πώς έπεσε κάποτε από το άλογο και έσπασε το πόδι του. Το άλογο τον σηκωσε, τον έβαλε στην σέλλα και τον μετέφερε στο σπίτι του, τον έβαλε στο κρεβάτι και ύστερα έτρεξε να φέρη τον γιατρό.

—Πολύ έξυπνο άλογο, παρατήρησαν έν χορώ οι άκροαταί του.

—Όχι και τόσο, παραπονέθηκε ο κάου-μπόυ. Φαντασθήτε ότι αυτό το ήλιθιο άλογο μου έφερε... κτηνίατρο!



Διήγημα του Έντουαρντ Σεγκούζαν

οησε την καπελλίερα, που ήταν κρυμμένη πίσω από μια πολυθρόνα, όπου την είχε ακουμπήσει κάποιος αφηρημένος γκρουή.

— Άγαπη μου! Είχε ξαναβρή την ήμερία της κι' έτρεξε να φιλήσει τον άδωδο ένοχο. Πασαλείφτηκε με σαπούνι του ξυρίσματος κι' έβα-

Γέμισε το ποτήρι της, δίχως να έγκαταλείψει απ' το βλέμμα του τις γάμπες των χορευτριών με τις χρωματιστές κόλτσες, τα πρόσωπα με τα γοητευτικά χαμόγελα, που ήταν τόσο γεμάτα αυτοπεποίθηση... Τόσο πολύ μάλιστα είχε εκεί την προσοχή του, ώστε ξεχάισε το ποτήρι της. 'Η Ντόροθυ έγινε κατακόκκινη. Τί ιδέα να την πιά σε μια τέτοια επίθεωρησι, ενώ έκαιαν το ταξίδι του γάμου τους!

— Τόνου...

ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟ

Ο ΡΑΥ, ψιθύρισε η Ντόροθυ με έκστασι, κατεβαίνοντας απ' τη σκάλα του αεροπλάνου.

— Θα περάσουμε απ' το τελωνείο τώρα, αγάπη μου, της είπε ο Τόνου. Νομίζεις πως θα μου ανακατώσουν τα ρούχα μου; ρώτησε εκείνη ανήσυχη.

— Άλλά οι τελωνες ξέρουν και διαβάζουν στα πρόσωπα των ανθρώπων. Δεν δυσκολεύτηκαν λοιπόν να διαβάσουν πάνω στα μέτωπα της Ντόροθυ και του Τόνου με χρυσά γραμμата τις λέξεις «ταξίδι του μέλιτος», και δεν έβρισαν καμιά τους βαλίτσα.

— 'Η Πλατεία της 'Ομονοίας! φώναξε η Ντόροθυ μια ώρα αργότερα, καθώς άνοιγε το παράθυρο του δωματίου τους στο ξενοδοχείο. Δεν είναι θαυμάσια;

— Ήταν ένα δρόμο του Σεπτεμβρίου και το Παρίσι άπλωνόταν μπροστά της σ' όλη του την όμορφη. 'Ο Τόνου βγήκε κι' αυτός στο μπαλκόνι και την φίλησε.

— Μ' αγαπάς πάντα; την ρώτησε.

— Πάντα, του άρκιστηκε εκείνη. Στο γραφείο του ξενοδοχείου, ένας κομψός κύριος έλεγε σ' έναν άλλο κομψό κύριο:

— Άντωνα Φ. Χουάιτ ό Β' γυός του περίφημου Χουάιτ των ανεμιστήρων... Μεγάλη περιουσία, κάμνει το ταξίδι του γάμου του... Έκείνη πρόην μαντενέ. Παρατηρήσατε τα μάτια της; Δυό κομμάτια θάλασσας!

★

— Θα θυγούμε, αγάπη μου, η θα μείνουμε εδώ; ρώτησε ο Τόνου την γυναίκα του, που έβγαίνε απ' το αρωματισμένο μπάνιο της.

— Πρέπει να φάμε, αποκρίθηκε εκείνη. Θα θυγούμε λοιπόν... Άλλά που θα πάμε;

— Ρώτησαν την διεύθυνσι του ξενοδοχείου, κι' εκείνη τους συμβούλεψε ένα κέντρο που είχε απελάσει μια καινούργια επίθεωρησι. Έκλεισαν αμέσως ένα τραπέζι.

— Τόνου! φώναξε ξαφνικά η Ντόροθυ, κατακόκκινη απ' το θυμό, ξεχάσες την καπελλίερα μου! Είσαι πάντοτε αφηρημένος, πάντοτε...

Χτυπούσε τις πόρτες των υτουλαπιών, έκαίγιε σχεδόν, κι' έκανε το δωματίο άνω-κάτω μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα.

— Τόνου! ξαναφώναξε. Έκείνος βγήκε απ' το μπάνιο μ' το πινέλο του ξυρίσματος στο χέρι.

— Την καπελλίερα μου! Την ξεχάσες στο 'Ορλύ! Τό κρεμο βλέμμα του συζύγου της δεν την καθυσέχασε. Άλλά ο Τόνου, έκανε τρία βήματα, έσκυψε και τρά-

λαν κι' οι δυό τα γέλια.

— Είσαι πάντα ανυπόμονη! Και πάντοτε έτοιμη να τα βάλεις μαζί μου!

— Εκείνη του ζήτησε χαϊδευτικά συγγνώμη κι' ο Τόνου πήγε στο μπάνιο να συνεχίσει το ξυρίσμά του.

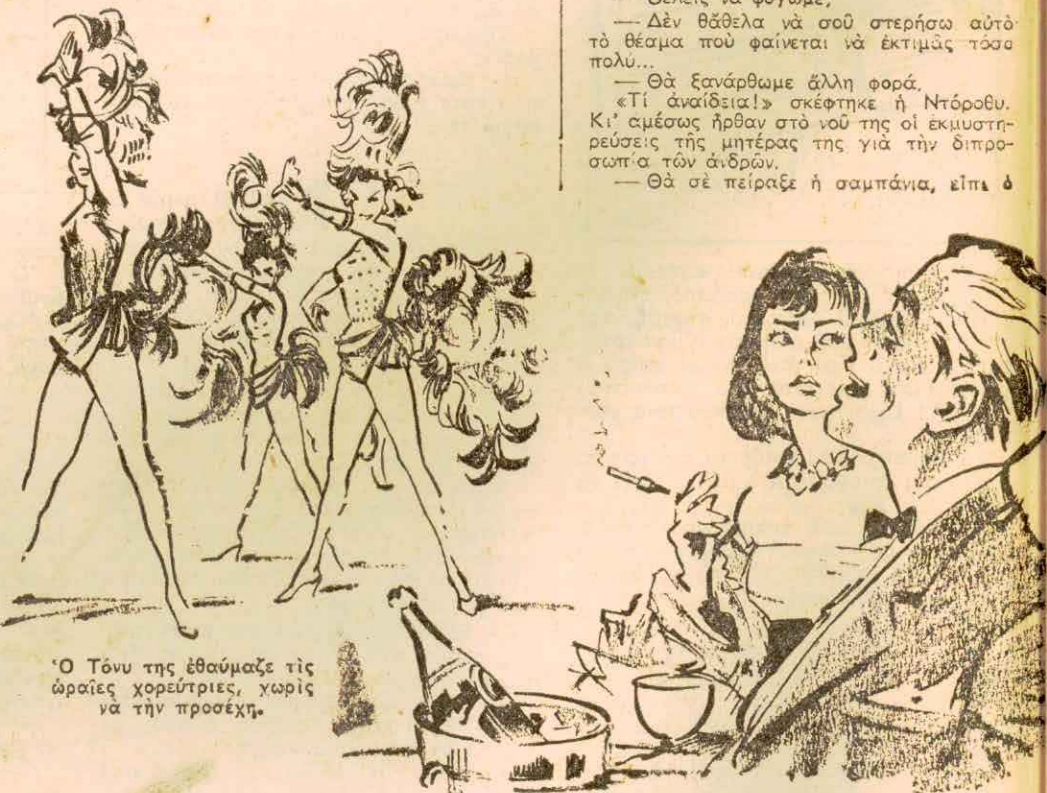
★

— 'Η επίθεωρησις δεν ήταν παρά ένα όργιο από φτερά. 'Η πρώτη χορεύτρια φορούσε χρυσά φτερά, κι' οι άλλες ροζ και γαλάζια. Θα χρειάστηκε να μαθήσουν ένα κοπάδι στρουθοκαμήλων για να ντύσουν η μάλλον να γδύσουν, αυτές τις δεσποινίδες...

— Τό ίδιο γίνεται και στο Μπράιτγουςαϊν, είπε ο Τόνου.

— 'Η Ντόροθυ κούνησε το κεφάλι της καταφατικά χωρίς πεποίθησι. Δεν κοίταζε πια το θέαμα, κατασκόπευε τον Τόνου. Κι' ο Τόνου δεν έκρυβε την ευχαρίστησί του. Άραγε οι προβολείς ήταν που του έδιναν αυτή την τόσο ροδαλή επιδερμίδα; Τα ώραία δάχτυλα της Ντόροθυ χτυπούσαν στο τραπέζι με νευρικήτητα.

— Τόνου, μου δάξεις λίγη σαμπάνια;



— 'Ο Τόνου της εθαύμαζε τις ώραίες χορεύτριες, χωρίς να την προσέχει.

— Τι είναι, αγάπη μου;

— Την κοίταξε ένα δευτερόλεπτο χωρίς να την βλέπει κι' απορροφήθηκε πάλι στο θέαμα. Δεν ήθελε να χάσει τίποτ' απ' αυτό! Άλλά ποιαν κοίταζε λοιπόν; Μήπως την νέα με τα χρυσά φτερά; Τα μάτια του την παρακολουθούσαν, όπως τα μάτια των θεατών των αγώνων τένις παρακολουθούν τις μπάλλες. Και τώρα... Μα ήταν δυνατόν; Αυτό το πλάσμα, αυτό το κορίτσι, αυτή η... Έκλεισε το μάτι σπών Τόνου! Ναί! Και του χαμογέλουσε! 'Η Ντόροθυ κόντευε να πνιγί απ' την αγανάκτησί της. 'Ηπτε μια γουλιάν σαμπάνια και το χρυσάφι αυτό κρυσά έκαψε τον λαιμό της σαν την πιο καυτερή μουσάρδα. Όταν το νούμερο τελείωσε κι' ενώ ο κόσμος χειροκροτούσε, το πρόσωπο της Ντόροθυ φάνηκε πολύ κουρασμένο και κατακόκκινο κάτω απ' τα δυνατά φώτα. Αυτή τη φορά, ο Τόνου το πρόσεξε.

— Τι συμβαίνει λοιπόν, αγάπη μου; Έχεις πάρει μια πολύ θλιβερή ψή!

— Δεν αισθάνομαι καλά, είπε η Ντόροθυ πληγωμένη.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;

— Δεν θέλεα να σου στερήσω αυτό το θέαμα που φαίνεται να εκτιμάς τόσο πολύ...

— Θα ξαναβρωμε άλλη φορά.

— Τι αναίδια! σκέφτηκε η Ντόροθυ. Κι' αμέσως ήρθαν στο νου της οι εκμιστηρεύσεις της μητέρας της για την διπροσωπία των ανδρών.

— Θα σε πείραζε η σαμπάνια, είπτε ο Τόνου.

— Θέλεις να φύγωμε;



ΤΟ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΝΤΑΧΛΟΥ ΤΟΥ Δ^ΡΟΣ ΠΕΤΙΟ

Ο ΚΑΠΝΟΣ ήταν παχύς, αηδιαστικός. Ήξι μέρες τώρα ένωχλούσε τους κατοίκους της οδού Λε Συέρ, ένα τετράγωνο πιάδ πέρα απ' την Άψίδα του Θριάμβου, στην κομψή συνοικία της Έτουάλ των Παρισιών. Την έκτη μέρα, 11 Μαρτίου 1944, η κυρία Μαρκαί, που ζούσε στο απέναντι ακριβώς σπίτι δεν μπόρεσε να αντέξει περισσότερο.

— 'Η μυρωδιά αυτή μου προξενεί αηδία, είπε στον άντρα της. Πρέπει να πάς εκεί και να παραπονεθής!

Ο κ. Μαρκαί χτύπησε το κουδούνι της μεγάλης και βαρείας πόρτας του αριθμού 21 κι' έπειτα την τράνταξε. Κανείς δεν απάντησε. Έπειδή φοβήθηκε πως ή καπνοδόχος θα είχε πάρει φωτιά, ειδοποίησε το αστυνομικό τμήμα της περιοχής, που άμέσως έστειλε δυο άνδρες για να δουν τί συνέβαινε.

Οι δυο αστυνομικοί άρχισαν τις ανακρίσεις τους απ' τη θυρωρή του διπλανού σπιτιού:

— Ξέρετε ποιός είναι ο ιδιοκτήτης του διπλανού σπιτιού; την ρώτησε ο αστυνόμος Άντρέ Τεϋσσιέ.

— Κάποιος δρ Μαρσέλ Πετιό. Έχει το γραφείο του εκεί. 'Η διεύθυνση του σπιτιού του είναι οδός Κωμαρτέν αριθ. 66. 'Ο αριθμός του τηλεφώνου του είναι Πιγκάλ 77—11. Συμβαίνει τίποτε; ρώτησε με περιέργεια.

Χωρίς ν' απαντήσει, ο αστυνόμος πήρε τον αριθμό του τηλεφώνου. Μόλις πληροφορήθηκε για τον καπνό, ο δρ Πετιό έκανε μια μόνο ερώτηση:

— Μπήκατε στο σπίτι;

— Όχι, είπε ο αστυνόμος Τεϋσσιέ.

(...συνέχεια εις την σελίδα 32)

Όταν ή άστυνομία έσπασε την πόρτα της οίκίας της οδού Λε Συέρ Ζί ό φοϋρνος ήταν άναμμένος καί μία άηδιαστική μυρωδιά έκάλυπτε την άτμόσφαιρα. Μυρωδιά από καιόμενα ανθρώπινα μέλη.



Τό Παράξενο

ΣΤΙΣ πέντε και τέταρτο έκεινη την Τρίτη η συνηθισμένη απογευματινή σιγαλιά έπεσε σαν ομίχλη στα γραφεία της «Ηνωμένης Ασφάλτου». Τα τηλέφωνα έπαψαν να κουνούνται και οι γραφομηχανές καταλάγιασαν. Μονάχα το μονότονο βουητό του άσαντερ που άδειαζε τους άρροποιημένους ύπαλλήλους, άκούγταν. Κι' άκόμα ο θηματισμός του Χένρυ Μπράκετ, που μέσα στο γραφείο του έτοιμαζε τα χαρτιά του για ένα νυχτερινό ταξίδι στο ύποκατάστημα του Κλήδελαντ. Το άσαντερ έκανε, φυσικά, πολύ περισσότερο θόρυβο από τον Χένρυ Μπράκετ, γιατί ο Χένρυ, ο νεότερος διευθυντής στο Τμήμα 'Ελέγχου της «Ηνωμένης», ήταν άθόρυβη ιδιοσυγκρασία.

Ήταν ένας ψηλός άνδρας τριαντατεσσάρων χρονών και ήταν ο μοναδικός λόγος γιατί τόσες από τις ύπαλλήλους της «Ηνωμένης» ζητούσαν να μετατεθούν στο Τμήμα 'Ελέγχου. Και δεν άφειλε την προαγωγή του σ' αυτή τη θέση αποκλειστικά στον άρραβώνα του με την μίς Σύνθια Χάουαρντ, κόρη του προέδρου της «Ηνωμένης». Τς, Μπρ. Χάουαρντ. Αυτό ήταν μία κακοήθης φήμη που ξεκίνησε από τον κ. Σβώντερς, που έπιφθάλμιωσε αυτή τη θέση.

Ο κ. Μπράκετ έβαλε τα έγγραφα στην τσάντα του, κοίταξε το ρολόι του και είδε πως είχε άρκετη ώρα για να προφτάσει το άεροπλάνο των 6.55' για το Κλήδελαντ. Ήταν έτοιμος να φέρει το παλτό του όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα.

Ο κ. Μπράκετ έβγαλε από το στόμα το τσιμπούκι του και κοίταξε ένωχλημένος την πόρτα. Πρόφταινε δέβαινα να πάρη το άεροπλάνο, αλλά δεν πρόφταινε να δεχτή έπισκέψεις τώρα. Σκέφτηκε να μη άπαντήσει στο χτύπημα, αλλά έπειτα άλλαξε γνώμη.

— Έμπρός! είπε απότομα και φόρεσε το παλτό του για να υπενθυμίση στον έπισκέπτη του πως οι ώρες γραφείου ήταν 2 με 5.

Η πόρτα άνοιξε δισταχτικά και στο κατώφλι στάθηκε η μίς Λέσλι Μπράουν, μία από τις ύπαλλήλους του Τμήματος 'Ελέγχου, φορώντας ένα μάλλον τριμμένο τούνι ταγιεράκι. Ο κ. Μπράκετ της έγνεψε καλόγεια αλλά όχι υπερβολικά καλόγεια. Την έγνώριζε άόριστα, όπως και τις τριάντα άλλες κοπέλλες του τμήματος. Ήταν μικροκαμωμένη και κάπως άδύνατη. Το μακρύ πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο. Τα μαύρα μαλλιά της, που συνηθώς ήταν καλοχτενισμένα, τώρα ξεπετούσαν άταχτα και τα μάτια της πίσω από τα γυαλιά είχαν μία παράξενη έκφραση. Δεν έκρυβε κανένα από τα είκοσιτρία χρόνια της.

Ο κ. Μπράκετ, μαθημένος από την μακριά συναναστροφή του με τις κοπέλλες του γραφείου, κατέληξε άμέσως στο συμπέρασμα πως ήταν έγκυος και είχε δρής μία πολύ άκατάλληλη στιγμή να του το έξομολογήθι. Μπορεί, ωστόσο, να έκανε και λάθος. Αποφάσισε να μη δείξη ότι ξαφνιάζεται από την έπισκεψή της.

— Γειά σας, της είπε κεφάτα. Ξεχάσατε τίποτε;

Ο κ. Μπράκετ άναρωτήθηκε μήπως την κυνηγούσε κανένας.

— Σε τί μπορώ να σας εξυπηρετήσω μίς Μπράουν; τη ρώτησε παίρνοντας το καπέλλο του. Δεν σας διάχνω, αλλά, έχετε, πρέπει να προλάβω το άεροπλάνο.

Σίγουρα δεν έπρεπε να τή αυτό, γιατί η μίς Μπράουν χλώμιασε περισσότερο.

— Θα πετάξετε; τον ρώτησε με δραχη φωνή.

Ο Χένρυ Μπράκετ τίναξε τις σιάκτες από το τσιμπούκι του και της άπάντησε εύγενικά:

— Μα έτσι λογαριάζω.

Αναμφίβολα, η μίς Μπράουν ήτανε παράξενη κοπέλλα. Συνέκρινε γοργά την άγρια φυσιογνωμία της με την γαλήνια ξανθή καλλονή της μίς Σύνθια Χάουαρντ, που είχε άπαθαντισθί από κάποιο άκριβό φωτογράφο και τον παρακολουθούσε τώρα από μία άσημνια κορνίζα πάνω στο γραφείο του. Λυπήθηκε την μίς Μπράουν.

— Μη πετάξετε, του είπε έκείνη γλείφοντας τα ξερά της χείλη.

Τα μάτια του κ. Μπράκετ άνοιξαν τετραπλάτα.

— Να μη πετάξω;

Ακούμπησε στην άκρη του γραφείου του κι' έριξε μία ματιά στην αλλόκοτη μίς Μπράουν. Δεν μπορούσε να κρύψη ένα χαμόγελο. Μία διαστική ματιά στο ρολόι του τον βεβαίωσε πως μπορούσε να της παραχωρήσι άκόμη δέκα λεπτά. Άφησε την τσάντα του, έβγαλε το καπέλλο του και της χαμογέλασε πάλι ένθαρρυντικά. Άλλά όχι υπερβολικά ένθαρρυντικά.

— Και γιατί όχι; τη ρώτησε.

— Θέ... θέ... θέλω να μη πετάξετε, τραυλίζε κείνη με σιγανή φωνή.

Η ιστορία καταντούσε πιά γελοία. Μία άνόητη γραμματεΐς προσπαθούσε για κάποιο λόγο — και ένοιωσε πως θα ήταν άρκετά παράξενος λόγος — να τον έμποδισή να κάμη την διαδρομή που έκαμη τακτικά τα δύο τελευταία χρόνια. Παραλογισμός. Κι' όμως η έα ήταν ειλικρινής. Τουλάχιστον έτσι έδειχνε. Συναφρώθηκε και τότε κατάλαβε τί συνέβαινε. Η κοπέλλα σίγουρα ήθελε να τον προστατεύση — μπορεί να ήταν μάλιστα και έρωτευμένη μαζί του. Ανατίριχσε άνάλαφρα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που αντιμετώπιζε αυτό το πρόβλημα. Το ίδιο συνέβαινε και με κείνη την νέα που του έγραφε ραβασάκια στο πίσω μέρος των έγγραφών. Και με την άλλη που άρχισε όλη την έμπορική άλληλογραφία με το: 'Αγαπητέ Χένρυ, άσχετως σε ποιόν έγραφε.

Ο Χένρυ Μπράκετ σκυθράπασε. Ή μίς Μπράουν ήταν η τελευταία που θα μπορούσε να υπομιασθί για κάτι τέτιο. Και θα ήταν καίμα που θ' αναγκαζόταν να την άπολύσι. Ήταν μία από τις καλύτερες ύπαλλήλους του τμήματος.

— Καλή μου κοπέλλα, της είπε εύγενικά, δεν πρέπει να σε άνησυχή καθόλου. Νομίζω

(Συνέχεια εις την σελίδα 26)

Ο καθένας θα πίστευε
ότι ο Χένρυ είχε μία
άθωα φιλία με την μίς Μπράουν....
άλλά η Σύνθια υπέφερε
από μία άλλη ύποψία...

Εάντου ο Χένρυ καταλαβε ότι
η Λέσλι ήταν άρκετα κοπέλλα.



Η ΠΟΡΕΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Από το προσωπικόν του ημερολόγιον

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1910 ὁ Ρόμπερτ Φάλκον Σκότ ἠγήθηκε τῆς φιλομένης ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς τοῦ Νοτίου Πόλου.

Ἐπανειλημμένως ἔχει γραφῇ πῶς ὁ Σκότ ἐφθασε στὸν Πόλο γιὰ νὰ διαπιστώσῃ μονάχα ὅτι ὁ Ἄμουντσεν τὸν εἶχε προλάβει καὶ εἶχε ἤδη στήσῃ τὴν σημαία του στὴν γένια ἐσχάτια τοῦ πλανήτη μας.

Στὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς, οἱ ἀφρώστιες, ἡ ἑλλειψι τροφίμων καὶ ἡ τρομακτικὴ δριμύτητα τοῦ καιροῦ, ἀνάγκασαν τὴν ἀποστολὴ νὰ ἐπιδρομὴν τὴν πορεῖα τῆς καὶ τελικὰ ὡδήγησαν στὴν καταστροφὴ. Σώθηκε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σκότ γιὰ νὰ μᾶς ἐξιστορήσῃ μὲ πόσο θάρος ὁ ἴδιος καὶ οἱ θαρραλεοὶ σύντροφοί του ἀντιμετώπισαν τὶς τρομερὲς κακοτυχίες μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ἀποκλεισμένοι ἀπὸ μὴ θέλα καὶ ἐξαντλημένοι μέσα στὴ σκηνὴ τους, ὤρθηκαν τὸ θάνατο. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σκότ ἐρέθηκε δίπλα στὰ πτώματα ὅταν, ὀκτὼ μῆνες ἀργότερα, ἀνεκαλύφθησαν.

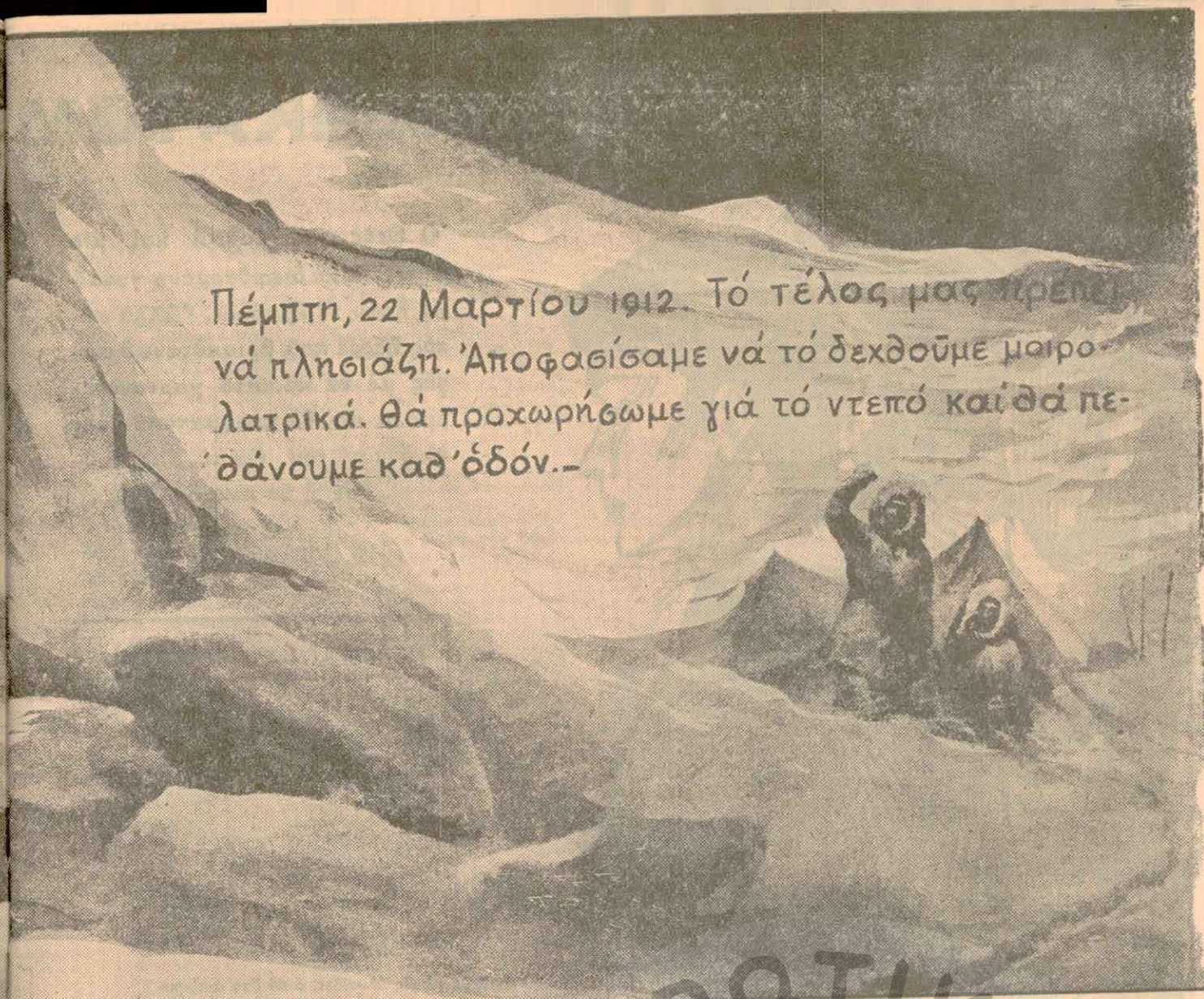
ΤΕΤΑΡΤΗ 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1912: Μεσημέρι. Ψυχρὴ νύκτα. Ἐλάχιστη θερμοκρασία —37,5ο. Ὅταν σηκωθήκαμε, φυσοῦσε βορειοδυτικὸς ἀνεμος. Τρομακτικὰ ψυχρὸ ξεκίνημα. Ἀναμένουμε ἐξαιρετικὰ δύσκολη πορεία γιὰ τὴν πρώτη ὥρα. Πράγματι, ἔτσι κι' ἔγινε. Ἐπειτα, ἡ κατάσταση βελτιώθηκε καὶ ἔπειτα ἀπὸ πεντέμισθ ὥρες πορείας, κατασκηνώσαμε. Ὁ ἐπόμενος σταθμὸς εἶναι τὸ ντεπὼ μας καὶ ἀπέχει ἀκριβῶς 13 μίλια. Δὲν ποῖται νὰ χρειασθοῦμε περισσότερο ἀπὸ μιάμιση μέρα γιὰ νὰ φθάσωμε. Προσευχόμαστε ἡ αὐριανὴ μέρα νὰ εἶναι ἐπίσης καλὴ. Τὸ πετρέλαιο μολὶς θὰ μᾶς φτάσῃ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν καὶ φθάσαμε μὲ 3 ἡμερῶν περίσσευμα τροφίμων. Ἡ αὐξήσις τῆς μερίδος φαγητοῦ εἶχε ἀφάνταστα εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Τὰ δυνά τὰς φαίνονται χαμηλά. Ὁ ἀνεμος ἐξακολουθεῖ ἀσθενὴς ἀπὸ δυσμᾶς — δὲν τὸν καταλαβαίνομε αὐτὸν τὸν ἀνεμο.

ΠΕΜΠΤΗ, 1 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Πολὺ κρύο ἐχθὲς τὴ νύκτα. Ἐλάχιστη θερμοκρασία —41,5ο. Δύσκολο τὸ ξεκίνημα ὅπως συνήθως. Σηκωθήκαμε ὅτις ὀκτὼ καὶ βαδίσαμε μέχρι ποὺ εἶδαμε τὰ σημαία τοῦ ντεπὼ σὲ ἀπόστασιν 3 μιλίων. Καλύψαμε

11½ χθὲς καὶ βαδίσαμε ἄλλα 6 σήμερα τὸ πρωί. Βαρὺ τὸ σύστημα τῶν ἐλκλήρων ἐχθὲς καὶ ἀκόμη βαρύτερο σήμερα. Κατὰ τ' ἄλλα, ὁ καιρὸς θαυμασιός. Ἀσυνέφιστες ἡμέρες καὶ νύκτες καὶ ἀνεμοὶ ἀσθενεῖς. Κακοτυχία, ὅτι οἱ ἀνεμοὶ πνέουν ἀπὸ τὸν βορρὰ καὶ μᾶς ξεπαγιάζουν. Σήμερα ἔγινε ἐξαιρέσις. Βῆκε λαμπρὸς καὶ σχετικὰ θερμὸς ἥλιος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 2 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Οἱ κακοτυχίες σπάνια ἐρχονται μόνες. Βαδίσαμε πρὸς τὸ ντεπὼ σχετικὰ εὐκόλως χθὲς τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀπὸ τότε δεχθήκαμε τρία πλήγματα. Πρῶτον μᾶς ἔφεραν σὲ δύσκολη θέσι. Πρῶτα, ὤρθηκαν ἐλάχιστο πετρέλαιο. Μὲ τὶς αὐστηρότερες οἰκονομίας, μολὶς θὰ ἐπαρκέσῃ γιὰ νὰ φθάσωμε στὸ ἐπόμενο ντεπὼ, σὲ ἀπόστασιν 71 μιλίων. Δεύτερον, τὰ πόδια τοῦ Τίτου Ὅουτς φαίνονται σὲ κακὴ κατάστασιν — τὰ δάκτυλά του προσεβλήθησαν ἀπὸ τὶς τελευταῖες χαμηλὲς θερμοκρασίες. Τὸ τρίτον, πλῆγμα ἦλθε τὴ νύκτα, ὅταν ὁ ἀνεμος, ποὺ τὸν χαιρετήσαμε μὲ κάποια χαρὰ, ἔφερε μαῦρο φοβερόντα καιρὸ. Θερμοκρασία κάτω τῶν —40ο κατὰ τὴ νύκτα καὶ σήμερα τὸ πρωὶ χρειάστηκε μιάμιση ὥρα γιὰ νὰ φορέσωμε τὶς μπότες μας, ἀλλὰ ξεκίνησαμε πρὶν ἀπὸ τὶς ὀκτὼ. Χάσαμε τὰ σημεῖα προσανατολισμοῦ, ἀλλὰ συνεχίσαμε, ὅσο μπορούσαμε, πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Δὲν βλέπομε τίποτα. Χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι, ὅτι ἡ ἐπιφάνεια εἶναι τρομερὴ. Βαδίσαμε μόνον 5½ μίλια. Βρισκόμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. γιὰτὶ ἀναμφίβολα δὲν μπορούμε νὰ κάνωμε ἑκτακτὲς πορεῖες καὶ αἰσθανόμεθα τὸ κρῖν τρομερὰ.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 3 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Βρήκαμε πάλι ἐχθὲς τὰ σημεῖα προσανατολισμοῦ καὶ εἶδαμε ὅτι βρισκόμαστε ἀνατολικά. Καλύψαμε 10 μίλια καὶ τὰ πράγματα φαίνονται κάπως καλύτερα. Ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωί, ἡ προοπτικὴ εἶναι πῶς σκοτεινὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ξεκίνησαμε καλὰ μὲ εὐνοϊκὸ ἀνεμο. Ἐπὶ μίαν ὥρα προχωρήσαμε καλὰ. Ἐπειτα, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πάγου ἔγινε ἀπρόσμενα κακὴ. Ἐπὶ τὴν περίπτωσιν αὐτήν, δύσκολα θὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Ἡ θεοὶ Προνοία ἄς μᾶς βοηθήσῃ! Ἐλάχιστα περιμένουμε πιά ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ βροῦμε περὶ σπασμὸν τῶν ποδῶν στο ἐπόμενο ντεπὼ. Θὰ εἶναι πραγματικὰ



Πέμπτη, 22 Μαρτίου 1912. Τὸ τέλος μας πρέπει νὰ πλησιάζῃ. Ἀποφασίσαμε νὰ τὸ δεχθοῦμε μοιρολατρικά. Θὰ προχωρήσωμε γιὰ τὸ ντεπὼ καὶ θὰ πεδάνουμε καθ' ὁδόν.—

ΤΟΥ ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΚΟΤ

νεῖς νὰ τὸ καταλογίσῃ αὐτὸ εἰς θάρος μας— ἡ ἐπιφάνεια μᾶς ἐμπόδιζε νὰ προχωρήσωμε καὶ ὁ ἀνεμος ἦταν σφοδρότατος. Ἦταν ἀδύνατο νὰ σύρωμε τὸ ἔλκνηρο. Ὅταν τὸ φῶς εἶναι ἄρκετο, εὐκόλως διαπιστώνεις τὴν αἰτία. Ἡ ἐπιφάνεια, ποὺ μέχρι τελευταίας ἦταν ἐξαιρετικὰ σκληρὴ καὶ καλὴ, ἔχει ἐπιστρωθῇ μὲ ἓνα λεπτὸ στρώμα κρυστάλλων. Εἶναι ἄρκετα γερά σφηνωμένοι, ὥστε νὰ τοὺς μετακινήσῃ ὁ ἀνεμος, καὶ προκαλοῦν ἀπερίγραπτες κακουχίες στὸν ὁδοιπόρο. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἀλλὰ εἶναι αἰγύριο ὅτι δὲν θὰ μπόρῶμε νὰ συνεχίσωμε ἔτσι. Μεταξὺ μας εἴμαστε εὐθυμοὶ, ἀλλὰ δὲν μποροῦ νὰ υποθέσω τί αἰσθάνεται ὁ καθένας μέσα του. Κάθε πρωί, δυσκολευόμαστε καὶ περισσοῦτα νὰ φορέσωμε τὶς μπότες. Κάθε μέρα, ὁ κίνδυνος μεγαλύνει.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 4 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Τὰ πράγματα φαίνονται πολὺ μαύρα. Ὅπως συνήθως, ξεχάσαμε τοὺς καμηλοὺς μᾶς ἐχθὲς τὸ βράδι, χωρήκαμε στοὺς σάκους μας, καὶ κοιμηθήκαμε θαυμάσια. Ξυπνήσαμε καὶ ξεκίνησαμε. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε περίφημα, τὰ χιόνια διακρίνονταν καθαρά, ἀλλὰ ἡ ἐπιφάνεια ἦταν σκεπασμένη μὲ ψιλὰ, σάν ἄμμο, κρυστάλλα. Ὅλο τὸ πρωί, σύρωμε τὸ ἔλκνηρο μὲ ὅλη μας τὴν δύναμιν καὶ σὲ 4½ ὥρες καλύψαμε μόνον 3½ μίλια. Λίγες ἐλπίδες ἔχομε, ἐκτὸς ἀν' αὐτὴν γρήγορα ἀνεμὸς, πρᾶγμα ἀπίθανον αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Ἀπέχομε 42 μίλια ἀπὸ τὸ ἐπόμενο ντεπὼ καὶ ἔχομε τρῶφιμα μίαν ἐβδομάδος, ἀλλὰ κρῖν μᾶς 3 ἢ 4 ἡμερῶν. Κάνομε ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρη οἰκονομία, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ ἐλαττώσωμε τὴν τροφὴν καὶ νὰ σύρωμε μὲ τὸν τρόπο, ποὺ σύρωμε τώρα. Εἴμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀποθαρρύνθηκε ἀκόμη. Ἡ τοῦλάχιστον προσπάθειά μας ὅτι ἔχομε κέφι, ἀλλὰ ἡ καρδιά σου σφίγγεται, μολὶς τὸ ἔλκνηρο ἀκίνητοποιηθῇ σὲ κάποια ρωγμὴ. Πρὸς τὸ παῖν, ἡ θερμοκρασία βρισκεται στοὺς —20ο, μίαν βελτίωσιν, ποὺ μᾶς κάνει νὰ αἰσθανόμεθα πῶς ἀνετα, ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἔλθῃ νὰ πτώσῃ. Φοβάμαι ὅτι ὁ Ὅουτς, στὴν περίπτωσιν αὐτήν, δύσκολα θὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Ἡ θεοὶ Προνοία ἄς μᾶς βοηθήσῃ! Ἐλάχιστα περιμένουμε πιά ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ βροῦμε περὶ σπασμὸν τῶν ποδῶν στο ἐπόμενο ντεπὼ. Θὰ εἶναι πραγματικὰ

ἀσχημὸν, ἀν' εὐχάσωμε ἐκεῖ καὶ βροῦμε τὴν ἴδια ἑλλειψι πετρελαίου. Θὰ φθάσωμε ἐκεῖ, τόσο μικρὴ ἀπόστασις καὶ μᾶς φαίνεται ἀπρόσιτη! Δὲν ξέρω τί θὰ ἔκανα, ἀν' ὁ Οὐίλσον καὶ ὁ Μπόουερ δὲν ἦσαν τόσο ἀποφασιστικὰ κεφάλαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 5 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Μὲ λύπη μου γράφω ὅτι πάμε ἀπὸ τὸ κακὸ πρὸς χειρότερον. Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἀνεμος ἦταν κάπως εὐνοϊκός καὶ, ἀφ' οὗ βαδίσαμε ἐπὶ 5 ὥρες, καλύψαμε 9 περίπου μίλια. Ἦταν ἓνα κακὸ καὶ φαγάμε κρέας παστὸ. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι καταφανῆ σὲ ὅλους, ἀλλὰ κυρίως στὸν Ὅουτς, ποὺ τὰ πόδια του εἶναι σὲ ὀθλιά κατάστασιν. Τὸ εἶναι πρᾶγμα τρομερὸ χθὲς τὴ νύκτα καὶ σήμερα τὸ πρωί, κούτσαινε πάλι. Ξεκίνησαμε, πίνοντας εἰς τῶν μὲ λίγος κρέας παστὸ, ἀμαγέρετο— προσπαθοῦμεθα ὅτι ἔτσι μᾶς ἀρέσει περισσότερο. Βαδίσαμε ἐπὶ πέντε ὥρες σήμερα τὸ πρωί, σὲ μίαν κάπως καλύτερη ἐπιφάνεια. Τὸ ἔλκνηρο μᾶς ἔκανε καπνίστα δυὸ φορές. Καλύψαμε 5½ μίλια. Τὰ καμηλοὺς μᾶς εἶναι ἐλάχιστοι καὶ ὁ φαγάς μᾶς Σπρατὼντς εἶναι ἐξαντλημένος. Εἶναι τρομερὸ, γιὰτὶ δὲν μπορούμε νὰ τοὺς κάνωμε τίποτα. Περισσότερη τροφὴ ἴσως τὸν βοηθούσε, ἀλλὰ, φοβάμαι, πολὺ λίγο. Κάποις μᾶς δὲν περιμένει τόσο χαμηλὲς θερμοκρασίες καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς λοιποὺς ἀπ' αὐτοὺς ὁ Οὐίλσον. Φοβάμαι ἀπὸ τὴν γεμάτη αὐτοθυσίαν περιποίησιν τῶν ποδιῶν τοῦ Ὅουτς. Δὲν μπορούμε νὰ βοηθήσωμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον· ὁ καθένας ἔχει δύναμιν μόνον γιὰ τὰ φροντίξῃ τὸν ἑαυτὸν του. Κρυώνουμε κατὰ τὴν πορεῖαν, γιὰτὶ ὁ ἀνεμος περνᾷ μέσα ἀπὸ τὰ ζεστά μας ρούχα. Οἱ ἄλλοι, ὅλοι ἀνεκαίρως, εἶναι ἀσταμάτητα κεφάλαι, ὅταν βρισκόμαστε στὴ σκηνήν. Θέλουμε νὰ ἐλεῶσιν ἡ περιπέτεια μὲ κέφι, ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ σύρῃς ἐπὶ πέντε ὥρες, σκληρότερα ἀπὸ ὅσο ἔχομε σύρῃ ποτε στὴ ζωὴ μας, καὶ νὰ αἰσθάνεσαι ὅτι ἡ πορεῖα εἶναι τότε βροδεία. Τὸ μόνον, ποὺ μπορούμε νὰ πούμε, εἶναι «Θεέ μου, βοήθησέ μας», καὶ νὰ συνεχίσωμε τὸν κοπιαστικὸν δρόμον μας, παγώμενοι καὶ τρισαῖοι, ἀν' καὶ ἐξωτερικὰ κεφάλαι. Στὴ σκηνὴν μιλᾷμε γὰρ διάφορα θέματα, ἀν' αὐτὰ μὴν — τὰ τροφὴν, ὅσο δὲ

(Συνεχίζεται εἰς τὴν σελίδα 32)

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

‘Ο Θεός, οι έρυθροί και μία υπερβολικά διεφθαρμένη γυναίκα ήσαν τα εμπόδια. Άλλά αυτός ήξερε πού βρισκότανε ο σωρὸς με τὰ πράσινα χαρτονομίσματα πού θα πραγματοποιούσε τα όνειρά του. Θα τὰ αποκτούσε ή θα πέθαινε.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Δεμένος με τις αλυσίδες, ο Φίτζαφ αντίκρισε μία γυναίκα με ένα πιστόλι στο χέρι.

ΕΓΡΕΧΑ. Έτρεχα σάν δαιμονισμένος προσπαθώντας να φωνάξω, αλλά κανένας ήχος δεν έβγαίνε απ’ το στόμα μου. Γλίτρησα στην Κορεάτικη λάσπη, έπεσα, ξανασηκώθηκα, κι’ ένα ρίγος διέτρεχε όλο μου το κορμί, καθώς το βομβαρδιστικό φάνηκε πάλι στον ούρανό.

Το αεροπλάνο χαμήλωσε κι’ απ’ τα ρουθούνια του άρχισε να ξεριζή φατιά και σίδερο. Προσπάθησα να κρυφτώ. Λούφαξα πίσω από το πτώμα του σκοτωμένου άντάρτη και ξαφνικά ξαναδρήκα τη φωνή μου.

Άδικα όμως φώναζα, προσπαθώντας να δώσω στον πιλότο να καταλάβη πώς ήμουν Άμερικανός, φίλος. Οι σφαίρες σφύριζαν γύρω μου. Πλάι μου κοίτονταν οι σκοτωμένοι άντάρτες και πιο πέρα το κιβώτιο με τα χρήματα. Ένα εκατομμύριο δολάρια! Όλα δικά μου! Ένα εκατομμύριο δολάρια! Ένα εκατομμύριο γυναίκες! Ένα εκατομμύριο άπ’ ό,τι μπορούσα να ζητήσω σ’ αυτόν τον καταραμένο κόσμο.

Και ξαφνικά, πετάχτηκα από το κρεβάτι μου, ζητώντας ν’ αναπνεύσω. Ήταν πάλι το ίδιο όνειρο. Το παράξενο όνειρο πού βασίζόταν σε κάτι πραγματικό, σε κάτι πού συνέβη στον Χούι Πρέστον, πριν από λίγα χρόνια. Άλλά ο Χούι Πρέστον βρισκόταν στο Κλήβελαντ, ενώ εγώ ήμουν ο Ρόμπερτ Νόελ Φίτζαφ, παλιός συνιστάκτης στο «Δελτίο του Κλήβελαντ», πού δρiscόμουν στο Τόκιο πηγαίνοντας προς την Κορέα με ειδική αποστολή. Στην πραγματικότητα με δυο ειδικές αποστολές: Τη μία για τον έαυτό μου και τον Πρέστον και την άλλη για το «Συνδικαλιστικό Δελτίο».

Αυτή ή περιπέτεια άρχισε όταν ο Χούι Πρέστον έπαθε μία προσβολή της καρδιάς. Έκείνη τη στιγμή αντίγραφα το «Δελτίο» και τον είδα να σωριάζεται στο πάτωμα μισοπεθαμένος. Λίγο αργότερα, τον μετέφεραν στο νοσοκομείο «Άγία Θηρεσία», αλλά δεν επέτρεπαν σε κανένα να τον επισκεφθώ. Μόνον ύστερα από τρεις μέρες μ’ άφησαν να τον δω. Τον είχαν σε μοναχικό δωμάτιο και χωμένος καθώς ήταν στα μαξιλάρια του, έμοιαζε με μούμια.

«Χάρηκα πού ήρθες, μου είπε. Ήθελα να σε δω, για κάτι σοβαρό. Θα μου υποσχεθής όμως ότι δεν θα επαναλάβης ούτε λέξη απ’ όσα θα σου πώ, σε κανένα!».

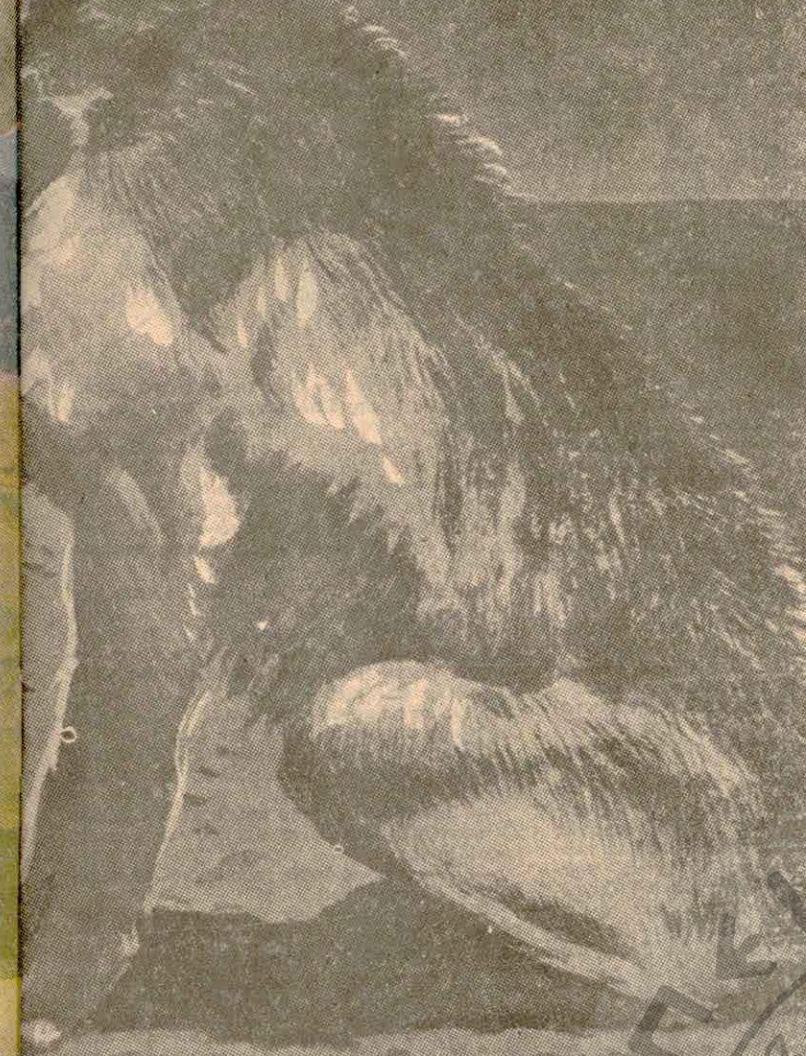
«Στο υπόσχομαι, του απάντησα. Και τώρα πές μου ποιά είναι το μεγάλο μυστικό πού θα μου έκμυστηρευθής».

‘Ο Χούι κούνησε το κεφάλι του.

(Συνέχεια εις την σελίδα 40)



ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΤΟΥ ΟΥΪΝΤΟΥ ΜΠΑΪΟΥ



φο και προχούσε προς την κατεύθυνση της σπηλιάς. Γύρισα άμέσως τα κεφάλια μου προς το μέρος της λυκοφωλιάς κι' είδα μία άλλη λυκαίνα, το ζώο ασφαλώς που είχα δει την προηγούμενη, να κάθεται στο άνοιγμα της φωλιάς και να κοιτάζει προς το μέρος απ' όπου ερχόταν ο γκριζός λύκος. Η στάση της άσπρης λυκαίνας μου φάνηκε εχθρική. Ήταν φανερό πως είχε δει τον ξένο που πλησίαζε, αν κι' εκείνος φαινόταν ν' αγνοεί την παρουσία της. Ξαφνικά, η λευκή λυκαίνα έπεσε στην κοιλιά της κι' άρχισε να έρπη σαν φίδι πάνω στην άμμο. Έπειτα σηκώθηκε, κι' άρχισε να καλπάζει προς το μέρος όπου ήταν το μονοπάτι του ξένου άρσενικού. Παρακολουθούσα τη σκηνή με έξαση. Η κατάσταση μου φαινόταν φανερή. Η φωλιά άνηκε στη λευκή λυκαίνα που ίσως να είχε μέσα τα νεογέννητα λυκοπούλα της. Ο γκριζός λύκος θα ήταν ξένος. Η λυκαίνα ήταν τώρα σκυμμένη πίσω απ' ένα θάμνο, ενώ το μεγάλο γκριζό ζώο πλησίαζε άργα, χωρίς να δίνει τον κίνδυνο. Ένοιασα τον πειρασμό να φωνάξω και να τον προειδοποιήσω. Άλλα ήταν ακόμα πιο δυατή ή επιθυμία να μείνω ήσυχος και ν' απολαύσω την αιματηρή συμπλοκή τους που φαινόταν αναπόφευκτη.

Όταν ο άρσενικός ήταν κάπου δώδεκα πόδια μακριά απ' τη λυκαίνα, εκείνη άνασκήθηκε και μ' ένα δυνατό πήδημα βρέθηκε πάνω στον ώμο του ξένου και τον έριξε χάμω. Εκείνος ανασκήθηκε πάλι, αλλά αυτό που επακολούθησε ήταν κάτι που δεν το περίμενα. Η λυκαίνα σηκώθηκε στο πίσω της πόδια, ακούμπησε τα μπροστινά της πόδια στους ώμους του γκριζού λύκου, κι' άρχισε να τον γλύφει. Απ' το ένα στή στο άλλο κι' απ' τη νύτη στο μέτωπο.

Όταν η θηλυκή ήρμησε λιγάκι, τράβηξε για τη φωλιά τους. Η βασίλική μάχη που περίμενα δεν ήταν, παρά μία άπατη—άλλα δεν ένοιωσα τον έαυτό μου έξαπτημένο. Αντί να παραστώ σε μία σκηνή της μυθικής αγριότητας των λύκων, είχα παρακολουθήσει ένα οικγενειακό παιχνίδι, που ήταν πολύ πιο αποκαλυπτικό...

Τον επόμενο μήνα, πέρασα περισσότερες από εκατό ώρες παρακολουθώντας τους λύκους μέσα απ' την μικρή σκηνή μου. Υπέφερα πολύ απ'—ή ζήτη, απ' τις μύγες κι' απ' την κούραση, αλλά σιγά-σιγά άρχισα να έχω μία πλήρη εικόνα της καθημερινής ζωής των λύκων.

Στα 1947, η οικογένεια αποτελείτο από τέσσερις μεγάλους λύκους και τέσσερα λυκοπούλα. Ο μεγάλος γκριζός λύκος, που τον άνομισα Άντι, ήταν ο πατέρας των μικρών, κι' ο άνομιστός άρχηγός της οικογενείας. Άλλα, στην ουσία, την εξουσία την είχε η λευκή λυκαίνα, που την είχα άνομισει Λένα. Το πρόσωπό ήταν πως υπήρχαν ακόμα δύο άρσενικοί. Ο Άμοου, ο λύκος που είχα άκούσει το πρώτο βράδυ απ' την κατασκήνωσή μου κι' ο γερό—Γκραύ, που φαινόταν πολύ προχωρημένος στην ηλικία και που θα μπορούσε κάλλιστα να είναι παππούς των λυκοπουλών. Πάντως, ήταν πολύ ηδονακικοί και δεν συμπεριφέρονταν πια σαν λύκοι. Ο Άμοου, απ' την άλλη μεριά, ήταν σαν ένας άγριος βέλος κι' επέτρεπε στα μικρά κάθε παιχνίδι.

Αυτός ο παρόξενος συνδυασμός των τριών άρσενικών και της μιας θηλυκής θα μπορούσε να ήταν ενοχλητικός, αλλά δεν ήταν. Οι τέσσερις μεγάλοι λύκοι εργαζόταν άμοιρικά για τα συντηρούν τα νεογνά και δεν είδα ποτέ κανένα σημείο εχθρότητας ανάμεσά τους. Στις σχέσεις τους κυριαρχούσε μεγάλη ειρήνη και φειδωλότητα, που θα περίεξε, κι' τη διακρίνει για να την πιασώ. Όλοι οι άρσενικοί έδεσαν προση, ακόμα κι' ο γερός Γκραύ, που φαινόταν να κρατάει εχθρότητα με μεγάλο κόπο. Ο Άμοου, που μπορούσε να ήταν άδελφός του Άντι ή της Λένας, ενοχλούσε το ίδιο σκληρά με τους γονείς για το κοινό καλό. Όλο το δάστημα που τα μικρά έπεσαν να ζυγάζουν, μέχρι το τέλος του Ιουνίου περίπου, η Λένα περιόριζε τον περισσότερο καιρό της μαζί τους και ποτέ δεν πήγαινε τη σπηλιά τους άβουλα. Και άφρα, όταν οι άρσενικοί ήταν σπύτι για να ξεκουραστούν έπειτα από ένα μακρινό κυνήγι, η Λένα πήγαινε να κυνηγήσει κανένα ποντίκι εκεί γύρω κι' έλειπε για καμιά ώρα. Άλλα το κυριότερο βάρος της διατροφής της δικής της και των μικρών, έπεφτε

ΤΟΥΣ πρώτους λύκους της ζωής μου τους είδα ό'α, ήμουν 12 χρονών. Ο χειμώνας στο βόρειο Σασκατσεβάν ήταν πολύ σκληρός και ο πάγος στη λίμνη έτριζε δυνατά. Είχε σουρουπώσει γρήγορα καθώς γυρίζα στο σπίτι, ακολουθώντας ένα μονοπάτι που είχαν άνοιξει στα χιόνια τα έλκθρα των ξυλοκόπων. Ο θόρυβος που έκανε το τρίξιμο του πάγου της λίμνης μ' έκανε να γυρίσω το βλέμμα μου προς τα εκεί. Μακριά απ' την άκτ, διέκρινα τρεις άόριστες σκιές, και καθώς τις κοίταξα, το μακρόσυρτο τραγούδι των λύκων ήρθε σ' αυτιά μου, ξεπερνώντας την υπόκοψη βοή του πάγου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή τη στιγμή, και τον τρομερό φόβο που ένοιωσα. Θυμάμαι με άρρωστημένη διαύγεια πως έτρεξα σ' όλο το δρόμο. Τυφλός πανικός με είχε καταλάβει κι' έτρεχα όπως ένας άνθρωπος που ζή έναν έριόλη στην πραγματικότητα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Κι' αυτοί ήταν οι πρώτοι μου λύκοι. Οι τελευταίοι που είδα ήταν συγκεντρωμένοι στο βάθος μιας σπηλιάς. Αυτό έγινε στα

Σ' όλο το βορρά κανένα ζώο δεν προκαλεί τόσο φόβο όσο ο λύκος. Ωστόσο ο Φάρλεϋ Μόουεντ έγνώρισε τους λύκους τόσο καλά ώστε έμπαινε στη φωλιά τους

1948 —κάπου δεκαπέντε χρόνια άργότερα— κι' είχα συρθεί μέσα στη σπηλιά για να κάνω μία σειρά από καταμετρήσεις για κάποια έρευνα. Δέκα πόδια κάτω απ' την επιφάνεια της γής, ήθα πάλι πρόσωπο με πρόσωπο με τον παιδικό μου τρόμο. Άλλα στα χρόνια που είχαν μεσολαθήσει, είχα μάθει τον λύκο, όχι όπως τον νομίζουμε αλλά όπως είναι στην πραγματικότητα. Έμαθα τον λύκο όπως λίγοι άνθρωποι μπορούν να διαλύεται ένας απ' τους τελευταίους μεγάλους μύθους που έσκολοιούσε να ζή στην ανθρώπινη μνήμη. Η ιστορία του πως κατέστρεψα τον μύθο του λύκου—για τον έαυτό μου, τουλάχιστον—άρχίζει την άνοιξη του 1947. Τον Μάιο εκείνου του χρόνου, είχα ταξιδέψει σ' ένα έρημο μέρος του τεραστίου Καναδικού

Αρктиκού, για να μελετήσω τους Έσκιμώους και τους λύκους. Ήταν ένα άκατοίκτη μέρος, γι' αυτό άκουσα μ' ευχαρίστηση ένα θράδι το κλάψιμο και τις φωνές ενός σκύλου. Ο ήχος έρχόταν από ένα μέρος άπέναντι στο ποτάμι. Ήξερα πως κάπου στο βορρά ζούσε μία ομάδα από νησιώτες Έσκιμώους. Σκέφτηκα, κι' ήμουν έτοιμος να του φωνάξω, όταν το ζώο με πρόλαβε. Το λευκό σχήμα σηκώθηκε σ' όλο το ύψος του και ούρλιασε. Μ' έπιασε ένας παράλογος πανικός. Μόλις άκουσα ή άρκα μου είχε πιά άπομακρυνθεί άρκετά απ' την άκτ, άρχισα να συνέρχομαι. Η άπροσδόκητη άνακάλυψη πως ο χαμένος σκύλος ήταν ένας άσκητος λύκος ήταν άρκετή για να διώξη κάθε έπιστημονική σκέψη απ' το μυαλό μου. Όταν όμως άρχισα να συνέρχομαι, θυμάμαι με τον έαυτό μου, γιατί είχα έρθει στο Νιούλιν για να μελετήσω λύκους και δεν θα είχα κανένα άποτέλεσμα αν φοβόμουν τόσο, όταν συναντούσα ένα απ' αυτά τα ζώα... Το πρωί, όταν ο ήλιος άρχισε να λάμπει, έγινε άποφασιστικός. Πήρα το σόκκο μου, το όπλο μου, κι' έτοιμάστηκα να ξαναβρω

Στα 1947, η οικογένεια αποτελείτο από τέσσερα μικρά, την λευκή μητέρα τους, την Λένα, και τον Άντι, τον πατέρα τους.

Εκείνη την έβδομη έβδομη μου κι' άρχισα να σκαρφαλώνω τη βρώμικη πλαγιά. Είχα προχωρήσει καμιά εκατοστή δέματα, όταν γό βλέμμα μου συνέλαβε ένα άμορφο λευκό σχήμα. Το ζώο καθόταν λίγα μέτρα πιο πέρα, αλλά στο λγιστό φως, το σχήμα του ήταν άκαθόριστο. «Μεγάλος σκύλος!» σκέφτηκα, κι' ήμουν έτοιμος να του φωνάξω, όταν το ζώο με πρόλαβε. Το λευκό σχήμα σηκώθηκε σ' όλο το ύψος του και ούρλιασε. Μ' έπιασε ένας παράλογος πανικός. Μόλις άκουσα ή άρκα μου είχε πιά άπομακρυνθεί άρκετά απ' την άκτ, άρχισα να συνέρχομαι. Η άπροσδόκητη άνακάλυψη πως ο χαμένος σκύλος ήταν ένας άσκητος λύκος ήταν άρκετή για να διώξη κάθε έπιστημονική σκέψη απ' το μυαλό μου. Όταν όμως άρχισα να συνέρχομαι, θυμάμαι με τον έαυτό μου, γιατί είχα έρθει στο Νιούλιν για να μελετήσω λύκους και δεν θα είχα κανένα άποτέλεσμα αν φοβόμουν τόσο, όταν συναντούσα ένα απ' αυτά τα ζώα... Το πρωί, όταν ο ήλιος άρχισε να λάμπει, έγινε άποφασιστικός. Πήρα το σόκκο μου, το όπλο μου, κι' έτοιμάστηκα να ξαναβρω

1ον

ΗΤΑΝ Ἀνοίξι τοῦ 1625. Βρισκόμαστε στὴ Νότιο Γαλλία, στὴν ἐπαρχία τῆς Γασκωνίας, ἀπ' ὅπου ὁ ἥρωας τῆς ἱστορίας μας, ἕνας νέος δεκάετος χρόνων, ξεκίνησε γιὰ νὰ ἀνυψήσῃ τὴν τύχη του στὸ Παρίσι.

Δὲν εἶχε καὶ πολὺ τὴν ὄψιν ἥρωος ὁ νεαρὸς Ντ' Ἀρτανιάν, ἀλλὰ ἦταν σίγουρος πὼς τὸ πέρασμα τοῦ ἀπὸ τὸν κόσμο δὲν θὰ ζῆνε ἀπαράτητο. Κι' αὐτό, γιατί ἦταν Γασκὼν καὶ πίστευε εὐκρινῶς πὼς ἐπειδὴ ἦταν Γασκὼν ἦταν καλύτερος ἀπὸ τοὺς περσικοὺς ἀνθρώπους.

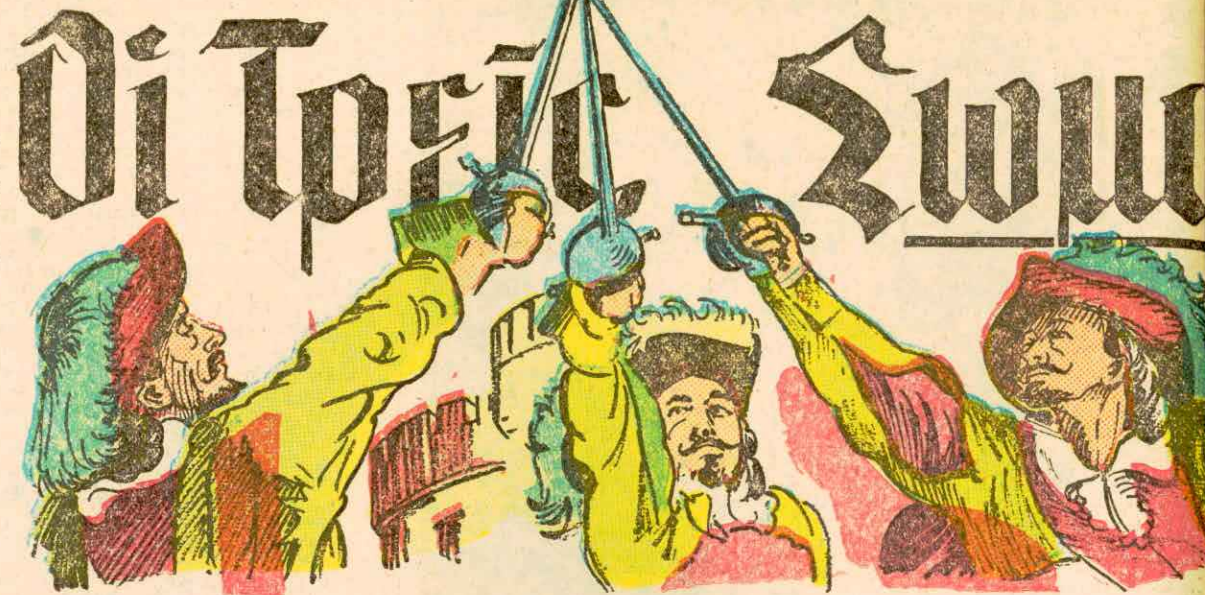
Τὰ ταξιδιωτικὰ του ρούχα δὲν ἦταν καινούρια, ἀλλὰ φορούσε τὸ ξεθωριασμένο γαλάσιο γιλέκο του μὲ μεγάλη χάρη. Τὸ πρόσθιο τοῦ ἦταν μακρὺ καὶ μελαχρινὸ καὶ τὰ μῦτια του διαπεραστικὰ καὶ ἐξυπνα. Ἡ μὴτὴ του λεπτὰ καὶ κάπως γομωμένη. Τὸ φαρδὺ τοῦ σαγονί ἦταν χαρακτηριστικὸ ἐνὸς Γασκωνοῦ, ὅπως καὶ ὁ πατεράρας τοῦ, ποὺ ἦταν στολισμένος μ' ἕνα φανταχτερό φτερό.

Ἦταν ἀρκετὰ μεγαλόσωμος γιὰ τὴν ἡλικία του, ἀλλὰ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὴν πλήρη ἀνδρική ἀνάπτυξη. Θὰ μπορούσε νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς γιὰ τὸν γυῖο κάποιου ἀγρότη, ἂν δὲν ἦταν τὸ μακρὺ ξίφος, ποὺ κτυποῦσε πάνω στὰ πόδια του, καθώς περπατοῦσε, καὶ πάνω στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του, ὅποτε ἵππευε.

Τὸ ἀλόγο τοῦ ἦταν ἀξιωματικὸ, ὅπως καὶ ὁ ἀφέντης του. Θὰ 'ταν μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, μὲ κίτρινο τρίχωμα καὶ μὲ μαδιμένη οὐρά καὶ συνήριζε νὰ βαδίζει μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ ὡς τὰ γόνατα. Ὁ ποῖος τὸ ἐβλεπε, ἐβάζε τὰ γέλια.

Ὁ νεαρὸς Ντ' Ἀρτανιάν, ποὺ ἀποστρεφόμενος νὰ φαίνεται γελοῖος, περιώριστηκε ν' ἀναστενάξῃ βαθιά, ὅταν ὁ πατέρας του τοῦ χάρισε τὸ ἀλόγο. Στὸ κάτω κάτω, ἂν αὐτὸ τὸ ψωλάειο πλάσμα τὸν ἔφερε στὸ Παρίσι, ἦταν καὶ τοῦτο τὸ πρῶτο βήμα στὴν σταδιοδρομία του. Οὐτε μπορούσε νὰ προσβάλῃ καὶ τὸν πατέρα του, ποὺ συνώδυνε τὴν προσφορά μὲ σοφὲς συμβουλές:

— Γυέ μου, τοῦ εἶπε ὁ γερο-Γασκωνὸς εὐγενής. Εἶσαι νέος. Πρέπει νὰ εἶσαι γεν-



ναῖος γιὰ δύο λόγους. Ὁ πρῶτος γιατί εἶσαι Γασκωνὸς καὶ ὁ δεύτερος, γιατί εἶσαι δικὸς μου γυῖο. Μὴ φοβάσαι τοὺς καυχιᾶς. Νὰ λαχταράς τις περιπέτειες. Μόνο μὲ τὸ θάρρος, ἕνας εὐγενὴς τὰ θυάει πέρα στους ταραγμένους καιροὺς μας. Μὴν ἀνέχῃς καμιά προσβολὴ ἀπὸ κανένα, ἐκτός ἀπὸ τὸν βασιλιά καὶ τὸν καρδινάλιο.

»Σὲ δίδαξε τὸν σπαθὶ ἔχεις σιδερένιο νευρὰ κι ἀτσάλινο χέρι. Πολεμὰ σὲ κάθε εὐκαιρία. Πολεμὰ πὶο λιονταρίσια, ἐπειδὴ οἱ μονομαχίες ἀπαγορεύονται καὶ γι' αὐτό, νὰ ἔχῃς διπλὸ κουράγιο γιὰ νὰ χτυπιέσαι.

»Τοῦτο τὸ ἀλόγο καὶ δεκαπέντε σκούδα εἶναι ὅλο κι' ὅλο ποὺ 'χω νὰ σοῦ προσέ-ρω. Ἡ μητέρα σου θὰ προσθέσῃ τὴν συνταγὴ μίας ἀλοφῆς, ποὺ ἔχει τὴν θαυμαστὴ ἰδιότητα νὰ θεραπεύῃ ὅλα τὰ τραύματα, ποὺ δὲν φτάνουν στὴν καρδιά.

»Καὶ τὸ σπουδαιότερο, πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ τὸν παλιό μου φίλο στὸ Παρίσι, τὸν κύριο ντὲ Τρεβίγ. Εἶναι λοχαγὸς τῶν Σωματοφύλακων τοῦ βασιλέως καὶ κερδίζει δέκα χιλιάδες σκούδα τὸ χρόνο, πράγμα ποὺ δὲν ἔχει κανεὶς πραγματικὸ ἀρχοντά. Κάποτε, ὅμως, ἦταν ἕνας ἀδέκαρος Γασκωνὸς, καλὴ ὥρα σὰν καὶ σένα. Ἀκολουθῆσε τὸ παράδειγμά του καὶ θὰ ζήσης εὐτυχισμένος πολλὰ χρόνια.

Ὁ γέρος κρέμασε μὲ τὰ χέρια του τὸ σπαθὶ τοῦ στὴ ζώνη τοῦ γυῖο του, τὸν φίλησε στὰ δυο μάγουλα καὶ τοῦδωσε τὴν εὐχή του. Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ξεκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι, καθάλλα στὸ κίτρινο ἀλόγο του, ἑτοιμὸς νὰ καλέσῃ σὲ μονομαχία τὸν πρῶτο, ποὺ θὰ τὸν περιγελοῦσε γι' αὐτό, γιὰ τὴν ἐμφανιστὴ τοῦ ἡ ποὺ θὰ τοῦ ἐμπόδιζε τὸ δάβα.

Αλλὰ τὸ χέρι του, σφγμένο στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ, καὶ ἡ ἀγρία λάμψη στὰ μάτια του, ἐπείθε δόσεις ἀνταμῶνε νὰ κρῦψουν τὸ κέφι τους ἢ νὰ παραμερίσουν. Στὸ κάτω κάτω, ὅλοι ἤξεραν τί πράγμα εἶναι ταῦτοι οἱ Γασκωνοί. Εἰπασιμένοι καὶ καυχήσι ἀρρεῶς καί, ἀλλὰ ταῦτοχρονὰ ἄτρομοι σὰν λιονταρία. Κι' ἔ-

τσι, ὁ Ντ' Ἀρτανιάν διάβαινε ἀπὸ τὰ χωριά τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας, ὅπου ἔφτασε στὸ Μέν.

Ὅταν πῆζεψε στὸ χάνι τοῦ Χαρούμενου Μυλωνά, εἶδε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἕνα ἄντρα μὲ εὐγενὴ φαισιονομία, ποὺ κοίταζε μὲ δυὸ ἄλλους ἄντρες. Σίγουρα τὸν κοροϊδεύαν γιὰ τὸ ἀλόγο του, ἂν ἔκρινες ἀπὸ τὸ τρανταχτὰ γέλια, ποὺ περκαλοῦσαν τὰ λόγια του.

Μανιασμένος ὁ Ντ' Ἀρτανιάν κοίταξε τὸν ἄγνωστο. Θὰ 'ταν ὡς σαράντα χρόνων, μὲ μαύρα, διαπεραστικὰ μάτια, μὲ χλωμὸ πρόσωπο, μὲ μεγάλη οὐλὴ στὸ μέτωπο καὶ ἕνα ὁμορφὸ μαυρο μουστάκι. Φορούσε ἕνα κομψὸ γιλέκο καὶ μὴν κυλῶτα. Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ἔνωσε ξάφνου πὼς αὐτὸς ὁ ἄγνωστος θὰ 'παίξε σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωὴ του.

Καθὼς τὰ γέλια συνεχίζονταν, ὁ νεαρὸς Γασκωνὸς πλησίασε τὸ παράθυρο μὲ τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ.

— Ἐσεῖς, κύριε, ποὺ κρύβεστε πίσω ἀπὸ τὸ παντοῦρι, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῖον κοροϊδεύετε;

— Δὲν σὰς μίλησα, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος ψυχρά.

— Σὰς μίλας ὅμως ἐγώ, φώναξε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν.

Ὁ ἄγνωστος ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ γύηκε ἀπὸ τὸ χάνι. Σταμάτησε δυὸ ἕματα ἀπὸ τὸν Ντ' Ἀρτανιάν, ἀλλὰ δὲν ἐδεῖε πὼς τὸν προσέχει.

Αὐτὸ τὸ ἀλόγο εἶναι κίτρινο, εἶπε στοὺς φίλους του. Τοῦτο τὸ χρώμα τὸ συναγτὰς πολὺ συχνὰ στὰ λουλούδια, ἀλλὰ σπά-νιο νὰ τὸ 'βρῃς σὲ ἀλόγο.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ κοροϊδεύουν ἕνα ἀλόγο, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ κοροϊδῶ-ψουν τὸν κύριό του, φώναξε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν.

— Δὲν γελᾶω συχνὰ, κύριε, ἀλλὰ γελᾶω ὅποτε μ' ἀρέσει. Ὁ ἄγνωστος γύρισε κατὰ τὸ κατώφλι τοῦ πανδοχείου.

— Γυρίστε, γυρίστε, κύριε Γελωτοποιέ, φώναξε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν, τραβώντας τὸ σπαθὶ τοῦ Γυρίστε, γιατί ἀλλοῦθθα θὰ σὰς κτυ-πῶ ἀπὸ πίσω.

— Ὅα μὲ κτυπήσετε! Ὁ ἄλλος φάνηκε νὰ ἐσφινάξεται. Καλὲ μου φίλε, θὰ πρέπει νὰ εἰσθε τρελλός.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ καὶ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ὥρμησε μὲ τόσο μανία ἐναντίον του, ποὺ ἂν δὲν πηδούσε πρὸς τὰ πίσω, ἀσφαλῶς αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ τελευταῖο του ἀστεῖο.

Τράβηξε τὸ σπαθὶ του, χαιρέτησε καὶ πῆ-ρε θέσι μάχης.

Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ ἀκόλουθοί του καὶ ὁ ταβερνιάρης ἔπεσαν πάνω στὸν Ντ' Ἀρτανιάν μὲ ραβδία, φυτάρια καὶ μασιές. Εἰὼ ὁ νεαρὸς γύρισε γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπι-πεσοὶ τους, ὁ ἀντίπαλός του ἔβαλε στὴ θήκη τὸ σπαθὶ, μουρμουρίζοντας.

— Πανοῦκλα νὰ πῶς σ' ὅλους τοὺς Γα-σκωνοὺς! Βάλτε τον στὸ κίτρινο ἀλόγο τοῦ καὶ ἀφήστε τον νὰ φύγῃ.

— Ὅνι. προτοῦ σὲ σκοτώσω, δειλὲ! φώ-

ναῖς ὁ Ντ' Ἀρτανιάν, πολεμώντας λυσσα-σμένα. Ἀλλὰ, σὲ λίγα λεπτά, τὸ σπαθὶ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ καὶ εἶ-χε τσακίσει στὰ δύο. Ἐνα κτύπημα στὸ κοῦτελο τοῦ Ντ' Ἀρτανιάν τὸν ἔρριξε κα-ταγής καταματωμένο, σχεδὸν λιπόθυμο.

το φύλακει

Ὁ ταβερνιάρης καὶ οἱ ὑπηρετές του με-τέφεραν τὸν τραυματισμένο νεὸ μέσα στὸ χάνι. Ὁ ἄρχοντας κάθισε ἤσυχα κοντὰ στὸ κατώφλι.

— Πῶς εἶναι ὁ τρελλός; ρώτησε τὸν ταβερνιάρη, μόλις τὸν εἶδε νὰ βγαίη.

— Λιποθύμησε. Ἀλλὰ πρὶν χάσῃ τις αἰσθήσεις του, μισοσηκώθηκε μὲ τις τελευ-ταίες του δυνάμεις καὶ σὰς καλεσε σὲ μνο-μαχία.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ εἶ-ναι ἢ προσωποποιήσις τοῦ σατανά.

— Νό, ὄχι, ἐξοχότητε! Ὁ ταβερνιάρης χαμογέλασε. Δὲν ἔχει τίποτα στὰ πρά-γματά του παρὰ ἕνα καθαρὸ ποικύμισο καὶ ὥδεκα σκούδα.

— Μήπως ἀνέφερε κανένα δῖνομα μέσα στὴ λίσσα του;

— Μάλιστα! κτύπησε τὴν τσέπη του καὶ εἶπε: «Θὰ δοῦμε τί θὰ σκεφθῇ γι' αὐ-τὴν τὴν προσβολὴ ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ».

— Ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ; ρώτησε ὁ ξέ-νος. Τί εἶχε στὴν τσέπη του;

— Ἐνα γράμμα γιὰ τὸν λοχαγὸ τῶν Σωματοφύλακων τοῦ Βασιλέως.

— Ὁ σατανὰς ὁ ἴδιος. Λές νὰ ἔρριξε πάνω μου αὐτὸ τὸ παιδί ὁ Τρεβίγ; Ποῦ εἶναι τώρα;

— Ἀπάνω, στὸ δωμάτιο τῆς γυναικας μου. Τὰ πράγματα βρίσκονται στὴν κου-ζίνα.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ὑπηρετῆ μου καὶ κάνε μου τὸν λογαριασμό. Εἶναι σελλωμένο τὸ ἀλόγο σου, ὅπως διέταξες;

— Μάλιστα, ἐξοχότητε.

Καὶ μόλις ὁ ταβερνιάρης ἀνέθηκε πάνω, ὁ ἄγνωστος γάθηκε ἀδουρὰ στὴν κου-ζίνα.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν συνήλθε ἀπὸ τὴ λιπο-θυμία. Ἰσα ἴσα γιὰ νὰ δῇ ἀπὸ τὸ κεφαλό-σκαλο τὸν ἐχθρό του νὰ πηδᾷ στὸ ἀλόγο του καὶ νὰ φύγῃ καλπάζοντας.

— Τιποτένιε, δειλὲ! φώναξε, κάνοντας νὰ ὀρμήσῃ ξοπίσω του. Ἀλλὰ λιποθύμη-σε πάλι.

Ὁ ταβερνιάρης τὸν βοήθησε νὰ πλα-γιάσῃ.

«Ὡραία, εἶπε μέσα του, θὰ 'χω γιὰ κάμποσο καιρὸ ἕνα πελάτη».

Αλλὰ τὸ ἐπόμενο πρωί, ὁ Ντ' Ἀρτανι-άν σηκώθηκε νωρίς, κατέβηκε στὴν κουζί-να καὶ ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὰ συστατι-κά τῆς ἀλοφῆς τῆς μητέρας του, ἀνάμε-σα στ' ἄλλα, κρασί, λάδι, ροδόσταμο. Ἐ-τοίμασε τὸ φάρμακο καὶ τὸ ἔλειψε στὴς λαβωματιάς του. Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν κα-λὰ καὶ ζήτησε τὸν λογαριασμό.

Ὅταν ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου, ὤρμηκε μόνο λεπτά. Τὸ πολὺτιμο γράμμα γιὰ τὸν κύριο ντὲ Τρεβίγ εἶχε ἐ-ξαφανιστῇ.

— Τὸ γράμμα μου τὸ γράμμα μου, φώ-ναξε Ἀλλοῦθθα θὰ σὰς σουδίσω σὰν κο-τόπουλο.

Τράβηξε τὸ σπαθὶ του, ξεχνώντας πὼς ἦταν σπασμένο. Ὁ ταβερνιάρης καὶ οἱ ὑ-πηρετές του ξανάρπαξαν τὰ ραβδία τους.

— Σταθῆτε! Ὁ ταβερνιάρης χαμῆλα-σε τὸ ραβδί του. Ἐγὼ εἶδα τὸ γράμμα. Ποῦ μπορεῖ νὰ εἶναι;

Ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ ἔφερε ποῦ θὰ τὸ βεῖ, τοὺς φοβέρισε ὁ νεαρός.

Ὁ ταβερνιάρης τρεμούλιασε. Μετὰ τὸν βασιλιά καὶ τὸν καρδινάλιο, ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ ἦταν ὁ πῖο ἰσχυρὸς ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας. Δὲν ἔπρεπε νὰ προσβάλῃ κανεὶς ἕνα προστατευμένο του.

— Ὑπῆρχε τίποτε πολὺτιμο σ' αὐτὸ τὸ γράμμα; ρώτησε ὁ ταβερνιάρης, καθώς οἱ ὑπηρετές του ἀναποδογύριζαν τὸ τόπο, γιὰ νὰ τὸ βροῦν.

— Τίποτε πολὺτιμο; φώναξε ὁ νέος.

Καλύτερα νάχαινα χίλια χρυσὰ δουκάτα, πα-ρὰ αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἐσφον, ὁ ταβερνιάρης κατάλαβε τί εἶχε συμβῇ.

— Τὸ γράμμα δὲν χάθηκε, φώναξε, τὸ ἔκλεψαν.



Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

Ὁ καρδινάλιος ἦταν ἕνας πανούργος καὶ φιλόδοξος ἄνθρωπος, ποὺ ἐπιζητοῦσε νὰ ἐ-πικρατῇ μὲ δολοπλοκίες στὴν Γαλλία, πα-ραγκλιζοντας τὸν βασιλιά. Ὁ λαὸς τὸν φοβόταν καὶ τὸν μισοῦσε, ἀλλὰ ὁ βασιλιάς τὸν σεβόταν, γιατί παραδεχόταν ὅτι, μόνο τὴν δύναμή του, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐφυία του.

Ἄν καὶ ὁ πολιτικὸς ἀνταγωνισμός των ἦταν ὀδύς, οἱ σχέσεις τους ἦταν τελείως φιλικές.

Παίζοντας κάθε βράδι μὲ παρτίδα σκά-κι, ὁ βασιλιάς καὶ ὁ καρδινάλιος συχνὰ κου-βέντιαζαν γιὰ τὰ προσόντα τῶν σωματοφυ-λάκων τους. Ὁ καδένας περριφανεύονταν γιὰ τὸ θάρρος καὶ τ' ἀνδραγαθήματα τῶν δικῶν του. Ἐπίσημα, κατεδικάζαν τις μονομαχι-ες, ἀλλὰ ἰδιαίτερως παρατρυναν τοὺς ἀν-θρώπους τους νὰ μονομαχοῦν καὶ παρακα-λοῦθουν μὲ προσοχὴ τις νίκες καὶ τις ἡ-τες των.

Τὸ ἄλλο πρωί, μετὰ τὴν ἀφίξί του στὸ Παρίσι, ὁ Ντ' Ἀρτανιάν πῆγε στὸ μέγαρο, ὅπου εἶχε τὸ στρατηγεῖο τοῦ ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ.

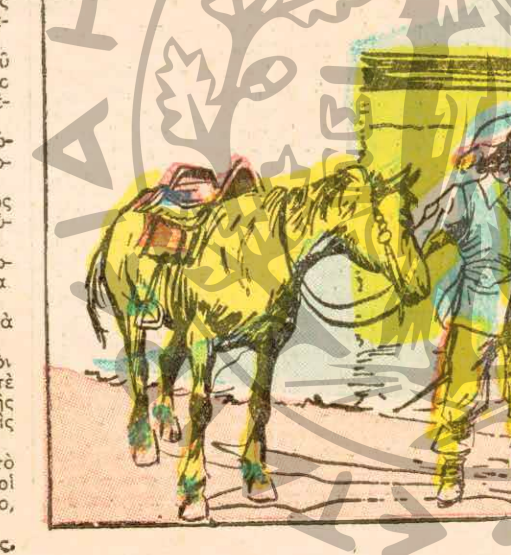
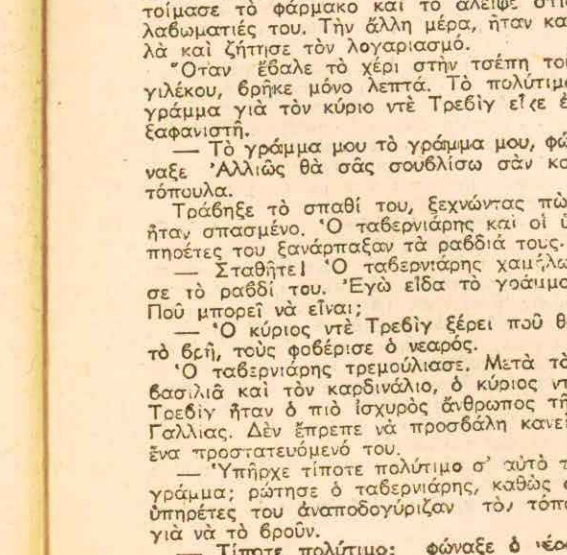
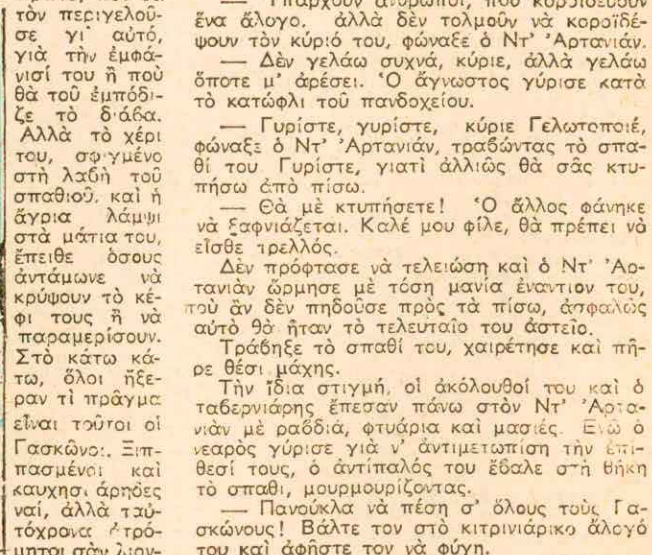
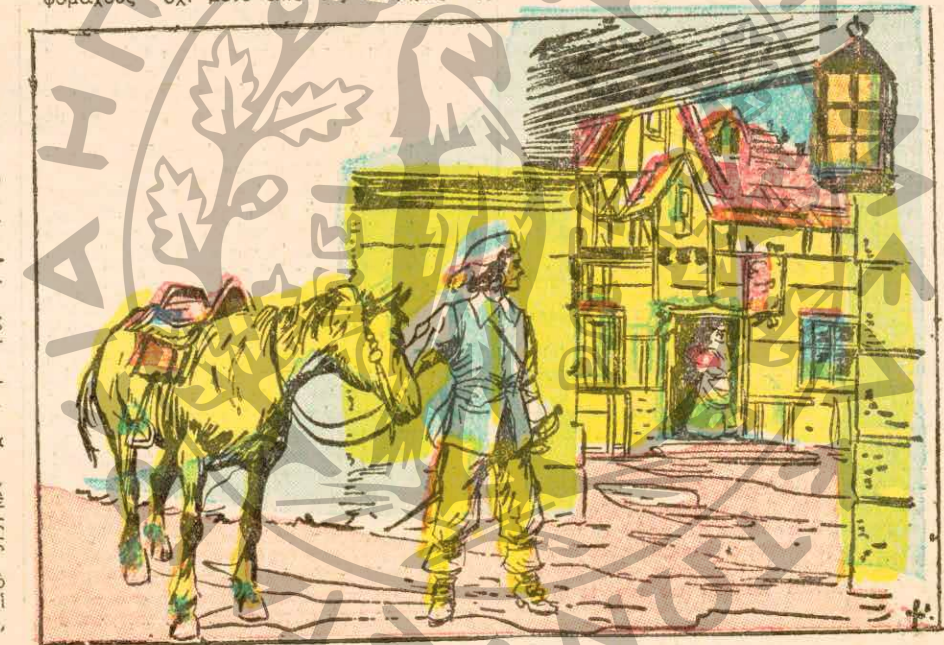
Ἐκεῖ, καθημερινὰ, ἔφερναν δόξα-καμὰ πενηνταρτὰ σωματοφύλακες, ἀρμα-μένοι ὡς τὰ δόντια, ἑτοιμοὶ γιὰ κάθε περί-στασι.

Στὴν τεράστια σκάλα, ἀνεβοκατέ-βαιναν πολλοὶ καὶ διάφοροι — εὐγενεῖς, ἀστοὶ — ποὺ ζητοῦσαν κάποια χάρ', ταχυ-δρόμοι μὲ ἀναφορὲς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γαλλίας.

Ἡ καρδιά τοῦ Ντ' Ἀρτανιάν κτυποῦσε, καθώς διαβόηκε τὴν βαρεὰ ἐξώπορτα καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα στους στρατιώτες, ποὺ καυγάδιζαν καὶ ἔκαναν φάρσες ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Διὰβηκε ἀνάμεσά τους, χαμογελώντας μὲ κάποια ἀμηχανία. Στὴ σκάλα, τέσσαρες σωματεφύλακες διασκεδάζαν μ' ἕνα παυνί-δι.

Ὁ εἷας στὸ πῖο πάνω σκαλί, κρατώντας ἕνα ξίφος γυμνὸ, προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ τὸ δρόμο στους ἄλλους. Κάθε φορὰ, ποὺ γκρά-τσονίζαν ἢ κοδοῦσαν κάποιος, ὅλοι ξε-στοῦσαν σὲ τρελλὰ γέλια.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 36)



Μα... βασίλειο στο λιμάνι της Λιθουανίας εκείνη τη φθινοπωρινή μέρα του 1774. 'Απ' όλες τις συνοικίες της πόλεως ο πληθυσμός έτρεχε προς την παραλία. Φωνές, σπρωξίματα, λαιμοί τεντωμένοι, μάτια γουρλωμένα. Κι' όλη αυτή η φασαρία, γιατί στο λιμάνι είχαν μπει πολλά καράδια.

Βέβαια, αυτό το γεγονός φαινομενικά δεν θα είχε τίποτα το εκπληκτικό ή το ασυνήθιστο, αν στο κατάρτι του μεγαλύτερου καραβιού δεν κυματίζε ή σημάια του ναυάρχου κόμητος 'Ορλώφ.

'Ορλώφ! Ποιος άγνοούσε αυτό το όνομα εκείνη την εποχή στην Ευρώπη; 'Οσοι το πρόφεραν, μισόκλειναν τα μάτια κι' αναπολούσαν ένα ρομάντσο, την ιστορία μιάς άγριας κι' αιματηράς αγάπης.

Οι άδελφοί 'Ορλώφ, ο 'Αλέξης κι' ο Γρηγόριος, ήταν απόγονοι μιάς ταπεινής οικογενείας της Ρωσίας. 'Ο 'Αλέξης είχε άρchiσει την στρατιωτική του καριέρα σαν απλός στρατιώτης. Εύτυχώς, όμως, για το μέλλον της οικογενείας, ο Γρηγόριος, κι' αυτός στρατιωτικός, ήταν καταπληκτικά ώριος. Και δεν χρειάστηκε τίποτα περισσότερο για να τραβήξει την προσοχή της Τσαρίνας Αικατερίνης. Κι' όταν η τελευταία απέφασε να δολοφονήσει τον σύζυγό της Πέτρο τον ΙΙΙ και να βασιλεύσει μόνη της, ανέθεσε την εκτέλεση των σχεδίων της στον πολυαγαπημένο της Γρηγόρη και στον άδελφό του 'Αλέξη.

— 'Όταν την είδα, ενόμισα πως έδωπα την αυτοκράτειρα.

— 'Ο ναύαρχος, κάτοχος, σηκώθηκε. — Αυτό είναι εξωφρενικό! φώναξε. Είναι λοιπόν... αυτό που μου έγραψε στο γράμμα της; Είναι... είναι κόρη της μακαρίτισσας της τσαρίνας; — Καθόλου άπίθανο!

Σ' ένα παλιό μέγαρο της Πίζας, μιά γυναίκα, καθισμένη σε μιά πολυθρόνα, ονειροπολούσε. Κρατούσε στα χέρια της μιά εφημερίδα, αλλά η προσοχή της δρισκεύαν άλλοι, πολύ μακριά.

Φαινόταν νέα, είκοσι-είκοσιπέντε χρονών κι' ήταν πολύ όμορφη. Μάτια καστανά, μαλλιά καστανά, εμφάνιση άριστοκρατική.

Η πόρτα άνοιξε κι' ένας άντρας, σαραντόρης περίπου, μπήκε. 'Η νέα έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος του και είπε:

— 'Α! εσύ είσαι, Ντομάνσκι;

— 'Αντί γι' απάντησι, ο νεοφερμένος έβριξε μιά ματιά στην εφημερίδα της και μουρμούρισε:

— 'Όπως το διαβάσατε, λοιπόν...

— 'Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Λυπούμαι που βρήκατε αυτό το βραμερό φύλλο, πρόσθεσε ο Ντομάνσκι. 'Ηθελα να σας κρύψω αυτό το άστρο.

— 'Η διευθύνσις της εφημερίδας μου έκανε την τιμή να μου το στείλι, είπε η νέα.

— 'Ο Ντομάνσκι κάθισε σ' ένα σκαμνί, μπροστά στα πόδια της και της έπιασε τα

χέρια. — 'Όταν την είδα, ενόμισα να χαμολύσων το μοσπιέ και ν' ανοίξουν την πόρτα.

— 'Αργά, ο ναύαρχος κόμης 'Ορλώφ κατέβηκε. Στάθηκε για λίγο, σηκώσε το κεφάλι προς τα παράθυρα του μεγάρου κι' ύστερα ανέβηκε τα μαρμάρια σκαλοπάτια. Η μεγάλη πόρτα άνοιξε κι' ο μάιτρο νι' δτέλ υποκλήθηκε βαθιά. 'Υστερα τον ώδηγησε στο σαλόνι και τον άνηγγειλε στην πριγκίπισσα Ταρακάνοβα. Δύο λεπτά αργότερα δρισκεύαν μπροστά της.

Στάθηκε ακίνητος και δεν καταδέχτηκε να της απευθύνει ούτε το χαιρετισμό που κάθε άνδρας όφείλει σ' οποιαδήποτε γυναίκα. Την κοίταζε μονάχα επίμονα και τα μάτια του ανέδιδαν μιά μεταλλική λάμψη.

Η 'Ελισάβετ καθόταν στην ίδια πολυθρόνα όπου λίγες μέρες νωρίτερα την είχε βρει ο Ντομάνσκι. Κι' αυτή επίσης κοίταζε επίμονα τον 'Ορλώφ. Φαινόταν πολύ ήσυχη και σίγουρη για τον εαυτό της. Αυτή πρώτη διέκοψε τη σιωπή.

— Σκοπεύετε να μείνετε έτσι ακίνητος για πολλή ώρα; ρώτησε με γλυκειά φωνή.

— Πρόσεξε ότι ο 'Ορλώφ είχε δει το πειραλίτη της τσαρίνας 'Ελισάβετ και παίρνοντας θάρρος απ' αυτό το γεγονός, πρόσθεσε:

— Καθίστε λοιπόν, 'Αλέξη Γρηγόριεβιτς.

— 'Εκείνος προχώρησε σε μιά πολυθρόνα και κάθισε άμιλητος.

— Σας εύχριστώ που ήλθατε, 'Αλέξη Γρηγόριεβιτς. Δέχθηκα τον απεσταλμένο σας Κρίστινκε. Του έμπιστεύθηκα τις ά-

στον. Δεν περίμενα να δώ αυτά που είδα και ν' ακούσω αυτά που άκουσα. Σας ζητώ ειςκαιτεσσάρων ώρων προθεσμία να σκεφθώ.

— 'Εκείνη του χαμογέλασε κι' άπλωσε το χέρι της.

— Τις έχετε 'Αλέξη Γρηγόριεβιτς, άπάντησε.

— 'Ο 'Ορλώφ έσκυψε και φίλησε το χέρι της.

— *

Αυτή τη φορά το δαγόνι της πριγκίπισ-

σα μελαγχολία. 'Η πριγκίπισσα δεν μπορούσε να μη το προσέξει και τα όμορφα μάτια της στρογγύλεψαν από την έκπληξή της.

— Ντομάνσκι, φίλε μου, τι έχεις; ρώτησε.

— 'Εκείνος κούνησε το κεφάλι του και μουρμούρισε.

— Τίποτα...

— Μη λές ψέματα! φώναξε η πριγκίπισσα πλησιάζοντας. Μπορώ να διαβάσω στα μάτια σου, όπως σε άνοιχτο βιβλίο.

— Κι' εσύ, λοιπόν, πίστευες ότι ήμουν τυχοδιώκτρια, έ; έκαμε η πριγκίπισσα.

— 'Ελα στη θέσι μου! Μιά άγνωστη που μου έγραφε πως είναι κόρη της μακαρίτισσας της Τσαρίνας!

— Κι' ύστερα ήρδες.

— Και πίστεψα, πίστεψα σ' εμένα...

— Και σ' αγάπησα...

— Την έσφιξε πάνω του και χάιδεψε τα σγουρά μαλλιά της. 'Υστερα μουρμούρισε:

— 'Ελισάβετ, δοκίμομαι να σε πάω στη Ρωσία. 'Ορκίζομαι να σου δώσω τους τίτλους και τα αγαθά που κληρονόμησες από την μητέρα σου...

— Και σκύδοντας στο αυτί της την ρώτησε: 'Ελισάβετ, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— 'Εκείνη τον κοίταξε έκπληκτη. Και εσφινικά τα μάτια της δούρκωσαν.

— Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; επανέλαβε ο 'Ορλώφ με πάθος.

— Και τότε ένα χαμόγελο άπλώθηκε στα χείλη της κι' άπάντησε σχεδόν ψιθυριστά:

— Ναι, 'Αλέξη...

— 'Ο Ντομάνσκι είχε λάβει μέρος στην Πολωνική και Ρωσική αντιπροσωπεία, που συνόδευσε την Ταρακάνοβα στην προκου-

μαία της Λιθουανίας. 'Η δάρκα του ναυάρχου 'Ορλώφ περίμενε την πριγκίπισσα.

— 'Ηταν στολισμένη όπως άξιζε γι' α να παραλάβη μιά τόσο επίσημη προσωπικότητα κι' οι ναύτες ήταν ντυμένοι με ολοκαίνουργες στοές.

— 'Η 'Ελισάβετ, με το υψηλό φόρεμά της, ήταν όμορφότερη περισσότερο από κάθε άλλη φορά. 'Εσφινξε τα χέρια των αντιπροσώπων κι' άπάντησε στις εύχες τους.

— 'Θά ξαναβιώσουμε στη Ρωσία, κύριοι!

— Είπε τον Ντομάνσκι που στεκόταν θλιμμένος, παρούμενος, και πήγε προς το μέρος του.

— 'Αντίο, καλέ μου Ντομάνσκι! Σ' αγαπά πολύ, ξέρεις...

— 'Εκείνος κούνησε το κεφάλι του και φώναξε σχεδόν:

— Σκεφθήκες καλά τις συνέπειες της απόφασέας σου; Μην ξεχνάς ότι ο 'Ορλώφ κρατάει τα πάντα στην Αικατε-

— (Συνέχεια εις την σελίδα 29)

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ Ταρακάνοβα

Οι δυο 'Ορλώφ έκαναν καλὰ τη δουλειά τους. Κι' ύστερ' απ' αυτό έγιναν οι ισχυρότεροι άνδρες της Ρωσίας. 'Ακόμα κι' όταν ο έρωτας της Αικατερίνης έ-καταμίσθηκε, ακόμα κι' όταν βρήκε άλλον βασιλιά, δεν άπέσυρε την ευνοιά της από τους δυο άδελφούς. 'Ετσι, τώρα, ο παλιός κατώτερος άξιωματικός 'Αλέξης 'Ορλώφ διοικούσε το ρωσικό στόλο της Μεσογείου.

— *

Στον πυργίσκο της ναυαρχίδος, το συγκεντρωμένο πλήθος είδε σε λίγο έναν ψηλό και ξανθό άνδρα που κοίταζε προς την άκμή. 'Ενα κανό άποσπάστηκε από την αποβάθρα. Οι τέσσερις ναύτες τραβούσαν τα κομμάτια μ' όλη τη δύναμή τους, ενώ στο πίσω μέρος καθόταν ένας γκριζομάλης άνθρωπάκος. Μόλις η δάρκα πλεύρισε στη ναυαρχίδα, ο άνθρωπάκος σκαρφάλωσε στη σχοινένια σκάλα με άπαιστυτη ευκινησία κι' έτρεξε προς το μέρος του πυργίσκου. Φθάνοντας εκεί, υποκλήθηκε μπροστά στον ψηλό άνδρα και μουρμούρισε:

— 'Υποβάλλω ταπεινώς τα σέβη μου, Ναύαρχε...

— Είμαι ευχαριστημένος που σε ξαναβλέπω καλέ μου Κρίστινκε, άπάντησε με θερμή αυτός που άπεκλήθη ναύαρχος και που δεν ήταν άλλος από τον 'Αλέξη 'Ορλώφ.

— 'Όπως βλέπω, δεν άργησες, πρόσθεσε.

— 'Ετσι έπρεπε! άπάντησε ο Κρίστινκε με βραχύν φωνή.

— Πάμε στην καμπίνα μου, είπε ο 'Ορλώφ. 'Θά μπορούσαμε να κυδοεινιάσουμε καλύτερα εκεί.

— Λίγο αργότερα, οι δυο άνδρες καθόνταν στην καμπίνα του 'Ορλώφ, μπροστά σε μιά καρέφα με δότκα.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ναύαρχε, υπάρχει!

— 'Όπως δεν είναι μύθος; Κι' όμως αυτό πιστεύω, όταν πήρα το γράμμα της.

— 'Η πριγκίπισσα Ταρακάνοβα υπάρχει! επανέλαβε ο Κρίστινκε. Με σάρκα και δότκα... Και μοιάζει με την τσαρίνα 'Ελισάβετ!

χέρια.

— Είσαι λυπημένη, 'Ελισάβετ; ρώτησε.

— Και πώς να μην είμαι λυπημένη, καλέ μου Ντομάνσκι, όταν γράφουν πως είμαι μιά τυχοδιώκτρια, μιά τιποτένια, μιά κεύτρια; Κι' όλ' αυτά γιατί έμπιστεύθηκα σε κάποιους το μυστικό της ζωής μου, γιατί είπα την αλήθεια...

— Σταμάτησε για λίγο, έκλεισε τα μάτια της κι' εξακολούθησε:

— Κι' όμως, εσύ Ντομάνσκι ξέρεις ότι δεν λώω ψέματα. Ξέρεις ότι η τσαρίνα 'Ελισάβετ παντρεύτηκε, κρυφά τον Κύριλλο Ραζουμόφσκι κι' ότι έφερε στον κόσμο μιά κόρη... μιά νόμιμη κόρη! Ξέρεις ότι αυτή η κόρη της είναι εγώ, Ντομάνσκι! Ξέρεις ότι η μητέρα μου πέθανε πολύ νωρίς και δεν ποόλαβε να φανερώση την ύπαρξή μου, κι' έτσι η Αικατερίνη ΙΙ κατέχει παρ'όνομα το θρόνο. Ξέρεις ότι μεγάλωσα στη μετριότητα και στη φτώχεια κι' ότι η ζωή μου δεν είναι όμορφη. 'Αλλά η άρετη είναι εύκολη όταν είναι κανείς πλούσιος κι' έχει οικογένεια. 'Εγώ όμως, στα δεκάξι μου χρόνια, βρέθηκα μόνη στον κόσμο, χωρίς χρήματα, χωρίς στήριγμα, μονάχα με τα όμορφα μάτια μου.

— 'Ο Ντομάνσκι με μιά κίνηση διέκοψε αυτή τη θλιβερή εξομολόγησι.

— Ξεχάστε τα όλ' αυτά, πριγκίπισσα! είπε. Αυτό που έχει σημασία σήμερα, είναι ότι υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν σ' εσάς, που όρκίστηκαν να σας ανεβάσουν στο θρόνο των προγόνων σας!

— 'Η νέα κούνησε το κεφάλι της με σκεπτικισμό.

— Δεν θέλω να βασίλεύω! είπε. Το ξέρεις αυτό, Ντομάνσκι. Αυτό που θέλω είναι να μη με περιλούζουν με βρισιές. Αυτό που θέλω είναι να πιστέψουν πως είμαι η πριγκίπισσα Ταρακάνοβα κι' όχι μιά τιποτένια τυχοδιώκτρια.

— Αυτό θά γίνει σάς το δοκίμομαι! φώναξε ο Ντομάνσκι.

— 'Υστερα έσκυψε κι' άπόθεσε ένα φλογερό φίλημα στα χέρια της νέας που κρατούσε ακόμα στα δικά του.

— *

Το άμάξι που το έσερναν τέσσαρις μαύροι άλογα, σταμάτησε μπροστά στο μέγαρο εκείνης που άποσπεκαλείτο πριγκίπισ-

σα. — 'Είμαι εύτυχης που δρίσκεσθε εδώ, 'Αλέξη Γρηγόριεβιτς, εξακολουθώ η νέα κάνοντας πως δεν πρόσχε την ανεξήγητη σιωπή του. Είμαι εύτυχης γιατί θέλω να σας δείξω τη διαθήκη της μητέρας μου. Το πρωτότυπο! πρόσθεσε τονίζοντας τη λέξη.

— 'Υστερα σηκώθηκε και πήγε προς τη ντουλάπα. Την άνοιξε μ' ένα κλειδί που είχε κρεμασμένο στο λαιμό της κι' από μιά κασετίνα έβγαλε μιά περγαμηνή τυλιγμένη και δεμένη με μιά μαύρη κορδέλλα.

— Διαβάστε! είπε, δίνοντάς την στον 'Ορλώφ.

— 'Εκείνος άρχισε να διαβάζ τη ντοκουμέντα και, πριν ακόμα τελειώσει, το άφησε πάνω στο χαμηλό τραπέζι, χωρίς να πη τίποτα.

— Τι λέτε γι' αυτόν τον γραφικό χαρακτήρα; ρώτησε η 'Ελισάβετ. Τον αναγνωρίζετε;

— Αυτή τη φορά ο 'Ορλώφ μίλησε. 'Η φωνή του ήταν ύπνωση κι' έδειχνε άμνησιν.

— Δεν μπορώ να σας πω τίποτα, είπε.

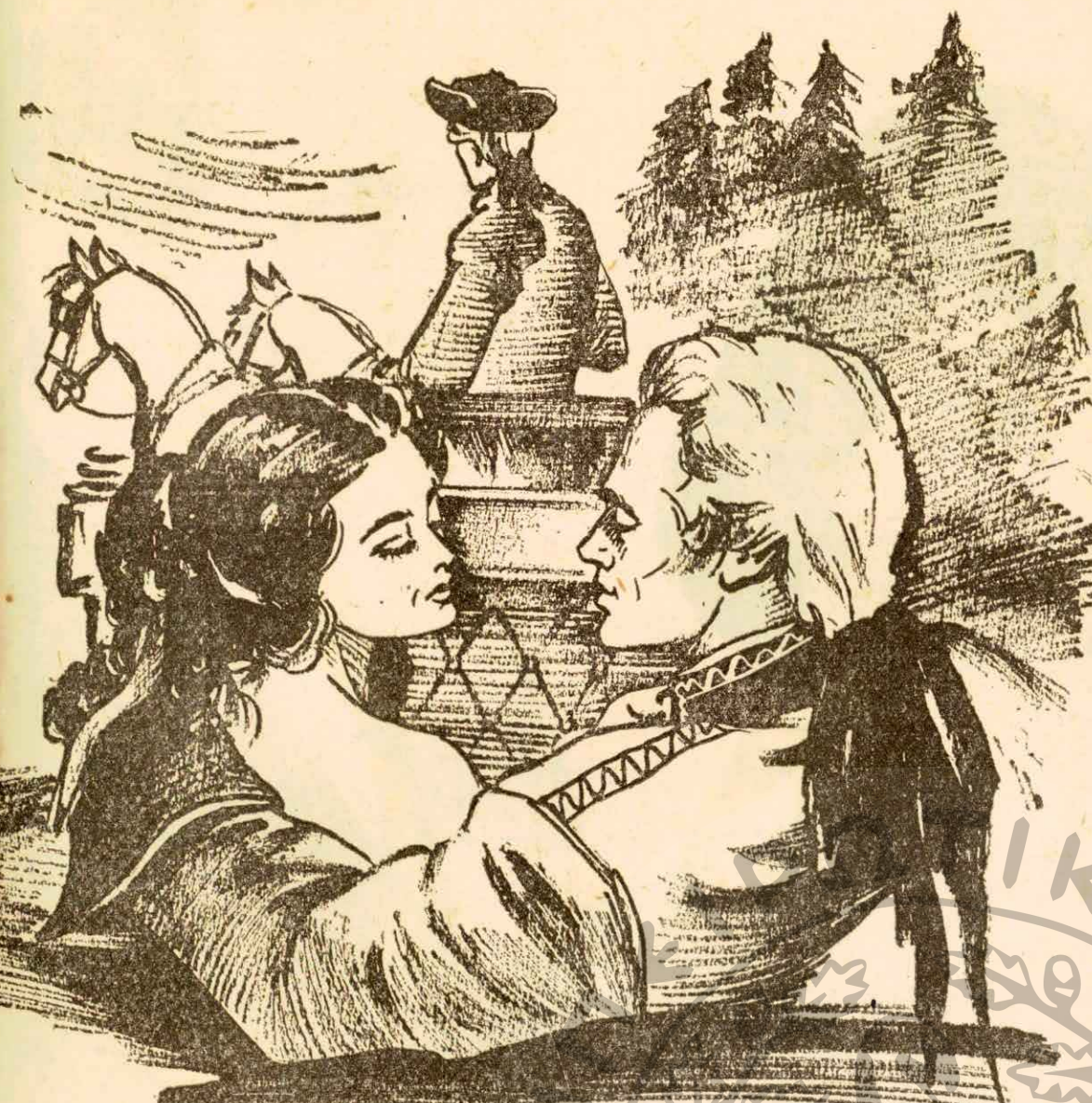
— Αυτό μου άρκει! φώναξε η 'Ελισάβετ άκτινολογώντας από χαρά.

— 'Υστερα πλησίασε προς το μέρος του, στάθηκε μπροστά του με τα χέρια ένωμένα και πρόσθεσε:

— Ναύαρχε 'Ορλώφ, άκούστε με! Είπατε Ρώσος! 'Ανήκετε σ' αυτόν τον άληθινό λαό που δημιούργησε τη χώρα μας. Αυτή τη στιγμή πεισθήκατε ότι είμαι κόρη της τσαρίνας 'Ελισάβετ. Το αισθάνομαι, είμαι βέβαια γι' αυτό! Λοιπόν, θ' άνεχθήτε να με δρίζουν, να γράφουν στις εφημερίδες ότι είμαι τυχοδιώκτρια, εγώ η κληρονόμος των Ρωμανόφ, εγώ η κόρη των Τσάρων σας;

— 'Η φωνή της παλλόταν από άγανάκτησι κι' ο 'Ορλώφ είχε πιά εγκαταλείψει την άδιαφορία του και δεν τολμούσε να κοιτάξει κατάματα τη νεαρή γυναίκα. 'Επί τέλους σηκώθηκε.

— Κυρία, είπε, με δρίσκετε άπροσποίμενα



— 'Ενώ η άμαξα κυλούσε, ο 'Αλέξης κρατούσε άγκαλιασμένη την 'Ελισάβετ.

— Δεν είσαι ικανοποιημένος;

— 'Οχι! άπάντησε ο Ντομάνσκι.

— Καταλαβαίνω, η εύγνωμοσύνη μου για τον 'Ορλώφ δεν σ' άρέσει. Πρέπει όμως να σκεφθής ότι αυτός θά μου άνοίξη τα σύνορα της Ρωσίας. Σκέψου ότι, επί τέλους, θά επαναστήσω την τιμή μου. Ποιός θά τολμήσ η πη ότι ζω... όπως ζω, όταν θά ξέρω ότι ο ναύαρχος κόμης 'Ορλώφ με αναγνωρίζει σαν άληθινή πριγκίπισσα της Ρωσίας.

— Αυτό με βοδίζει, 'Ελισάβετ...

— Δεν καταλαβαίνω αυτή την εσφινική αλλαγή. Κάτι κρύβει. Μαντεύω κάποιον κίνδυνο για σενα, ένα μεγάλο κίνδυνο...

— Και που στήριζε τη σκέψη σου; — Στην προαίσθησι...

— 'Επίτρεψέ μου να σου θυμίσω ότι σ' αγαπά πολύ, 'Ελισάβετ, μοιλότι εδώ και πολλόν καιρό δεν μου δόθηκε η εύκαιρία να στο επαναλάβω. Κι' ένας έρωτευμένος προαισθάνεται τους ένδεχομένους κινδύνους που άπειλούν την γυναίκα που αγαπά...

— Παραξένο. 'Ο Ντομάνσκι δεν έδειχνε ούτε την παραμικρή ικανοποίησι. 'Αντίθετα, στο πρόσωπό του είχε άπλωθ μιά

— 'Εκείνος κούνησε το κεφάλι του και φώναξε σχεδόν:

— Σκεφθήκες καλά τις συνέπειες της απόφασέας σου; Μην ξεχνάς ότι ο 'Ορλώφ κρατάει τα πάντα στην Αικατε-

— (Συνέχεια εις την σελίδα 29)

— 'Εκείνος κούνησε το κεφάλι του και φώναξε σχεδόν:

— Σκεφθήκες καλά τις συνέπειες της απόφασέας σου; Μην ξεχνάς ότι ο 'Ορλώφ κρατάει τα πάντα στην Αικατε-

— (Συνέχεια εις την σελίδα 29)

ΗΤΑΝ

ΠΙΑ ΑΡΓΑ

Του Σάμεν Χάτ

ΜΕΡΟΣ Ι

ΜΕΡΙΚΕΣ γυναίκες γεννούν φονιάδες, άλλες πλαγιάζουν μαζί τους και άλλες πάλι τους παντρεύονται. Η Λένα Αύσγκαρθ είχε ζήσει όχτώ σχεδόν χρόνια με τον άντρα της πριν διαπιστώσει ότι ήταν παντρεμένη μ' έναν φονιά.

Η ύποψια είναι κάτι λεπτό και τόσο αβύλο, που δεν είναι καθόλου εύκολο να προσδιορίσει κανείς την ακριβή στιγμή της γεννήσεώς της. Κανονικά όμως μία ανασκόπησι στη σειρά των μικρών εικόνων που αποτελούσαν τη θύμησι της ζωής της από τότε που παντρεύτηκε, η Λένα ανακάλυψε αργότερα πώς μερικές απ' αυτές — ένα μικρό περιστατικό εδώ, που η σημασία του πέρασε έντελώς απαρατήρητη τότε, μία ασήμαντη ενέργεια εκεί, ίσως και μόνο μία τυχαία λέξι του συζύγου της — είχαν φωτισθή από το φόβο της και φάνταζαν σαν μία γραμμή αναμμένα φανάρια σ' έναν ίσιο σκοτεινό δρόμο: έναν δρόμο που φαίνεται τόσο εύκολος την ημέρα μ'ά τόσο απαισιος τη νύχτα.

Ακόμα και η πρώτη της συνάντησι με τον Τζόννη, κάτω απ' αυτόν τον καθυστερημένο φωτισμό, φαινόταν σαν ένα κόκκινο τρίγωνο κινδύνου, που εκείνη είχε σκόπιμα παραγνωρίσει την προειδοποίησί του.

Τον είχε πρωτοδεί σ' ένα τίκ-νικ οργανωμένο από τις δεσποινίδες Κόδερστον. Οι δεσποινίδες Κόδερστον δεν έχουν άλλη δουλειά απ' το να οργανώνουν τίκ-νικ και να ζητούν απ' τους καλεσμένους τους να φέρουν και άλλους φίλους κι αυτό ήταν κάτι πολύ παρακινδυνευμένο γιατί πολλές φορές οι φίλοι των φίλων μας είναι τόσο απίθανοι. Η Λένα Μάκ-Λάντλου έβρισε τότε στο "Αμπαρ Μόνκφארντ", σ' ένα μικρό χαριουδάκι στο Ντορσεστσάιρ, έπτά μίλια μακριά από τον πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθμό, κι' έτσι ακόμα κι' ένα τίκ-νικ οργανωμένο απ' τις δεσποινίδες Κόδερστον, ήταν ένα γεγονός.

Το τίκ-νικ θα γινόταν σ' ένα πολύ γνωστό δημοφιλές σημείο της περιοχής με υπέροχη θέα. Η Λένα που είχε απολαύσει αυτή τη θέα καμιά εκατοστή φορές ως τότε, πήγε μόνο και μόνο γιατί υπήρχε κάποια πιθανότητα να συναντήσει ξένους. Είχε σκεφθή πολλές φορές πως στην έξοχ' το μόνο που έδινε αξία στη ζωή ήταν οι ξένοι.

Σ' εκείνο το συγκεκριμένο τίκ-νικ ήταν μόνο ένας ξένος.

Η Λένα στάθηκε για μία στιγμή πιο πίσω απ' τους άλλους, μαζί με τη μεγαλύτερη απ' τις τρεις δεσποινίδες Κόδερστον.

— Ποιός είναι, χρυσή μου, αυτός ο νοστιμούλης που είναι μαζί με τους Μπάρναρντς;

— Ο νοστιμιάτατος θα θέλεις να πής, τη διώρθωσε η μεγάλη Κόδερστον μ' ένθουσιασμό. Θαύμα δεν είναι; Είναι ο Τζόννη Αύσγκαρθ. Ξέρεις; Ο ξάδελφος των Μίντλεχαμς.

— Ξέρω.

— Η Λένα κοίταξε το νέο με μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Αυτός λοιπόν ήταν ο Τζόννη Αύσγκαρθ;

— Έχεις ακούσει για τους Αύσγκαρθ; είπε με κάποια απογοήτευσή η μεγάλη Κόδερστον.

— Φυσικά.

— Η Λένα είχε ακούσει για τους Αύσγκαρθ. Όλοι όσοι ήξεραν τους Μίντλεχαμ, είναι ακούσει για τους Αύσγκαρθ. Ο σερ Τόμας Αύσγκαρθ ήταν πρώτος ξάδελφος του λόρδου Μίντλεχαμ. Ο λόρδος Μίντλε-

χαμ τ'α είχε καταφέρει να διατηρήσει τις γαίες του, αντίθετα με πολλούς άλλους ευγενείς, και μάλιστα και αρκετά χρήματα για να τις καλλιεργή. Ο σερ Τόμας Αύσγκαρθ δεν τ'α είχε καταφέρει. Τώρα ζούσε, άλλοτε σ' ένα σπιτάκι του Χάμπστεντ και άλλοτε σε συγγενικά και φιλικά σπίτια, όπου τον προσκαλούσαν για πολυήμερες επισκέψεις. Από τους τέσσερες γιούς του, ένας είχε σκοτωθή στον πόλεμο, ένας ήταν κτηνοτρόφος στην Αυστραλία, όπως έλεγε, ένας είχε βυθ στο θέατρο, και ο Τζόννη, ο μικρότερος, ήταν — λοιπόν κανένας δεν ήξερε τί ακριβώς ήταν ο Τζόννη. Μά κάθε φορά που τύχαινε να γίνη λόγος για το όνομα των Αύσγκαρθ, ήταν απαραίτητο να πουν άμεσως κάτι και για τον Τζόννη.

Είχε καταλάβει ότι ο
άνδρας της ήταν ένας
επικίνδυνος άνθρωπος.
Η Λένα όμως αδυνα-
τούσε να αντιδράση ως
τη στιγμή που πήρε
τη μεγάλη απόφαση.

— Μένει στο Πανσχεί, έδηλσε πρόθυμα η δεσποινίς Κόδερστον.

— Μά τί δουλειά έχει με τους Μπάρναρντς; ρώτησε η Λένα.

— Η δεσποινίς Κόδερστον σήκωσε τους ώμους.

— "Εγώ, θάλεγα, τί δουλειά έχω;" οι Μπάρναρντς μαζί του. Κι' αυτό πιά είναι ο λοφάνερος, μέμας; Δε θέλω να κάνω κουπομπολ, με η Τζέσσι και η "Αλις παραμαγαλώνουν, ψεμάς; Και οι Μπάρναρντς έχουν λεφτά, και οι Αύσγκαρθ δεν έχουν. Θαρά πώς τα πράματα μιλάνε μόνα τους.

— Κρίμας το παλληκάρι, γέλασε η Λένα, αν τον τυλίξουν με τη Τζέσσι ή με την "Αλις. Πόσαν χρονών να είναι;

— Δεν ξέρω. Μά σίγουρα θα μπορούν να σου πούν οι Μπάρναρντς, αν σ' ενδιαφέρει.

— Αν μ' ενδιαφέρει, διαμαρτυρήθηκε η Λένα.

Και όμως την ενδιέφερε.

Την ενδιέφερε να μάθ' αν ο Τζόννη Αύσγκαρθ ήταν τόσο γοητός όσο έδειχνε. Την ενδιέφερε να μάθ' αν ήταν τόσο ελκυστικός όσο φαινόταν. Την ενδιέφερε να μάθ' γιατί όλες οι γυναίκες που τον γνώριζαν, μιλούσαν γι' αυτόν με έκτασι ανάμικτη με κάποια μυστηριώδη επιφύλαξη. Την ενδιέφερε να μάθ' αν ήταν κι' εκείνος σαν όλους τους άλλους νεαρούς, που δεν έχουν άλλη ευνοία σαν τους νεαρούς που δεν έχουν άλλη ευνοία απ' τα όλοια, τα ακούλια, τα κομψά και το ψάρεμα ή αν επιτέλους είχε βγ' κι' ένας άνθρωπος κάπως πιο πολύτιμος απ' το Πανσχεί. Την ενδιέφερε να μάθ' τι εννοούσε όταν οι δεσποινίδες Μπάρναρντ τον φώναζαν κιάλας «Τζόννη». Την ενδιέφερε να μάθ' αν

του άρεσε καμιά απ' τις δεσποινίδες Μπάρναρντ.

Στην πραγματικότητα, είπε μέσα της η Λένα, ο Τζόννη ήταν ένας ξένος, και κατά συνέπειαν της κινούσε αυτόματα το ενδιαφέρον.

— "Όπως κι' αν είναι έχει χαριτωμένους τρόπους, σκέφτηκε καθώς του έριχνε κρυφές ματιές και το ενδιαφέρον της μεγάλωνε ολοένα.

— Ήταν πολύ ευχάριστο.

Πριν καθήσουν για το πρόγευμα, η κυρία Μπάρναρντ (η Λένα πρόσεξε με κρυφή ικανοποίησι, πώς το ύφος της κυρίας Μπάρναρντ δεν ήταν καθόλου πρόθυμο) ήρθε κοντά της, μαζί με τον κύριο Αύσγκαρθ.

— "Ω, χρυσή μου Λένα, μπορώ να σ'α συστήσω... Ο κύριος Αύσγκαρθ, η δεσποινίς Μάκ-Λάντλου. Ο κ. Αύσγκαρθ μένει στο Πανσχεί.

— "Α, έτσι; είπε ζωηρά η Λένα. Τότε, κ. Αύσγκαρθ θα γνωρίζετε τους Μίντλεχαμ;

— Τί γελοίο ήταν αυτό που είπα, συλλογίστηκε αμέσως. Φυσικά και τους γνωρίζω! τους Μίντλεχαμ αφού μένει εκεί. Και φυσικά ξέρει περίφημα πώς το ξέρω ότι είναι ξάδελφος τους.

— Ο Τζόννη Αύσγκαρθ κρατούσε ακόμα το χέρι της μέσα στο δικό του.

— Ναι, της είπε χαμογελαστός. Τους ξέρω τους Μίντλεχαμ. Είμαστε μάλιστα και ξαδέλφια με τον Τσάρλυ Μίντλεχαμ. Φαίνεται όμως πως εκείνοι δεν με γνωρίζουν γιατί άλλως δεν θα καθόμουν εκεί.

— Και τώρα;... είπε η κυρία Μπάρναρντ και κοίταξε καχύποπτα ολόγουρα.

— Ο Τζόννη χαμογελούσε ακόμα στη Λένα. Ήταν ένα μεταδοτικό, εγκάρδιο χαμόγελο, που φαινόταν σ'α νάλεγε πως από όλους που ήταν εκεί, μόνο οι δύο τους είχαν δικαίωμα να χαμογελούν ο ένας στον άλλον. Και τα μάτια του παχυνόσαν.

— Η Λένα το χαμογέλασε κι' αυτή. Ήταν γόης.

Τράβηξε το χέρι της. Κανένας δεν της το είχε κρατήσει τόσο άσ'ε μιά σύστασι.

Είπε πως ο Τζόννη ήταν πιο κοντός από όσο είχε νομίσ', μα το στήθος του ήταν πλατύ και σίγουρα ήταν γεροδεμένος και άθλητικός. Τά μολιά τους ήταν πολύ ακούρα, λίγο σαν τα στούς κροτάφους και τα μάτια του ήταν γκριζά ολίσκτα. Η Λένα σκέπτηκε πως τότε της δεν είχε εναστέει πιο χαρούμενο πρόσωπο.

— Τρόμαξα να καταφέρω τη γαία να μ'α συστήσει, είπε ο Τζόννη. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο.

— Μπάρντς, είπε η Λένα, κάπως ασίστιμένη. Γιατί; προσέθεσε σιγανά.

— Ο Τζόννη γέλασε.

— Μά, φυσικά, φαντάζεται πως θα μου φορτώσει καπιά από τις μελοίες τις κόρες της, είπε αβρόμητα. Δεν ήθελε να ιδω την αντιπαλιότητά.

— Αν ο Τζόννη μιλούσε αβρόμητα, η Λένα καταλάβαινε πολύ καλά τι της έλεγε.

— Την αντιπαλιότητος; είπε όσο πιο ψυχρά μπορούσε.

— Τη ντόπια αντιπαλιότητος, της απάντησε μ' ένα καινούργιο χαμόγελο. Ποιός θα γύριζε να κοιτάξ' τις κόρες της σ' ένα τίκ-νικ που είσαστε κι' εσείς;

— Η Λένα έκοιταξε πως είχε ρακινίσει και ταυτόχρονα στενοχωρήθηκε. Δεν ήταν συμπεριλαμβ' σε τέτοια άεστα συστήματα. Έπρεπε να τον δώρη στη θέσι του τούτου τον κύριο Τζόννη Αύσγκαρθ.

(Συνέχεια εις την σελίδα 40)

— "Εσένα θέλω να κοιτάξω και όχι τη θέα, είπε ο Τζόννη.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕ ΠΛΟΚΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ, ΠΟΥ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΤΟΥ 18ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο Τυχολιώτης

1ον

Τ Ο αγόρι τσαλαβουτούσε με τὰ ξυπόλυτα πόδια του. Έπειτα έγγειρε σὲ μιὰ ἐξώθυρα νὰ πάρῃ ἀνάσα. Ἡ βροχή εἶχε σταματήσει. Σήκωσε τὰ μάτια ψηλά καὶ εἶδε τὸ μοναδικὸ γαλάζιο ἀνοιγμα τοῦ γκρίζου οὐρανοῦ ποὺ μεγάλωνε γοργά. Ἀχνὸς ἔδινε ἀπὸ τὸ πικραμένο του καὶ τὸ σκισμένο του παντελόνι ποὺ κολλοῦσε στὸ ἀδύνατο κοκκαλιάρικο κορμάκι. Ἐσπρωξε τὰ δρεγμένα μαλλιά του ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἀνασαίνοντας τώρα ἐγκολώτερα, χύθηκε πάλι στὸ στενὸ σοκάκι.

Ἦταν κάποιο ἀπόγευμα τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἡ βροχή ἔφευγε ἀπὸ τὰ βαρεῖα βουρκωμένα σύννεφα σχεδὸν χωρὶς σταματημό, μιὰ βδομάδα ἀλόκληρη. Ἀφοῦ εἶχαν ζεματιστῇ ὅλο τὸ φοβερὸ καλοκαίρι τοῦ 1769, δταν τὸ Δουβλίνο βρωμοῦσε ἀπ' ἀκρὴ σὲ ἀκρὴ, καὶ οἱ πλούσιοι εἶχαν κάνει πρωτοφανὴ κατάρχησι ἀερωμάτων, τώρα οἱ δρόμοι ἀντὶ νὰ εἶναι βουτηγμένοι στὴν ὥκη, εἶχαν γεμίσει λάσπες καὶ πελώριους βάλτους ποὺ βρωμοῦσαν.

Τὸ δεκατετράχρονο ἀγόρι δὲν εἶχε φάει τίποτε ἀπὸ χθὲς τὴ νύχτα. Ὁ πόνος στὰ σωθικά του τὸν δάγκωνε καὶ τὸν ἐσπρωχνε πῶρα στὴν φτωχογειτονιά του, ὅπου ἴσως εὕρισκε λίγο ψωμί καὶ κάποιο καταφύγιο νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του, στὴν περιπέτῳσι ποὺ θὰ ξανάρχιζε ἡ μπόρα. Ἐβρεχε ἀπὸ τὸ πρῶι, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶνε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὸ στενοσόκακο ποὺ περπατοῦσε τῶ

ρα, ἦταν γεμάτο σκουπίδια. Διάβηκε ἕνα βρώμικο αὐλάκι καὶ προχώρησε, σχεδὸν παραπατώντας ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἦταν τώρα στὸ δαίδαλο τῶν σοκακιῶν τῆς συνοικίας τοῦ ποταμοῦ Λίμφεϋ. Ἐκεῖ κοντὰ ἔτρεχε καὶ τὸ ὑπόγειο ποτάμι τοῦ Ποντλ καὶ τὰ νερά του εἶχαν πλημμυρίσει πολλοὺς δρόμους. Εἶχε δεῖ ἐκεῖ νὰ κυκλοφοροῦν μὲ βάσκες καὶ εἶχε ἀκούσει πῶς ἀνθρώποι πνιγῆκαν στὰ ὑπόγεια. Φοβερὴ πλημμύρα, ἔλεγε ὁ κόσμος.

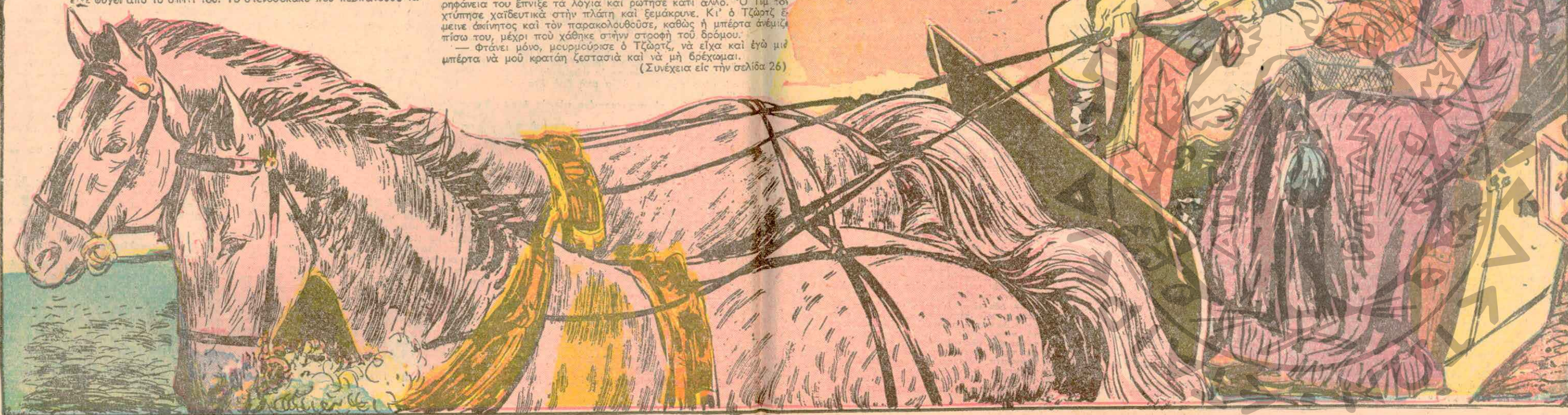
— Τζῶρτζι! Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πρὶν αὐτοῦ. Τζῶρτζι Γουόλντρον! Σταμάτησε καὶ γύρισε τὸ κεφάλι. Ἦταν ὁ νεαρὸς Τίμ Κέρραν, κάποιο χειρὸποιο ποὺ ἦταν τυχερὸ νὰ ἔχη δουλειὰ σὰν ὑπηρετῆς σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ἀρχοντικά τῆς πλατείας Μέρριον. Ἐργαζόταν στοῦ λοχαγοῦ Ἐγκερτον, τῆς βασιλικῆς σωματοφυλακῆς, ποὺ ἡ ἀραία γυναίκα του ἦταν φημισμένη γιὰ τὶς διασκεδάσεις καὶ τὶς σπατάλες τῆς. Ὁ νεαρὸς Κέρραν εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν Τζῶρτζι πῶς θάχε τὸ νοῦ του γιὰ νὰ τοῦ βρῇ δουλειὰ στὸ ἴδιο σπίτι. Ἀλλὰ μέχρι στιγμῆς δὲν εἶχε παρουσιάσῃ καὴν θέσι. Ὁ Τζῶρτζι κοίταξε μὲ κρυφὴ ζήλεια τὴν τσάχιν μπερτα ποὺ φοροῦσε ὁ Τίμ.

— Νόμιζα πῶς ἡ βροχή δὲν θὰ σταματήσει ποτέ, εἶπε ὁ Τίμ. Ὁ Τζῶρτζι κρατοῦσε στὴν ἀκρὴ τῆς γλώσσας του τὴν ἐρώτησι ἀν ὑπῆρχε καμιά ἐλπίδα νὰ ἐργασθῇ στοῦ Ἐγκερτον. Ἀλλὰ ἡ περηφάνεια του ἐπνίξε τὰ λόγια καὶ ρώτησε κατὶ ἄλλο. Ὁ Τίμ τοῦ χτύπησε χαϊδευτικά στὴν πλάτη καὶ ξεμάκρυνε. Κι' ὁ Τζῶρτζι ἔμεινε ἀκίνητος καὶ τὸν παρακολουθοῦσε, καθὼς ἡ μπερτα ἀνέμιζε πίσω του, μέχρι ποὺ χάθηκε στὴν στροφή τοῦ δρόμου.

— Φτάνει μόνο, μωρμουρῆσε ὁ Τζῶρτζι, νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ μιὰ μπερτα νὰ μοῦ κρατᾷ ζεστασιά καὶ νὰ μὴ βρέχωμαι.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 26)

Τὶς ἡλιόλουστες ἡμέρες ἡ οἰκογένεια Ἐγκερτον συνηθίζει νὰ πηγαίνει περίπατο μὲ τὸ ἄμαξι.



(Συνέχεια από την σελίδα 25)

Όταν ο Τζώρτζ έστριψε στο σοκάκι του Μαύρου Σκύλου, ο Τιμ Κέρραν είχε κιόλας εξαφανιστεί στο διπλανό σπίτι από το δικό του. Ο Τζώρτζ έμεινε σε μία μικροσκοπική σοφίτα με τον πατέρα και την μητέρα του. Είχαν γεννηθεί άλλα πέντε παιδιά, αλλά κανένα δεν είχε ζήσει παραπάνω από λίγους μήνες. Ο πατέρας του, που ήταν παπουτσή, ήταν τώρα κατάκοιτος από θέρμες.

Χθές ακόμη ο Τζώρτζ έτρεμε από την ταπεινότητα και την απόγνωση όταν τους επισκέφθηκε ο ιδιοκτήτης. Έπειδή ο πατέρας του δεν μπορούσε να του πληρώσει το ενοίκιο, έξι ατίας της αρρώστιας, ο ιδιοκτήτης του είχε πάρει την πόρτα της σοφίτας, με σκοπό ν' αναγκάσει τους φτωχούς νοικοκύρηδες να εγκαταλείψουν το σπίτι. Τό σπίτι στο οποίο έφτανε τώρα ο Τζώρτζ, ήταν όμοιο με τ' άλλα στο στενό και ερωμενικό δρομάκι — ένα τριώροφο έρειπιο. Όσοσο τριάντα λεπτά άτομα κατάφεραν να έχουν το σπιτικό τους εκεί μέσα.

Ήταν καμιά τριανταριά μέτρα από την πόρτα του, όταν ένας τρομακτικός κρότος αντίχρησε. Σταμάτησε και τα εκπληκτικά μάτια του αντίκριναν το σπίτι του και το διπλανό να γέρονταν και να σωριάζονται στο δρόμο. Το άσταμάτητο σφουροκόπημα της βροχής ήταν πολύ γι' αυτά τα παραβλημένα έρειπια. Άνεμοι στα τοξόλα και τ' άγκυρα που σωριάζονταν ακούγονταν κραυγές απόγνωσης. Τό πανοράνιο πέταξε στο πόδι τους γέροντες από τ' άλλα σπίτια, που όμορυσαν τώρα με κορυφές και σιδηρά για ν' αντικρύσουν το θέαμα της καταστροφής.

Καίτοι, χωρίς να πιστέψει τα μάτια του, τό θέαμα. Τό σύννεφο της σκιάς που είχε ύψωση από τα έρειπια, έμοιαζε να τυλίγει τή σκηνή σ' ένα πέλο δεινό. «Αρχισε να τοξείη κι' ανοίγονται με κόπο διάδη ανάμεσα στο συγκλονισμένο πλήθος από τ' φωνές των μπεδομένων με τις οιωνές των θυμάτων, έφτασε στα έρειπια. Σιασφάλλει σ' ένα σωρό από τοξόλα, σπασμένα δοκάρια, σκαλοπάτια και κορυφές.

Είδε τότε πως όλη η πρόσοψη του σπιτιού που έμεινε, και τού πλάνου, είχαν σωριασθεί. Τά πατώματα έσχισαν τώρα μετέωρα στο κενό. Με κατάρληξη αντίκριναν τους ενοίκους να είναι ακόμη στα δωμάτια τους.

Έναξεν δόλγυρα με απόγνωση για να δη την μητέρα του και τόν πατέρα του. Αλλά δεν τους έβρισκε. Η σοφίτα τους ήταν στην πρόσοψη του σπιτιού και ήταν σίγουρο πως θα είχαν χρεμισθεί στο δρόμο. Ένα παγωμένο χέρι έσφιξε την καρδιά του, καθώς συλλογιόταν πως οι δικόι του θα ήταν θαμμένοι κάτω από τό σωρό που πάνω του στεκόταν τώρα.

Στάθηκε μια στιγμή αναποφάσιστος, ξαρωμένος από τόν τοξόμο. Έπειτα πήδησε γρήγορα κάτω. Οι γείτονες σήκωναν κιόλας με πυρετό τα έρειπια, σε μία απελπισμένη προσπάθεια να σώσουν τους θαμμένους. Αντίκρινε μια μεσόκοπη γυναίκα, που δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της, να σκαλίζει μάταια τα έρειπια. Ήταν η μητέρα του Τιμ Κέρραν. Και τότε θυμήθηκε πως η οικογένεια του Κέρραν έμεινε σ' ένα δωμάτιο στην πρόσοψη του διπλανού σπιτιού.

Καθώς την πλησίασε, η γυναίκα γύρισε και τού φώναξε με απόγνωση:

— Είναι θαμμένοι κάτω απ' όλα τούτα.

— Ο Τιμ;

— Καί οι τέσσαρες. Είχα πάει να δώ την κυρία Ντόνοβαν στο πίσω μέρος, αλλιώς θα ήμουν κι' εγώ εδώ.

Καταπάστηκε να την βοηθήσει, και κνηνημένος από μία ανέλπιδη απόγνωση, άρχισε να μετακινεί τα σπασμένα τοξόλα και τ' άγκυράκια.

Μία ώρα αργότερα τα παραμορφωμένα πτώματα του πατέρα του και της μητέρας του παρατάχτηκαν κοντά σ' άλλα πτώματα στην άκρη του δρομίου. Έπειτα, βρόνταντας την κυρία Κέρραν, βρήκανε και τό πτώμα του Τιμ. Μπροστά στον τοξόμο και τή φρικτή δωση αντίκρινε, δάκρυα γυάλισαν μάτια του. Η κυρία Κέρραν άφησε μια πινη κραυγή.

Τιμ! Τιμ!

Ο Τζώρτζ ακολουθούσε τό βλέμμα της μέχρι τόν αεριομήνητο σωρό από σώματα που χωρούσαν όλες στην ταυγινή μητέρα. Με μηχανικές κινήσεις, ο Τζώρτζ βοηθήσε την κυρία Κέρραν να μεταφέρει τό πτώμα του Τιμ πλάι στα άλλα πτώματα, τού άντρα της και των παιδιών της.

Ο θάνατος του Τιμ, που ήθελε άμείως μετ' ό θέαμα των πτωμάτων του πατέρα και της μητέρας του, σαν να ιουδίασε τις αισθήσεις του. Μόλις ένοιωσε πως από δω και πέρας ήταν άβυσσος τον. Πώς δεν είχε πιά έστω και μίαν άβυσσος να προσφύλλεχ' τό κορμί του. Άκούσε δι-



ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΛΕΣΛΙ ΜΠΡΑΟΥΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 8)

πως μπορώ να πάω και να έλθω από τό Κληδελανό χωρίς να συμβη τίποτα. Γιατί δεν πάς να συνεχίσω. Αυτό είναι άδύνατο, της είπε. Δεν βρίσκεις κάτι καλύτερο;

— Όχι, τού είπε, και για μία στιγμή σχεδόν θά την πίστευε. Άλλα συγκρατήθηκε.

— Και δεν μού λες με ποιό τρόπο έμιας πως θά γίνη αεροπορικό δυστύχημα; τήν ρώτησε.

— Η μίς Μπράουν χαμογέλασε. — Και να σάς τούλεγα, δεν θά με πιστεύατε. — Ασφαλώς δεν θά σέ πίστευα, παραδέχτηκε ο Χένου. Πάντως, επίβριμά να τό άκούσω.

— Η Λεσλί Μπράουν σκόλησε και δημιούργησε τό μακρύς τόν δαιμονισμένη, φτάνοντας στο παράθυρο. Στο φως της ημέρας έδειχνε όλοτετα φυσιογνωμία. Τά μαλλιά της ήταν τσιτακά, τά μάτια της, πίσω από τά γυαλιά, ήσαν, — Άκούσα κάποιον που τό έλεγε, τού είπε. Πρίν συμβη.

— Ο Χένου Μπράουν άνατίθησε. — Όποτε ήταν σαμπάνια! Είδοποιήσε τήν άστεινότητα, η τό αεροδρόμιο.

— Και τί να τούς έλεγε; τόν ρώτησε η μίς Μπράουν, γυρνώντας καταπάνω του. Δεν βέρα ποτέ θά συμβη, ούτε πού, ούτε πώς. Οά με νομίσαν για τρελή.

— Τί άρα μπορώ να πάσω τό πρώτο τοξόνο γιό τό Κληδελανό; ρώτησε.

— Τό πράγμα, όμως, ήταν τόσο παράλογο. Κι' άστόσο, ο Χένου Μπράουν, στεκόταν όκονα έξω από τά γραφεία της «Ηνωμένης Ασφάλους» και τό συλλογιόταν. Τέλος, έζυνσε στο πρώτο τηλεφώνημα και πήρε ένα αριθμό.

— Τί άρα μπορώ να πάσω τό πρώτο τοξόνο γιό τό Κληδελανό; ρώτησε.

— Στις 9.5' τήν Παρασκευή τό πρωί, τά γραφεία της «Ηνωμένης Ασφάλους» δαμοδύσαν από κίνηση και ζωή. Τά τηλεφώνια κοδωνίζον, οι γραφειοκράτες δαιμονοκοπούσαν, τό άσπασρο άνεδοκατέβαινε σαν τρελή, και ο Χένου Μπράουν δημιούργησε άδύνατα στο γραφείο του, με τήν πίττα κολλημένη στα δόντια. Στο γραφείο του ήταν απλωμένη μία έφημερίδα τό Κληδελανό της Τετάρτης, με ένα πηχιστό τίτλο. «Τριανταπέντε σφαίρες τραυματίες εις αεροπορικό δυστύχημα. Καί άντίκρου του, σε μία πέτατη πολυθρόνα καθόταν κάποιος άνήσυχος η μίς Λεσλί Μπράουν.

— Η κολλούνη σας πού ήλθατε άμέσως, είπε ο κ. Μπράουν, ξεφυτώντας ένα μεγάλο σύννεφο καπνού. Δεν θά σάς κρατήσω πολύ.

— Η μίς Μπράουν χαμογέλασε άπεσπαστα.

— Νόμιζα πως θά θέλατε να με δίτε, είπε.

— Ο Χένου σταμάτησε τό δημώδημα και τήν κοίταξε έξεταστικά. Σίγουρα ήτον άγνωρισμένη.

— Μπορείτε να μού έξηγήσετε γιατί με συμβουλεύσατε να μη πετάω τήν Τρίτη τό βράδι; τήν ρώτησε με χαμόγελο. — Η μίς Μπράουν έξηγήσε τήν ύπόθεσιν στην άστυνόμε.

— Αυτό τήν έκανε να άνατιναχθή.

— Στην άστυνόμε; είπε τάχα σά να 'χε άστυνόμε.

— Στην άστυνόμε, της έπανέλαβε. Νομίζω πως θά τούς ενδιαφέρει να μάθουν τί προσέλασε τήν πύση του αεροπλάνου τή στιγμή, πού ήταν έτοιμο να προσγειωθεί στο αεροδρόμιο του Κληδελανό.

— Τόν κοίταξε με κάποια άνησυχία.

— Μα πού έρώ εγώ τί προσέλασε τήν πύση του;

— Ό, μίν είσαι τόσο μετροφόρος, της είπε ειρωνικά. Ασφαλώς έρεοις.

— Όχι, όχι, δεν ήξερα. Δεν ήξερα πως θά πέρη αυτό τό αεροπλάνο. Ήξερα μόνο πως κάποιο αεροπλάνο θά πέση. Τούτο πάλι ήταν από τ' άγνοια.

— Άστα αυτά, της είπε ο Χένου. — Ήθελα στο γραφείο μου τήν Τρίτη τό άπογευμα και μού είπες να μη πάσω τό αεροπλάνο τών 6.55' για να πάω στο Κληδελανό. Και να πού τσιτακίτηκε. Και τώρα, προσπαθείς να μού πής...

— Δεν σάς είπα να μη πάσετε τό αεροπλάνο τών 6.55' τού φώναξε. — Έγώ σάς είπα... σάς είπα απλά να μη πετάτε. Καθόλου.

— Από πού υπερδοκίμας κάθε δριο. Ο Χένου πλησίασε τήν πολυθρόνα του και κώθηκε.

— Όποτε, θές να πής ότι ήξερες πως κάποιος θά γινόντων αεροπορικό δυστύχη-

μα, αλλά δεν ήξερες... Όχι, δεν ήξερα. Λογος να συνεχίσω. Αυτό είναι άδύνατο, της είπε. Δεν βρίσκεις κάτι καλύτερο;

— Όχι, τού είπε, και για μία στιγμή σχεδόν θά την πίστευε. Άλλα συγκρατήθηκε.

— Και δεν μού λες με ποιό τρόπο έμιας πως θά γίνη αεροπορικό δυστύχημα; τήν ρώτησε.

— Η μίς Μπράουν χαμογέλασε. — Και να σάς τούλεγα, δεν θά με πιστεύατε.

— Ασφαλώς δεν θά σέ πίστευα, παραδέχτηκε ο Χένου. Πάντως, επίβριμά να τό άκούσω.

— Η Λεσλί Μπράουν σκόλησε και δημιούργησε τό μακρύς τόν δαιμονισμένη, φτάνοντας στο παράθυρο. Στο φως της ημέρας έδειχνε όλοτετα φυσιογνωμία. Τά μαλλιά της ήταν τσιτακά, τά μάτια της, πίσω από τά γυαλιά, ήσαν, — Άκούσα κάποιον που τό έλεγε, τού είπε. Πρίν συμβη.

— Ο Χένου Μπράουν άνατίθησε. — Όποτε ήταν σαμπάνια! Είδοποιήσε τήν άστεινότητα, η τό αεροδρόμιο.

— Και τί να τούς έλεγε; τόν ρώτησε η μίς Μπράουν, γυρνώντας καταπάνω του. Δεν βέρα ποτέ θά συμβη, ούτε πού, ούτε πώς. Οά με νομίσαν για τρελή.

— Τί άρα μπορώ να πάσω τό πρώτο τοξόνο γιό τό Κληδελανό; ρώτησε.

— Τό πράγμα, όμως, ήταν τόσο παράλογο. Κι' άστόσο, ο Χένου Μπράουν, στεκόταν όκονα έξω από τά γραφεία της «Ηνωμένης Ασφάλους» και τό συλλογιόταν. Τέλος, έζυνσε στο πρώτο τηλεφώνημα και πήρε ένα αριθμό.

— Τί άρα μπορώ να πάσω τό πρώτο τοξόνο γιό τό Κληδελανό; ρώτησε.

— Στις 9.5' τήν Παρασκευή τό πρωί, τά γραφεία της «Ηνωμένης Ασφάλους» δαμοδύσαν από κίνηση και ζωή. Τά τηλεφώνια κοδωνίζον, οι γραφειοκράτες δαιμονοκοπούσαν, τό άσπασρο άνεδοκατέβαινε σαν τρελή, και ο Χένου Μπράουν δημιούργησε άδύνατα στο γραφείο του, με τήν πίττα κολλημένη στα δόντια. Στο γραφείο του ήταν απλωμένη μία έφημερίδα τό Κληδελανό της Τετάρτης, με ένα πηχιστό τίτλο. «Τριανταπέντε σφαίρες τραυματίες εις αεροπορικό δυστύχημα. Καί άντίκρου του, σε μία πέτατη πολυθρόνα καθόταν κάποιος άνήσυχος η μίς Λεσλί Μπράουν.

— Η κολλούνη σας πού ήλθατε άμέσως, είπε ο κ. Μπράουν, ξεφυτώντας ένα μεγάλο σύννεφο καπνού. Δεν θά σάς κρατήσω πολύ.

— Η μίς Μπράουν χαμογέλασε άπεσπαστα.

— Νόμιζα πως θά θέλατε να με δίτε, είπε.

— Ο Χένου σταμάτησε τό δημώδημα και τήν κοίταξε έξεταστικά. Σίγουρα ήτον άγνωρισμένη.

— Μπορείτε να μού έξηγήσετε γιατί με συμβουλεύσατε να μη πετάω τήν Τρίτη τό βράδι; τήν ρώτησε με χαμόγελο. — Η μίς Μπράουν έξηγήσε τήν ύπόθεσιν στην άστυνόμε.

— Αυτό τήν έκανε να άνατιναχθή.

— Στην άστυνόμε; είπε τάχα σά να 'χε άστυνόμε.

— Στην άστυνόμε, της έπανέλαβε. Νομίζω πως θά τούς ενδιαφέρει να μάθουν τί προσέλασε τήν πύση του αεροπλάνου τή στιγμή, πού ήταν έτοιμο να προσγειωθεί στο αεροδρόμιο του Κληδελανό.

— Τόν κοίταξε με κάποια άνησυχία.

— Μα πού έρώ εγώ τί προσέλασε τήν πύση του;

— Ό, μίν είσαι τόσο μετροφόρος, της είπε ειρωνικά. Ασφαλώς έρεοις.

— Όχι, όχι, δεν ήξερα. Δεν ήξερα πως θά πέρη αυτό τό αεροπλάνο. Ήξερα μόνο πως κάποιο αεροπλάνο θά πέση. Τούτο πάλι ήταν από τ' άγνοια.

— Άστα αυτά, της είπε ο Χένου. — Ήθελα στο γραφείο μου τήν Τρίτη τό άπογευμα και μού είπες να μη πάσω τό αεροπλάνο τών 6.55' για να πάω στο Κληδελανό. Και να πού τσιτακίτηκε. Και τώρα, προσπαθείς να μού πής...

— Δεν σάς είπα να μη πάσετε τό αεροπλάνο τών 6.55' τού φώναξε. — Έγώ σάς είπα... σάς είπα απλά να μη πετάτε. Καθόλου.

— Από πού υπερδοκίμας κάθε δριο. Ο Χένου πλησίασε τήν πολυθρόνα του και κώθηκε.

— Όποτε, θές να πής ότι ήξερες πως κάποιος θά γινόντων αεροπορικό δυστύχη-

μα, αλλά δεν ήξερες... Όχι, δεν ήξερα. Λογος να συνεχίσω. Αυτό είναι άδύνατο, της είπε. Δεν βρίσκεις κάτι καλύτερο;

— Όχι, τού είπε, και για μία στιγμή σχεδόν θά την πίστευε. Άλλα συγκρατήθηκε.

— Και δεν μού λες με ποιό τρόπο έμιας πως θά γίνη αεροπορικό δυστύχημα; τήν ρώτησε.

— Η μίς Μπράουν χαμογέλασε. — Και να σάς τούλεγα, δεν θά με πιστεύατε.

— Ασφαλώς δεν θά σέ πίστευα, παραδέχτηκε ο Χένου. Πάντως, επίβριμά να τό άκούσω.

— Η Λεσλί Μπράουν σκόλησε και δημιούργησε τό μακρύς τόν δαιμονισμένη, φτάνοντας στο παράθυρο. Στο φως της ημέρας έδειχνε όλοτετα φυσιογνωμία. Τά μαλλιά της ήταν τσιτακά, τά μάτια της, πίσω από τά γυαλιά, ήσαν, — Άκούσα κάποιον που τό έλεγε, τού είπε. Πρίν συμβη.

— Άν είδατε σίγουρος ότι η μίς Χάραυα θα σας καταλάβει, τού είπε η Λεσλί Μπράουν.

— Φυσικά, θά με καταλάβει, της είπε εγκάρδια ο Χένου. Όταν τή έξηγήσω πως μού σώσατε τή ζωή. Η μίς Χάραυα είναι στή Φλαδέια.

— Ό, είπε μάλλον διστακτικά η μίς Μπράουν. Και χαμογέλασε. Πάντως, αν είδατε σίγουρος ότι θα σας καταλάβει, τότε πολύ καλά.

Και άσφαλώς ήταν πολύ καλά. Μικρή έσπληρωμή, άλλά, ένα γεύμα και ένα κινηματογράφο για τήν σωματική σου άκεραιότητα. Όχι, γιατί η δασεία με τήν Λεσλί ήταν άγνοια. Ίσα ίσα, ήταν πολύ διασκεδαστική. Κοι άφού η Σύνθια δεν έδινε σημαία επίσημο, ο Χένου προσέλασε τήν Λεσλί σ' ένα κονσέρτο τήν Κυριακή, για να έσπληρωση όλοτετα τήν ύποθεσιν. Και ύστερα, άνακάμψε ότι έβγαιναν μαζί έξω, μόνο και μόνο γιατί τού έκανε εύχαιό στην η συντροφία της.

Και οι δυο ήσαν πως η σχέση τους ποτέ δεν θά ήταν τίποτε περισσότερο από άγνη φιλία και θά τελείωνε, μόλις γύριζε η Σύνθια Τί κακό, λοιπόν, έκανε, πηγαίνοντας στο κινηματογράφο ή στον ζωολογικό κήπο;

Ήταν κι' οι δυο τους ειλικρινείς και άπροσποίητοι. Έκείνος της μιλούσε όλη τήν ώρα για τόν έαυτό του και τήν Σύνθια. Και έκείνη για τό άγρέκτιμα που είχε γεννηθεί, για τόν σκύλο της και τήν θεία Ντέλια.

Μάλιστα έγραψε στην Σύνθια για τήν Λεσλί, άφού δεν ύπρχε λόγος να της τό κρύψη. Βρήκε κάποια δυσκολία πως να τήν άναφέρει άλλά, τέλος, της έγραψε σ' ένα άνάλοφο τόνου, πως έκανε συντροφία με τόν φίλκαρο άγγελο του. Η Σύνθια τού απάντησε άμέσως πως θά γυρνούσε και θά σιγούσε τόν φίλκαρο άγγελο, άλλά πως έπρεπε προηγουμένως να τελειώσει τήν ήλιοθεραπεία της. Η άλλοθιγοσύνη τους σταμάτησε πάνω σ' αυτό τό κεφάλαιο και δεν τήν άνέφεραν ξανά στα γράμματά τους.

Ήταν ένα μικρό κλονισμό τό τηλεγράφημα, πού πρε με δδωμάδα άργότερα φθάνω Τετάρτη. Άγγελος άποσταλεί. Δεν τήν περιμενε να γυρίσει τόσο γρήγορα και καταλάβε πως εύχόταν μέσα του η ήλιοθεραπεία να κρατούσε λίγο περισσότερο. Τόν έβρισκε, άταν καταλάβε πως θά τού έλειπε η Λεσλί.

Στήν τελευταία τους έξοδο, ήταν ήρεμος, όπως πάντα. Τό ίδιο και η Λεσλί. Για μία στιγμή, τήν ρώτησε σ' άστεία.

— Άκούε άκούσε φωνές; — Έκείνη έγινε κατακόκκινη και διάσπρε να τού άπαντήσει πως τελευταία δεν άκούε τίποτα. Άρχισε να τού μιλά για τό παταγονικό άγρόκτημα.

Τήν συνέδεσε στο σπύτι της μέσα από τό πάκο, όταν έκείνη τόν ρώτησε άπότομα.

— Χένου, τί σου συμβαίνει;

— Τίποτα, της είπε.

— Όχι, κάτι άνάποδο σου συμβαίνει, έμπεινε. Σε έρω άρκετά καλά, για να σέ καταλάβω. Χένου... Κοντοστάθηκε. Έρχεται η Σύνθια;

— Ναι, της είπε ο Χένου, και δεν έμοιαζε διάλει με εύτυχη άρραβωνισμένη, άφού.

— Η Λεσλί γέλασε και έγειρε στο μπροστό του.

— Μη λες κορίτσι, σά να σε ρωτάω ποτέ θά σέ στήσουν στο έκτελεστικό άποστασιο. Χένου, προσέδεσε σέ λίγο, καθώς δεν τήν άποκρινόταν. Κατάλαβε τήν σκέψη της:

— Ο Χένου Μπράουν κοίταξε τά παπούτσια του.

— Δεν έρω είπες κακόκεφο. Νομίζω πως δεν τήν έξηγήσε σωστά.

— Προσπάθησε, όμως. Εί τόν ρώτησε με ενδιαφέρον η Λεσλί.

— Προσπάθησε, χαμογέλασε λιμνηνά ο Χένου. Άλλά δεν μπορούσα να της γράψω για σέ. Φαντάζομαι δεν θά έχ η γυνώρισε άλλη κοπέλα, πού να σου μοιάζε.

— Μα, Χένου, είμαι άκέραιος όπως όλες οι κοπέλες. Έκτός από ένα ζήτημα, τού είπα με άπληξία.

— Όχι, δεν είσαι, της χαμογέλασε ο Χένου. Ποτέ δεν θά πιστέψω, π.χ., άλλωστε ούτε εγώ τό καταλαβαίνω πως — ότι περάσες μαζί όλες τούτες τις μέρες και ούτε σέ φίλησα μία φορά.

— Η Λεσλί Μπράουν κοκκίνισε άνάλαφα.

— Σαλινάρες, είπε. Είναι τόσο δύσκολο να πιστέψω ότι δυο άνθρωποι είναι φίλοι.

— Δεν έρω, είπε ο Χένου. Μία φορά δεν θά τό πιστέψω.

— Δεν σου έπει έμπιστοσύνη; ρώτησε η Λεσλί. Πρέπει να τήν έξηγήσεις.

(Συνέχεια εις τήν έπομένη σελίδα)

— Άν είδατε σίγουρος ότι η μίς Χάραυα θα σας καταλάβει, τού είπε η Λεσλί Μπράουν.

— Φυσικά, θά με καταλάβει, της είπε εγκάρδια ο Χένου. Όταν τή έξηγήσω πως μού σώσατε τή ζωή. Η μίς Χάραυα είναι στή Φλαδέια.

— Ό, είπε μάλλον διστακτικά η μίς Μπράουν. Και χαμογέλασε. Πάντως, αν είδατε σίγουρος ότι θα σας καταλάβει, τότε πολύ καλά.

Και άσφαλώς ήταν πολύ καλά. Μικρή έσπληρωμή, άλλά, ένα γεύμα και ένα κινηματογράφο για τήν σωματική σου άκεραιότητα. Όχι, γιατί η δασεία με τήν Λεσλί ήταν άγνοια. Ίσα ίσα, ήταν πολύ διασκεδαστική. Κοι άφού η Σύνθια δεν έδινε σημαία επίσημο, ο Χένου προσέλασε τήν Λεσλί σ' ένα κονσέρτο τήν Κυριακή, για να έσπληρωση όλοτετα τήν ύποθεσιν. Και ύστερα, άνακάμψε ότι έβγαιναν μαζί έξω, μόνο και μόνο γιατί τού έκανε εύχαιό στην η συντροφία της.

Και οι δυο ήσαν πως η σχέση τους ποτέ δεν θά ήταν τίποτε περισσότερο από άγνη φιλία και θά τελείωνε, μόλις γύριζε η Σύνθια Τί κακό, λοιπόν, έκανε, πηγαίνοντας στο κινηματογράφο ή στον ζωολογικό κήπο;

Ήταν κι' οι δυο τους ειλικρινείς και άπροσποίητοι. Έκείνος της μιλούσε όλη τήν ώρα για τόν έαυτό του και τήν Σύνθια. Και έκείνη για τό άγρέκτιμα που είχε γεννηθεί, για τόν σκύλο της και τήν θεία Ντέλια.

Μάλιστα έγραψε στην Σύνθια για τήν Λεσλί, άφού δεν ύπρχε λόγος να της τό κρύψη. Βρήκε κάποια δυσκολία πως να τήν άναφέρει άλλά, τέλος, της έγραψε σ' ένα άνάλοφο τόνου, πως έκανε συντροφία με τόν φίλκαρο άγγελο του. Η Σύνθια τού απάντησε άμέσως πως θά γυρνούσε και θά σιγούσε τόν φίλκαρο άγγελο, άλλά πως έπρεπε προηγουμένως να τελειώσει τήν ήλιοθεραπεία της. Η άλλοθιγοσύνη τους σταμάτησε πάνω σ' αυτό τό κεφάλαιο και δεν τήν άνέφεραν ξανά στα γράμματά τους.

Ήταν ένα μικρό κλονισμό τό τηλεγράφημα, πού πρε με δδωμάδα άργότερα φθάνω Τετάρτη. Άγγελος άποσταλεί. Δεν τήν περιμενε να γυρίσει τόσο γρήγορα και καταλάβε πως εύχόταν μέσα του η ήλιοθεραπεία να κρατούσε λίγο περισσότερο. Τόν έβρισκε, άταν καταλάβε πως θά τού έλειπε η Λεσλί.

— Άν είδατε σίγουρος ότι η μίς Χάραυα θα σας καταλάβει, τού είπε η Λεσλί Μπράουν.

— Φυσικά, θά με καταλάβει, της είπε εγκάρδια ο Χένου. Όταν τή έξηγήσω πως μού σώσατε τή ζωή. Η μίς Χάραυα είναι στή Φλαδέια.

— Ό, είπε μάλλον διστακτικά η μίς Μπράουν. Και χαμογέλασε. Πάντως, αν είδατε σίγουρος ότι θα σας καταλάβει, τότε πολύ καλά.

Και άσφαλώς ήταν πολύ καλά. Μικρή έσπληρωμή, άλλά, ένα γεύμα και ένα κινηματογράφο για τήν σωματική σου άκεραιότητα. Όχι, γιατί η δασεία με τήν Λεσλί ήταν άγνοια. Ίσα ίσα, ήταν πολύ διασκεδαστική. Κοι άφού η Σύνθια δεν έδινε σημαία επίσημο, ο Χένου προσέλασε τήν Λεσλί σ' ένα κονσέρτο τήν Κυριακή, για να έσπληρωση όλοτετα τήν ύποθεσιν. Και ύστερα, άνακάμψε ότι έβγαιναν μαζί έξω, μόνο και μόνο γιατί τού έκανε εύχαιό στην η συντροφία της.

Και οι δυο ήσαν πως η σχέση τους ποτέ δεν θά ήταν τίποτε περισσότερο από άγνη φιλία και θά τελείωνε, μόλις γύριζε η Σύνθια Τί κακό, λοιπόν, έκανε, πηγαίνοντας στο κινηματογράφο ή στον ζωολογικό κήπο;

Ήταν κι' οι δυο τους ειλικρινείς και άπροσποίητοι. Έκείνος της μιλούσε όλη τήν ώρα για τόν έαυτό του και τήν Σύνθια. Και έκείνη για τό άγρέκτιμα που είχε γεννηθεί, για τόν σκύλο της και τήν θεία Ντέλια.

Μάλιστα έγραψε στην Σύνθια για τήν Λεσλί, άφού δεν ύπρχε λόγος να της τό κρύψη. Βρήκε κάποια δυσκολία πως να τήν άναφέρει άλλά, τέλος, της έγραψε σ' ένα άνάλοφο τόνου, πως έκανε συντροφία με τόν φίλκαρο άγγελο του. Η Σύνθια τού απάντησε άμέσως πως θά γ

ΤΟ ΧΟΡΩΔΙΣΤΗΣ

έρει του Τζώρτζ έβρεθηκε στην τανάλια μιας μαλ-
ιαρής γούφας. Παλεύοντας προσπάθησε να ξε-
φύγει, αλλά ένοιωσε να τον σέρνει μια άκατανίκη-
τη δύναμη πάνω στην πελώρια κοιλιά του άλλου.
— Δέν ήθελα να σ'ας σπρώξω, διαμαρτυρήθηκε
ο Τζώρτζ. Κατά τύχην έγινε.

— Κατά τύχην, έ, ήλθε η απειλητική απάν-
τησή του γίγαντα. "Η θαρείς δεν ξέρω πώς πήγες
να μου κλέψεις το πορτοφόλι.

Ο Τζώρτζ ένοιωσε και τότε άλλα χέρι του να
φυλάσσεται στην τανάλια.

— "Οχι! "Οχι! φώναξε με κομμένη ανάσα, λι-
ποθυμώντας σχεδόν με τη σκέψη πώς θα τον έ-
σεργαν τώρα στα κάτεργα.

— Δέν ήθελα να σ'ας κλέψω το πορτοφόλι, σ'ας
δουίζωμαι, φώναξε. Είμαι τίμιος και διαζόμενος
για να προσφάσω μια θύει.

— "Ομορφο παραμύθι, ήλθε η σαρκαστική α-
πόκριση. "Αν δέν γύρουνες να κλέψεις το δικό μου
πορτοφόλι, τότε σίγουρα έτρεχες να το σκάσεις
αφού έκλεψες κάποιον άλλο κακότυχο.

— "Οχι! "Οχι! ξεφώνισε ο Τζώρτζ πασχέζον-
τας να ελευθερωθί. "Ασε με να φύγω.

Εκείνη τη στιγμή ένα πολυτελές άμάξι διήδη-
κε γοργά μέσα από το αλάτι του δρόμου και τι-
ναξε ένα κύμα λάσπης και βορβόρου στο κεφάλι
και στους ώμους του δωκιτη του. Βλαστημώντας
και ξεφωνίζοντας από την οργή, ο άνδρας παρα-
πάτησε και αναγκάστηκε να σφουγγίσει τα λασπω-
μένα μάτια του.

Σε μία στιγμή ο Τζώρτζ ξεγλιστρήσε από τη
χαλαρότητα λαβή του και γλιστρώοντας άναμεσα
από κάμποσα έπιλωμένα χέρια, χάθηκε γοργά μέσα
στο πλήθος. Πίσω του άκουσε ακόμα κραυγές.

— "Ο διάβολος να πάρη την ψυχή σου!

— "Επειτα όμως οι φωνές πνίγηκαν σ' ένα κύμα
γέλιου και κοροϊδίας.

Τα χέρια του πανούσαν από το σφίξιμο και έ-
τρεμε ακόμα σύγκοσμος μπροστά στη φοικητή μοί-
ρα που πάρα λίγο να τον τσάκιζε. Ο Τζώρτζ χά-
θηκε μέσα στα στριφογυριστά δρομάκια.

Το σπίτι του "Εγκρετον βρισκόταν, όπως θυ-
μόταν, σε ένα αναβαθμό στην βόρεια πλευρά της
πλατείας Μέρριον. "Ηταν μία νύχτα, αλλά καθώς
στεκόταν διασχιστικός στο κατώφλι, έβλεπε τη
λάμψη των κεριών πίσω από τα βαριά παραπετά-
ματα. Από μέσα άκούγονταν οι φωνές των ηλη-
ρετών. Μάζευε το κουράγιο του, έσφιξε το στόμα
αποφασιστικά και χτύπησε το κουδούνι.

— "Ακουσε τον ήχο του να σήγην κάπου απόμα-
κρα, στο βάθος του σπιτιού, κανείς δεν φαινόταν
να τον πρόσεξε. "Επειτα από μερικά στιγμές ά-
ναποφασιστικότητας, τραβήξε πιο δυνατά το κορ-
δόνι. Πάλι έσβησε ο ήχος απόμακρα, αλλά οι κου-
δίντες που έφταναν ως τ' αυτιά του πίσω από
την πόρτα, συνεχίστηκαν ανετόχλητες.

Φαίνεται κανείς δεν σκόπευε ν' απαντήσει στο
κουδούνισμα. "Επειτα όμως άκουσε μία βραχνή
φωνή, τον κρότο από τις άμπαρες που σέρονταν
πίσω και ένα κλειδί γύρισε. "Η πόρτα άνοιξε.

— "Ενα λιγδαμένο μικροσκοπικό υποκείμενο στε-
κόταν μπροστά του, με το κεφάλι γυρισμένο προς
τα πίσω για να βρική εκείνους που φώναζαν από
μέσα.

— Τεμπελάσκυλα, μούγγρισε το υποκείμενο
στον υπηρετή. Χαζεύετε εκεί χάμα και πορεί να
έλθω εγώ ν' ανοίξω την πόρτα. "Η καρδιά του
Τζώρτζ σφίχτηκε καθώς ο άλλος συνέχιζε να φω-
νάζη. Το παραλαγνέετε το ούισκν, αλήτες... γα-
ιδούρια... έκδοτοι παλιανθρώποι που μαινίετε τη
γη του Θεού.

— "Επειτα με την ίδια ανάσα ο ανθρωπάκος γύρισε
όργια καταπάνω του.

— Καί ποιος είσαι σύ, και γιατί κουνουνίζεις
σ' ένα έντιμο σπίτι τέττα διαβολωώρα της νύχτας.

Κατάλαβε πώς αυτός θα πρόει να ήταν ο προ-
σωπικός καυαρέσης του "Εγκρετον, ο κ. Μόλ-
λου, για τον οποίο τόσο συχνά του είχε μιλήσει ο
Τιμ.

Ο Τζώρτζ κατάλαβε ένα κόμπο για να ξαναδοή
τη φωνή του.

— "Ο κύριος Μόλλου;

— Λέγε. "Εγώ είμαι. Τί γυρεύεις;

— "Η ανάσα του που έφευγε μία βαρεία απόπνοια
ούισκν, άναγκασε τον Τζώρτζ να αποτραβήξη
ένα βήμα.

— "Εγώ... εί... είμαι φίλος του καμμένν του
Τιμ Κέρραν που δουλεύε εδώ, είπε ο Τζώρτζ. Μό-
λο που τώρα δέν δουλεύει πιά, γιατί πέθανε, ο
Θός ν' άνασταθί την ψυχή του. Κατόπι άλλο
ένα κόμπο και συνεχώς τραυλίζοντας. Και ήλθα
να μβώ, με την άδειά σας, αν μπορώ να πάσω
την θέσι που έμεινε ελεύθερη. Ξέρω πώς ο Τιμ
θα το ήθελε αυτό, κ. Μόλλου. "Ετσι... έτσι... Κι'
εγώ... δέν έχω δουλειά ούτε σπίτι... καί... καί...

— "Ο κύριος Μόλλου;

— Λέγε. "Εγώ είμαι. Τί γυρεύεις;

— "Η ανάσα του που έφευγε μία βαρεία απόπνοια
ούισκν, άναγκασε τον Τζώρτζ να αποτραβήξη
ένα βήμα.

— "Εγώ... εί... είμαι φίλος του καμμένν του
Τιμ Κέρραν που δουλεύε εδώ, είπε ο Τζώρτζ. Μό-
λο που τώρα δέν δουλεύει πιά, γιατί πέθανε, ο
Θός ν' άνασταθί την ψυχή του. Κατόπι άλλο
ένα κόμπο και συνεχώς τραυλίζοντας. Και ήλθα
να μβώ, με την άδειά σας, αν μπορώ να πάσω
την θέσι που έμεινε ελεύθερη. Ξέρω πώς ο Τιμ
θα το ήθελε αυτό, κ. Μόλλου. "Ετσι... έτσι... Κι'
εγώ... δέν έχω δουλειά ούτε σπίτι... καί... καί...

— "Ο κύριος Μόλλου;

— Λέγε. "Εγώ είμαι. Τί γυρεύεις;

— "Η ανάσα του που έφευγε μία βαρεία απόπνοια
ούισκν, άναγκασε τον Τζώρτζ να αποτραβήξη
ένα βήμα.

— "Εγώ... εί... είμαι φίλος του καμμένν του
Τιμ Κέρραν που δουλεύε εδώ, είπε ο Τζώρτζ. Μό-
λο που τώρα δέν δουλεύει πιά, γιατί πέθανε, ο
Θός ν' άνασταθί την ψυχή του. Κατόπι άλλο
ένα κόμπο και συνεχώς τραυλίζοντας. Και ήλθα
να μβώ, με την άδειά σας, αν μπορώ να πάσω
την θέσι που έμεινε ελεύθερη. Ξέρω πώς ο Τιμ
θα το ήθελε αυτό, κ. Μόλλου. "Ετσι... έτσι... Κι'
εγώ... δέν έχω δουλειά ούτε σπίτι... καί... καί...

— "Ο κύριος Μόλλου;

— Λέγε. "Εγώ είμαι. Τί γυρεύεις;

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΛΕΣΛΙ ΜΠΡΑΟΥΝ

(Συνέχεια από τη σελ. 27)

πώς άρχισε και είμαι σίγουρη ότι θα
σέ καταλάβει.

Ο Χένου συλλογίστηκε με βλίσι πό-
σο πρακτικός άνθρωπος ήταν η Σύνθια.
— Θα προσπαθήσω, ψιθύρισε. Και για
ν' άλλαξη θέμα, συνέχισε. Κάτι ήθελα
να σέ ερωτήσω. Δέν παίξεις, φαίνεται
μαί, στο χορευτικό αυτό, γάμοις είν τον
Ιδαικίωτο πλέγροφω, που έχεις στο κε-
φάλι σου.

— "Οχι, όχι, γέλασε η Λέσλι.
— Ούτε στον Ιππόδρομο.

— Ούτε. Μαλλον μου είναι ενοχλητι-
κό, παρά με βοθάει αυτό το χάρισμα,
έκτός... Σταματήσε κάπως μπλεγμένη.

— Εκτός;

— Νά, καμιά φορά σέ βοθάει στη
δουλειά σου. Όπως, λ.χ., τη στιγμή
που σέ άκουσα να λες ότι θα με προσ-
λάβεις στη δουλειά.

— "Ελα εσύ! "Ηξερες ότι θα σέ
προσλάβω άκουσα από τόσους υποψή-
φους.

— Μά ήταν απλόστατο, του έβληγε
σε. Μία δρομάδα πριν από την εξέτασι,
σε άκουσα να μου ζητάς να σου δω έ-
να ώριμο έγγραφο, από τους φακέλ-
λους και σέ άκουσα να λες ότι με προσ-
λάμβανες.

— "Όστε ήξερες ότι θα προσληθής
στην "Ηνωμένη; της είπε. Και σέ τί
άλλο, λοιπόν, σέ βοθάσε το χάρισμα;

Για μία στιγμή, η Λέσλι δίστασε.
— Νά σου πώ, δέν έκανε καί μεγά-
λα πράγματα, είπε στο τέλος. "Αλλά
έβρεχε πολύ την θεία Ντέλια. "Ηξε-
ρε, π.χ., πώς θα παντρευόταν τον βείο Χάρ-
σεν, από την πρώτη στιγμή, που τον
άκουσε να μιλά.

— Και κείνος το ήξερε; χαμογέλασε
ο Χένου.

— "Οχι, άκουέρας. Χρειάστηκε να πε-
ράσει λίγος καιρός για να επαναλάβη
στην πραγματικότητα την πρότασι, που
είχε άκουσει η θεία μου. "Ηταν βλέπεις
έναντις έκ πεποιθήσεως. "Αλλά η θεία
Ντέλια λέει πως καμιά φορά πρέπει να
δίσκεις και το νέο σου λίγο, για να βε-
βαιές την κατάστασι.

Το γυνάμεινο του Χένου πλάτυνε.
— Και τί είπε ο βείος Χάρσεν, όταν
ανακάλυψε πως τα χατίρια ήταν σημαδε-
μένα;

— "Ό, όταν του το άποκάμψες, ήταν
ειθουσιασμένας πιά μαζί της.

Σταμάτησαν μπροστά, στο κατώφλι
του σπιτιού της και κείνη τού έπλωσε
το χέρι.

— Φαντάζομαι... αντίο για πάντα,
του είπε απλά.

Ο Χένου της έσφιξε το χέρι. "Ελπι-
ώ... "Ηταν τόσο τελεσίδικη λέξι. Θα
την ξανάβλεπε, φυσικά, στο γραφείο,
αλλά δέν θα ήταν το ίδιο.

— Νά, νά, έτσι φαντάζομαι κι' έ-
γώ, της είπε.

— "Ελπίζω η Σύνθια να καταλάβη.
"Αν νομίζεις ότι θα βοθάση στην κατά-
στασι, αν της έξηγησώ κι' εγώ...

— Ξάφνου, ο Χένου κατάλαβε ότι η Λέ-
σλι ήταν πολύ άρτια κοπέλλα. "Αν την
έβλεπε ποτέ η Σύνθια στο σελινόφωτο,
όπως τούτη τη στιγμή, τότε αυτός θα
τά εύρισκε σκούρα.

— "Οχι, δέν θα γκαίσω. Διάστικε
να την βεβαιώση.

Και αλάνελα τυχαία, έσκυψε και φί-
λησε την Λέσλι στο σάγυλο.

— "Αντίο, της είπε και κτέθηκε το
ξώσκαλο, χωρίς να νιώσει πίσω του.

Το άλλο πρωί, άρχισε στο γραφείο.
Φαίνεται πως τον κληρονομήσε κάποιος κα-
κοτυχίας. Το εμνηντήρι του, για πρώτη
φορά, δέν γτύπησε, σφάσανε και τα δυό
κορδόνια των παπουτσιών του. Έγινε το
κουπίδι των μονακιών του. "Η ώρα ή-
ταν 9 και τέταστο. τη στιγμή που
έμπαινε στο γραφείο του, για να βοή
την Σύνθια καθισμένη στην πολυθρόνα
του, να εξακολουθί με άλη την ηουκία της
το συσάρεα του.

— "Ηταν η προσωμοποίηση της ήλικας-
μένης γυναικός δυστυχώς. "Αλλά αυτός
κάθε άλλο παρά γαλήνιος ήταν. Και το
μόνο που δέν άναγνάν, ήταν να τού ά-
νακατόνισε το γραφείο.

— Νουκία πως θα γυρίσεις άπόψε το
βράδι, της είπε, παύοντας που δέν άκου-
σε.

— "Η Σύνθια είχε φύγει — ίσως πίσω

βέβαια, και τόσο Ιδανικό καλωσόρισμα.

— "Η Σύνθια χαμογέλασε.
— Θέλεις να φύγω και να ξανάβω;

— "Ηταν τόσο άξιαγάπητη — τόσο ψυχρή
και άκοίτης και άξιαγάπητη — που
ένοιωσε την κακοκεφία του να υποχωρή.

— Μή λες άνοσιες.

— Πήγε πίσω από το γραφείο και της
έδωσε το τυπικό φίλι των άρραβωνια-
σμένων.

— Έτσι; μια γαρά.

— Και σύ το ίδιο, του είπε και έσ-
νακάθηκε στην πολυθρόνα του, κοιτάζον-
τάν τον εξέταστικά με βλέμμα χειρωνα-
γού. "Εξαιρετικά καλά. "Εκτός μήπως
περιτομίες;

— Το δωμάτιο ζεστάθηκε.

— Περίτομίες; "Οχι.

Για μία στιγμή, άπόμεινε άμυλλητος,
παίζοντας με τόν γαστροκόπη του. "Ε-
πειτα, όμως, γέλασε. "Οχι το πιο συμ-
παθητικό γέλιο της.

— "Ό, έξω, ο φίλος άγγελός σου
εργάζεται υπερώριες, γι' αυτό φαίνεται
τόσο καλά, του είπε.

Ο κύβος έρίσθη, κατά κάποιον τρό-
πο. Κάθηκε στην άκρη του γραφείου
του και γέμισε το ταμπουκι του.

— Σύνθια, πρέπει να σου μιλήσω,
της είπε.

— Για τόν άγγελο; Νά, πρέπει, του εί-
πε κοφτά. Και έλπίω να μιλάς πιο
διαφανιστικά απ' ένα γραφείο.

— Δέν γράφονται αυτά τα πράγμα-
τα, άκουσε τη φωνή του να ουλογή.

— "Ασφαλώς όχι, του είπε, φαίνεται, δ-
μως πως είναι από κείνα, που μπορούν να
συστηθούν. Τούλάχιστον, το προσωπικό
του γραφείου σου δέν διατάζει καθό-
λου να τά συστήση. Σκόδακε άπότομας
και δημάτισε στο δαμάτιο. Πρέπει να
σου πώ, Χένου, πως τα έμαθα όλα ση-
μερα το πρωί από τόν πατέρα. "Όλη η
εταιρία έξερε για σένα και για κείνη
την γερουσία.

Αυτό ήταν μάλλον άναπάντεχο. "Ε-
πρεπε να τόν ξνη φαντασθή ότι κάποιος
από την "Ηνωμένη θα τόν έβλεπε με
την Λέσλι. Και, φυσικά, το κουτσουπι-
αίο τοξίδιζε γρήγορα.

— Σύνθια, της είπε σοβαρά, δέν εί-
ναι δτι νομίζεις.

— Και τί νομίζω πως είναι;

— Μά... κάποιον μπλέξιμο.

— Και δέν είναι; — έπαναλαβόνα τα
λόγια σου — κάποιον μπλέξιμο;

— "Οχι.

— Και τί είναι τότε; Μία άγνη ει-
λί; τόν ρώτησε πικρά.

— Νά, "Ακούε αυτό.

— "Ο Χένου! "Αν ουλογοούσε την
αλήθεια, θα μπορούσε να σέ αναγορεύσει
του είπε, καθισμένος απ' το παρόντι.

— Με συγχωρήσεις; της είπε, σφί-
νοντας το ταμπουκι του. Για τί ποά
γιναι να σέ συγχωρήσω;

— Για το μπλέξιμό μου με την γου-
μοτέρα.

— Μά δέν υπήλκτικε μαζί της. Ού-
τε την έγγινε καν.

— Δέν την... άνατινάτηκε. Χένου
Μπράουν, και προτιμεί να τόν πιστέψει
αυτό.

— "Οχι, είπε ο Χένου. Δέν προτιμεί
να τόν πιστέψει. Ούτε κι' εγώ, αλλά κα-
λά δέν τόν πιστεύω.

— "Ενα συννεφάκι σκοτεινίσε το άρσο
της μέτωπο.

— Δέν σε καταλαβαίνω. Θέλεις να
πής...

— Όθλω να πώ ότι ούτε την φίλησε.
Δέν είναι τέτοιος τύπος.

— "Η Σύνθια άνασκαψε με κόπο.
— "Όποτε... αυτή δέν είναι άθωοτητα.
"Ο πατέρας... λέει πώς... είναι άθωοτος.
Κάπως μοιάζει με ποντίκια...

— Δέν μοιάζει καθόλου με ποντίκια
την έβλεπε ο Χένου.

— "Η Σύνθια Χάουαρντ τόν κοίταξε σύ-
οιπνά.

— Και τί συνέβη τότε μαζί της;

— Τίποτα "Ηξερες πως είμαστε άρ-
ραβωνισμένοι και μείνουμε φίλοι. Αλήθ.

— Μάπως προτιμεί να τόν πιστέψει;
ρώτησε η Σύνθια και κάθηκε γελώντας
στην πολυθρόνα.

— Ρά έπρεπε.

— "Ε, λοιπόν, δέν τόν πιστεύω.

— Προάφνω, δέν τού έβλεπε καθόλου
δυσάρεστο, που δέν τόν πιστεύει.

— Είπες έωτεμμένους μαζί της, του
είπε η Σύνθια.

— Το ταμπουκι του Χένου Μπράουν έ-
πεσε από τόν νεύο του και, τούτη τη
φορά, έκανε τώ ναλί.

— Μά λες άνοσιες, της είπε. Και
μάλιστα πως κλέβει πώς δέν έβλεπε κα-
θόλου ένοχός. "Ηταν άρραβωνισμένος
με την Σύνθια και άναπαύσε την Λέσλι.

— "Η Σύνθια είχε φύγει — ίσως πίσω

στη φιλοξία. Και η Λέσλι είχε φύγει,
είχε εγκαταλείψει το διαμνημό της.
Τό... ήταν άλομόναχος με βαρεία καρ-
διά και μ' ένα άρρηστο δαχτυλίδι άρ-
ραβώνων στην τσέπη.

— "Ολάνθρη, η ζωή του είχε άλλαξει
εις τριαντάδες τελευταίες ώρες. Είχε
ράσει και την άρραβωνιστική του και
την άγαπημένη του. Δόξα τώ Θεό δέν
είχε χάσει και τη δουλειά του, γιατί
αυτοπροσώπως ο Τζ. Μπ. Χάουαρντ
έτασε στο γραφείο εκείνο το άπόγευ-
μα και τού έπείσθεψε την έπιστολή της
"απατήσεως του. "Ηταν μία κάποια πα-
ρηγορία και τούτο, αλλά όχι μεγάλη.

Κάθηκε στην πολυθρόνα του και συλ-
λογίζονταν την Λέσλι. Τιποτα άλλο σγε-
δόν δέν σκεφτόταν τις τελευταίες μέρες.
Μά που στην όργη είχε πάει, χωρίς να
περάσει να τόν άποκαρτεήση; Κάποιος
λόγος θα τόν είχε άναγκάσει να φύγει.

Και τότε σκέφτηκε: Μήπως η Λέσλι;
τόν έρωτεύθηκε; Ο Χένου έτρεξε στο
τμήμα προσωπικού να βοή εκείνο που
ζητούσε: τη διεύθυνση της θείας Ντέ-
λιας.

Δέν ήταν δύσκολο να βοή το άγράφη-
μα. Παράρσις στην πίσω πόρτα ενός
καλοχτισμένου σπιτιού και, ανεβαί-
νοντας τα λίγα σκαλοπάτια, γτύπησε
ζωπά. Μόλις πρόφτασε να διαβώση τη
γαράτα του και τα μαλλιά του, όταν
άνοιξε η πόρτα και μπροστά του πα-
ρουσιάστηκε μία μεσόκοπη, καλόκαρη
κυρία με μία ποδιά έμπριμέ.

— Καλώς σας, είναι εδω η Λέσλι;
την ρώτησε.

— "Εκείνη χαμογέλασε.
— "Εκείνη από τόν ποιος την ζη-
τάει. "Αν ουλοούσε Χένου, είναι εδω.

— "Εγώ είμαι ο Χένου, της είπε.

— Τότε θα τόν βοήτε στον λόφο,
κοιτά στο ποτάμι.

— Πού είναι ο λόφος; ρώτησε ο Χένου.
Μπράουν.

— "Από τήν κορυφή του λόφου είδε το
ποτάμι να ξετυλίγεται σαν είσι στο
λίβαδι. Και κοίτα στην όψη της Λέσλι
Μπράουν, καθισμένη στην ρίζα μιας πε-
λώριας δαλιανίδας. Δίπλα της κοιμόταν
ένα σκυλί.

— "Η καρδιά του Χένου άνασκήρτησε.
Προτού της μιλήσει, σκόπεσε τα μάτια
και τόν είδε. "Ετρεξε κοντά του. Συνη-
τήθηκαν στην μέση της πλαγιάς.

— Γεία σου, του είπε η Λέσλι και τα
μάτια της έλαμπαν.

— Γεία σου, της είπε απλά και την
έσφιξε στην άγκαλιά του. Θα ξέρης, βέ-
βαι, γιατί ήλθα.

— "Ελπίζω να, του είπε, και έγειρε
το κεφάλι στον ώμο του.

— Σ' αγαπώ, της είπε. Τό ήξερες;

— Τό άκουσα να μου τόν λες πριν ά-
πό καιρό, αλλά μ' άρέσει να τόν άκούω
και από το στόμα σου.

— "Ο Χένου άναστήθηκε.

— Στο έλεος το χάρισμα;

— Μι.

— Τό ξέρεις ότι με τρομάζει; της
είπε και την έσφιξε πάνω του.

— Κι' εγώ τρούσα λίγαν! του είπε.
Φοβήθηκε ότι θα ήταν τα πρώτα λόγια,
που δέν θα επαναλαμβάνονταν στην
πραγματικότητα.

— "Ηταν ήρεμα στην ρίζα του λόφου
και ο ήλιος ζεστός και ευάστετος. "Ο
Χένου φίλησε την Λέσλι με πάθος και
άπόρροια πως δέν είχε σκεφθή να τόν κά-
μω κωστήρα.

— Πες μου, της είπε τώρα, όπως
και ο βείος Χάρσεν θα είχε ρωτήσει
πριν από χρόνια. Πότε άκουσες να σου
λέω ότι σ' αγαπώ;

— "Ό, από πολύ παλιά. Πριν άκούω
πας στο Κληθέντα.

— Πριν άκούω; γλώρισε κάπως ο
Χένου.

— Μιμ. Γι' αυτό σου είπα να μη
πας.

— "Εμεινε κάμποσο συλλογισμένος.

— Καλά, είπε τέλος, και τότε εγώ
δέν σε ήξερα σκεδόν.

— "Ο βείος Χάρσεν δέν ήξερε την
θεία Ντέλια καθόλου.

Ο Χένου άναστήθηκε πάλι. "Όστε τόν
παρνήδι ήταν προσνοσηλισμένος, τα γασ-
τρά σπαρταζένα, και τόν πιο παράξενο
ήταν πως δέν τόν έβλεπε διόλου.

— "Αν σου έγω ήπτησε και στο κε-
φάλι σου να με πονταρέσει, της είπε.
επαναλαμβάνω και τώρα δια ζώσης την
πόστασι μου. Θέλεις;

— Όθλω, του είπε η Λέσλι τρυφερά
και τόν φίλησε. Της πρόσφερε το δαχτυ-
λίδι, που τού είχε έπιστρέψει η Σύνθια.
Ταίριαζε από άδωκτύπη της.

Και όπως καθόταν άγκαλιασμένοι στη
ρίζα της δαλιανίδας, ο Χένου άναστήθηκε
με κάποιο μωδισμό, πως θα τόν
κατάφερε να ζήσει με μία γυναίκα, που
ήξερε τί θα της έλεγε, πριν τόν ζεστοί-
σιση. "Αλλά να πού κι' ο βείος Χάρ-
σεν τα 'χε καταφέρει. Σίγουρα έπρεπε
να κάνουν οι δυό τους μία μεγάλη συ-
μψησι. Στην πρώτη εικόνα. * * *

— "Η Σύνθια είχε φύγει — ίσως πίσω



Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΑΡΑΚΑΝΟΒΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 21)

ρίνη II! Ποιος ξέρει τί θα σου συμβή
μόλις θα φθάσης στη Ρωσία!

— Καλέ μου Ντομάντοκι, σε μία ώ-
ρα θα είμαι γυναίκα του "Αλέξη. Τι
μπορεί να συμβή στη γυναίκα του κόμη-
τος "Ορλώφ όταν θα φθάση στη Ρωσία;

— "Αντίο, καλέ μου Ντομάντοκι...

— "Υστερα μπήκε στη βάρκα που ξεκί-
νησε προς τη ναυαρχίδα. "Όταν επιβίβα-
σ

Τοκοδιώκτης

τό ύπνoγειο. 'Αλλ' αυτός ποτέ δέν μίληκε στόν πειρασμό νά δοκιμάση κανένα από τή μικρή, γιατί τού προκαλούσε αποστροφή ή συνήθεια τών άλλων ύπνoγειών —μερικοί μάλιστα όχι πιά μεγάλοι απ' αυτόν— πού μαθημένοι στό πιστό, ξώδευαν 'λα τά χρήματά τους στίς ταβέρνες. 'Ήσαν αυτοί οι χοντροκέφαλοι πού αιώνια καυγάδιζαν μεταξύ τους μέ τούς εσατάζους τών φορειών.

Τού φαινόταν πώς ο Μόλλου τόν περισσότερο καιρό τον γκονιάζε και έδριζε τό προσωπικό τους — ένα κοπάδι τεμπέληδες, άνικανοί γιά διειδήποτε. Πρόσεξε όμως πώς ο γερο-καμαριέρης ήταν τις περισσότερες φορές χειρότερα μεθυμένος και έτσι δέν προσέφερε ζηλευτό παράδειγμα. Μόνο και μόνο γιατί 'ήσαν έτσι ακαμάτηδες, έπρεπε οι "Εγκερτον νά έχουν τόσους πολλούς στην ύπηρεσία τους, κατέληξε ο Τζώρτζ.

Είχε άκούσει κάποτε έναν επισκέπτη νά παραπονιέται στόν λοχαγό "Εγκερτον γι' αυτό ακριβώς τό θέμα.

—'Εχουμε πολλούς υπηρέτες, περισσότερους γιά επίδειξη παρά γιά ύπηρεσία.

— Σωστά, συμφώνησε ο "Εγκερτον. Γιά νά ελέπη ο κόσμος ότι τούς έχομε, αν και δέν υπάρχει περίπτωση νά μιάς χρησιμοποιήσουν σέ τίποτα. 'Αλλά, άνασήκωσε τούς ώμους, είμαστε ελέπει υποχρεωμένοι νά ζούμε πάνω από τά μέσα μας και την περιουσία μας.

— Εύτυχός που τούς πληρώνομε δυό δεκάρες, είπε ο άλλος. 'Απορώ καμιά φορά πώς τά καταφέρνουν και ζουν μέ αυτά τά ψίχουλα πού παίρνουν.

—'Εχουν και τά τυχρά. "Όσοι διαθέτουν ενεργητικότητα και διακρίνονται, παίρνουν κάτι παραπάνω.

Σχεδόν όλες τις ελεύθερες ώρες του ο Τζώρτζ στρεφονόριζε στά βιβλιοπωλεία, ξεκαλιζοντας όσα φτηνά βιβλία μπορούσε νά πείση τόν βιβλιοπώλη νά τού δάλλη στην άκρη μέχρι νά μαζέψη τά γούματα γιά νά τ' αγοράση. Δέν ξεχνούσε ποτέ τί χρωστούσε στην μητέρα του πού τόν είχε μάθει γραφή και άναγνώσι. 'Η άδέλφια διδασκαλία της είχε ξεκινήσει μέσα τόν τόν πρώτο σινιθήρα της λαχτάρας γιά μάθησι.

Είχε ήδη άνάμεσα στά υπάρχοντά του, φυλαγμένα μαζί μέ τό καλό του πουνάμισο, δυό-τρία βιβλία πού τά διάβαζε συχνά κάτω από τό τρεμάμενο φώς ενός κεριού, μέσα στη σιγαλιά της νύχτας. Είχε μια λιγδιασμένη γεωγραφία μέ χάρτες πού ξανάβαν τή φαντασία του. Είχε άκόμη ένα ξεσκισμένο αντίτυπο τού "Ριχάρδου Γ' τού Σαίξπηρ, πού τό ρούφηξε μέ δίψα, μόλις άκουσε πώς ο μέγας Τσόλς Μακλίν έπαιζε τό έργο τού θεάτρο της Κρόου Στρίτ. "Ελειπαν μερικές σελίδες του, αλλά ήταν ροιζενιμένος. Διάβαζε και ξανά-διάβαζε τά θαυμάσια λόγια, ώσπου κατάφερε ν' άποστηθίση ολόκληρα κομμάτια.

Δέν ήταν μόνο τά όνειρα πού τόν επισκέπονταν σάν συνέπεια τών νυκτερινών διαβασμάτων του, πού ξανάβαν στό μυαλό του άπροσδιόριστες επιθυμίες. 'Η ίδια ή ζωή πού έφωριζε στην πλατεία Μέριον έκανε την παιδική καρδιά του νά ιάλλη μέ ρομαντική άδημονία. Αυτό τό αδιάκοπο πήγαινε έλα τών επισκεπτών, μπροστά στά μάτια του, ή κίνησι τών ύπνoγειών, ο θόρυβος και οι κουβέντες στούς ποθαλέμους, τά χαχανιά τών ύπνoγειών, ή μεθυσμένη γκόνια τού Μόλλου, τά γέλια τών καλλονών τού Δουβλίνο καθώς ανέβαιναν τις σκάλες γιά νά μπουν στην αίθουσα τού χορού, κος μαρμένες στά μπράτσα τών δανδήδων της πολιτείας.

"Όπως όλοι οι άριστοκράτες τού Δουβλίνο, ο λοχαγός και ή κυρία "Εγκερτον, έδιναν τακτικές και πολυδάπανες δεξιώσεις. Ποτέ του δέν θά ξεχάση την πρώτη φορά πού αντίκρουσε την παύλασι τών παιτών νά κατευθύνεται στην τραπέζα. Μεγάλα κομμάτια κρέας, κάθε είδους κυνήγι, ωάρια, γαλοπούλες, άστακοί, σούπες, προζόλες, σαλάτες, όλλανδέζικα τυριά, πορτοτά, γλυκά και καφέ-μες. Κάποιο θράδι κρατήθηκε από την πολυτελή κουπαστή της σκάλας, καθώς πέρασαν μπροστά του πελώριοι δίσκοι μέ κρασιά. Σαμπάνια, Βονογουνδιάς, πορτό, και ούισκυ. Δέν μπορούσε νά μή φέρη στη σκέψη του την αντίθεσι μέ την ήθλια σκηνογραφία της όδοι τού Μούρου Σκύλου, πού τώρα τού φαινόταν σάν ένας μισοξεχασμένος επι-άλτης.

— Καλοπερνάει, αλήθεια, μουμούρισε μία φωνή στό αυτί του.

Γύρισε και είδε ένα νεαρό υπηρέτη, έναν από τούς τεμπέληδες τού σπιτιού, δυό-τρία χρόνια μεγαλύτερό του.

—'Ελα άπάνω, τού πρότεινε ο άλλος. Νά δής κή γιορτή. Μπα, δέν θά σε προσέξουν, είναι πολύ

Η ΤΕΧΝΗ Η ΧΡΥΣΗ

Αυτοί οι άνδρες κυβερνούν ακόμη το Χόλλυγουντ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, 'Ιανουάριος, ('18. άνατομία). —'Ονομάζονται κή χρυσή ντουζίνα τού Χόλλυγουντ και είναι πρό-γματι, γιατί μπορούν νά ζητήσουν τό φεγγάρι και νά τό πάρουν, γιά νά πρωταγωνιστήσουν σέ μία ταινία, εξασφαλίζοντας, μέ τήν συμμετοχήν τους μόνον, την επιτυχία της. 'Η ντουζίνα αυτή είναι: Κέρκ Ντάγκλας (41 έτών), Τζέιμς Στίουαρτ (50), Γουίλλιαμ Χόλντεν (40 έτών), Μάρλον Μπράντο (34), Τζον Γου-έιν (49 έτών), Γκρέγκορυ Πέκ (42), Γκασιν Κούπερ (57), Μπίσι Λάγκαστερ (44), Κλάρκ Γκασίμπλ (57) και ο νε-ρώτερος έκατομμυριούχος Τόνυ Κέρτις (33).

Οι δέκα αήτοί ήθοποιό κυριαρχούν εις την πρωτεύουσα τού κινηματογράφου, ή οποία άλλοτε ήταν φρούδο τών μεγάλων επιτηρημάτων. Τό περίεργον, όμως, είναι ότι από την χρυσή δωδεκάδα λείπουν τελείως οι μεγάλες γόσσες της όδου, μέ τις όποιες άσχολεται ο διειδής Τυ-πος. Σε τί, όμως, όφείλεται τό φαινόμε-νον αυτό; 'Η έξηγησις είναι απλή. Παρ-ότι οι έκρηκτικές καλλονές τού Χόλλυ-γουντ διαφημίζονται συνεχώς, από τόν διειδή Τυπό, χωρίς εις τά σκάνδαλά τους και τις τολμηρές εμφανίσεις τους, δέν είναι τό ίδιο άποδοτικές στά τσάρκις τών κινηματογράφων, όπου προβάλλονται οι ταινίες τους. Βεβαίως, υπάρχουν και έ-ξαίρεσεις, όλλ' έλάχιστες, όπως ή "Εμί-λιαμπε Τάιμλορ, ή όποια γιά την ταινία της "Ελά σε μία ζστή τσίγκινη στέγη" πήρε 250.000 δολλ. καθαρά. 'Εν τούτοις, κομιά γυναίκα δέν μπορεί νά φθάση την άκροστή δεδεκάδα και ίσού μερικά χρο-ακτηριστικά παραδείγματα.

'Ο Μάρλον Μπράντο θά εισπράξη δ-λα τά κέρδη μιας ταινίας "γουέστερ", πού ένώσει γιά την "Παρανομία". 'Ο Τζον Γουέιν και ο Γουίλλιαμ Χόλντεν, πού γυρίζουν την ταινία "Οι 'Ιππείς", θά εισπράξουν 250.000 δολλ. και 20% τών κερδών ο καθένας. 'Επίσης, ή πρώ-των θά εισπράξη 1.000.000 δολλ. γιά τρεις ταινίες, της "Τουέντιθ", στις ό-ποιες πρωταγωνιστεί.

"Τό περίεργον ότι κάτι τέτιο θά συνέ-βαινε", λέει ο Φράνκ Σινάτρα, ο όποιος, θά πρέπει νά σημειώθ, πρό έξ έτών, ό-ταν άπελθύθ από την "Μέτρο Γκόλντουϊν", έπιστεύθ ότι... είχε πάρει την κάτω βόλτα. 'Αντιθέτως, έπείστερψε στην έτοι-ρία του, μέ τούς όρους, πού έθεσε ο Γ-όσιος. 'Ο Τζέιμς Στίουαρτ προσθέτει ό-τι "όταν άφαιρέθ ή γιορτή τού Χόλλυ-γουντ, τότε φαίνεται ότι και ο κινημα-τογράφος είναι μία επιτυχία, όπως οι άλλες, και λειτούργει όποτε τού νέου της προσπάθειας και της ζήτησής. ενώ ο Γκασιν Κούπερ λέγει χαρακτηριστικά: "Εί-μαστε όπως μία μάσκα τραγική. Οι νε-οκωμωδός συνθέτουν μία μάσκα και ζητούν όλο όπό την ίδια.

Γιατί όμως νά μή συμβαίη τό ίδιο και μέ τις γυναίκες συνθελάφους των; Προσάφως άκόμη οι παραγωγοί και οι διευθυντοί κινηματογραφικών επιτηρήσε-ων τού Χόλλυγουντ συνέθεσαν πίνακα τών "πένον άποδοτικών —ταμειακών—

ποιών. Πρώτη εις τόν πίνακα είναι ή "Ε-λίζαμπε Τάιμλορ και 8η ή Μπίσι Λάγκαστερ, ή μόνη ήθοποιός πού εισέρχεται στην πρώτη δεκάδα χωρίς νά έχη γυρίσει ούτε ένα φιλμ στό Χόλλυγουντ. Οι υπό-λοιπες έξι πού κατέχονται από τά μέλη της "χρυσής δωδεκάδας".

'Η Κιμ Νόβας ανέλαβε την υπεράσπι-σιν τών ήλικιών άστέρων τού Χόλλυγουντ. 'Η σύγκρισις —λέγει— είναι άδικη, γιά-τι μία ήθοποιός ενώ άγωνίζεται σκληρά γιά ν' ανέβη, γιά νά επιβληθί στό άνδρι-κό κοινό, όπως ή Τάιμλορ πού μόλις τώ-ρα φθάει στο μεσογρήμα της, ή δόξα της διαρκεί λιγώτερον από την δόξα τών άνδρών συνθελάφων της, πού επιβάλλονται στό γυναικείο κοινό. "Όλοι βρίσκουν φυσί-κο νά παίζη ο Κλάρκ Γκασίμπλ μία πα-θητική έρωτική σκηνή στά 57 χρόνια του. Ποιά όμως γυναίκα θά τολμήσει, στην ήλικία αυτή, ν' αναλάβη άλλον ρόλον έκ-τος της γιορτής; 'Η γιορτή τού Γκασιν Κούπερ, πού είναι συνουμύλικος τού Γκασί-μπλ εύρίσκει στους γκρίζους κροτα-φους του, ενώ σέ μία ήθοποιό ή πρώτη

Νέος άνδρας

"Όλοι μ' έρωτούν πώς είναι δυνατόν, εάν ή "Ελίζαμπε Τάι-μλορ άγαπούσε τόσο πολύ ό-σο έλεγε τόν Μάικ Τόντ, νά εγ-έρη πρσγοιρία τόσο γρήγορα στό νέο αίσθημά της μέ τόν



"Άρθουρ Λόου, τόν νεώτερο γυ-ού διευθυντού της Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ. 'Η άπάντη-σι νομίζω είναι ότι υπάρχουν αγάπες και αγάπες. 'Η Λιζ εύδέσσει θ' αγαπήσει άλλον ή άλλον, τότε φαίνεται ότι και ο κινημα-τογράφος είναι μία επιτυχία, όπως οι άλλες, και λειτούργει όποτε τού νέου της προσπάθειας και της ζήτησής. ενώ ο Γκασιν Κούπερ λέγει χαρακτηριστικά: "Εί-μαστε όπως μία μάσκα τραγική. Οι νε-οκωμωδός συνθέτουν μία μάσκα και ζητούν όλο όπό την ίδια.

'Ο Μάικ και ή Λιζ ήσαν έ-

ΝΤΟΝΖΙΝΑ



ΚΟΥΠΕΡ ΧΟΛΝΤΕΝ ΓΟΥΑΙΝΗ ΜΠΡΑΝΤΟ

άσπρη τρίχα είναι ύπόμνησις ότι πρέπει νά ετοιμάζεται νά άποσυρθ.

'Η γεμάτη παράπονο άπολογία της Κιμ Νόβας φαίνεται νά είναι αρκετά δικαιο-λογημένη, αν και υπάρχει και άλλος λό-γος. Οι διάσημες στή άγωνίζονται σκλη-ρά γιά νά επιβληθού, και όταν επιτύχουν... άρχίζουν νά άσχολούνται μέ τά σκάν-δαλα και τις δαιδαλώδεις είσθηματικές ήποθέσεις τους, πού δέν τούς έπιτρέπουν νά δώσουν τά καλύτερα δημιουργικά χρόνια τους στην τέχνη και νά νομιμοποιήσουν την άγάπη τού κοινού. 'Η Ρίτα Χαίηγου-ορθ, ή "Αβα Γκόρντνερ, ή Σούζαν Χαίη-

γουορθ, είναι χαρακτηριστική παραδ-γμα.

"Ενα άλλο μειονέκτημα τών γυναικών τού Χόλλυγουντ είναι ότι συνήθως έν-σπρκώνουν ένα άρισμένο τύπο, πού δέν μπορούν εύκολα νά μεταβάλλουν, ούτε και τολμού, άλλωστε. 'Ακόμη και εάν είναι καλλονές, ή τύχη τους δέν είναι πέρ-σό-τερον εύνοική.

Πολλές φορές, πριν άκόμη ο χρόνος τολακώση την όμορφιά τους, οι θουμα-στές τους, πού προσέχουν τά θέλημά-των, τις λησμονούν και άναζητούν νέα "έπι-άπ-γκέρ". 'Η Μαίριλιν Μονρό άντε-λήφθ γρήγορα τόν κίνδυνο αυτό, και μέ την βοήθεια τού συζύγου της προσπάθει-να καταστρέψη την φήμη της "έκρηκτι-κής" καλλονής, διά νά άνοικομήση επί- των έρειπίων της, την φήμη της καλλιτέ-χιν ός.

Βεβαίως παρόμοια προβλήματα δέν άν-τιμετωπίζει ούτε ο Κάρο Γκράντ, ούτε ο Κλάρκ Γκασίμπλ, ούτε άκόμη ο Φράνκ Σι-νάτρα, πού μέσα σέ διάστημα ενός μόνον έτους υπεβύθη τούς ρόλους ενός τζοκι-μανούς, ενός έθιμου τραγουδιστού και ενός κοσμικού δονδή.

"Όπως όποτε γεγονός παραμένει ότι ή χρυσή δωδεκάς τού Χόλλυγουντ αποτελεί-ται από άνδρες πού παίρνουν "όσα έπι-συνε", όπως όλογοι ο Χόλντεν. Είναι τόσον άποδοτικοί τά κέρδη τους (στο ή κλίμα της φορολογίας τους φθάει τά 91%, και γιά νά τό άποφύγουν, τά ελ-πατίζουν τμηματικά, ενώ τά υπόλοιπα τά επενδύουν στις ίδιες τις κινηματογραφί-κες επιτηρήσεις, πού συντόμως θά πε-ριέλθουν υπό τόν πλήρη έλεγχόν των.

"Όπως όπον έπόμενον, οι μεγάλοι πα-ραγωγοί, οι όποιοι άλλοτε έκείαν όλό-κληρες περιουσίες μέ μίαν μόνον, επιτυχή ταινία, είναι σήμερα άτελειψμένοι από τις προεκτικές έξώσεις τών μελών της "Χρυσής Δωδεκάδας". Δέν τολμούν όμως α τούς δυσπραγούντες ό ότι αντιμετωπι-ζούν έναν άκόμη σοβαρότερον κίνδυνο, τόν κίνδυνο της πτωχεύσεως. Και μόνον μία παύσι μέ πρωταγωνιστή της Δωδεκάδας μπορεί νά πείση τό μέσον "Αμερικανό νά άγκαταλείψη την άποσπαστική πολυθεσία του και την τηλεόρασι διά νά τρέψη στόν κινηματογράφο.

"Όσον άφορά τά οικονομικά προβλήμα-τα, έχουν ανακαλύψει δυό λύσεις. Πρώτον την άμοιβή μέ πρσσοτά, πού τούς έξα-σφαλίζει από τόν κίνδυνο της έπείσε-ως, και δεύτερον την επένδυση των άμοιβών των, πρωταγωνιστών των σε νέες ταινίες, πού άπό τις άνοδόλες της χροακτησίας τους μεγάλως έτοιμούν μέ την έλπίδα ότι θά επανέλθ ή έπση των παλαιών άγαλάδων τού Χόλλυγουντ.



ΚΕΡΤΙΣ ΝΤΑΓΚΛΑΣ ΠΕΚ ΣΙΝΑΤΡΑ

Τοκοδιώκτης

άπασχολημένοι νά στυμπώνουν την κοιλιά τους και νά κουτσουμπολεύουν.

'Ανέθηκε την σκάλα και στάθηκε δίπλα στην μεγάλη πόρτα, λαχταρώντας νά είξη μία πατία ό-ό,τι γινόταν από την άλλη μεριά. Τί θαύματα συ-ναξί αντίκρουσε άνάμεσα από τις πορφύρες μετα-ξωτές κουρτίνες. Κάθε στιγμή οι ύπνoγειες πού μπαινόβγαιναν μέ τούς δίσκους τόν έσπρωγαν.

—Κοίταξε την κυρία "Εγκερτον, ψιθύρισε ο νεαρός πλάι του. Δέν μοιάζει μέ την βασίλισσα τού Σαά;

Τό βλέμμα τού Τζώρτζ είχε κιάλας καρφωθεί στό προσωπάκι κάτω από την άσημένια περούκα πού έκρυβε τά ύπεροχα μαλλιά της. Οι όμοι της γυάλιζαν κάτω από τήν έστραση τού στρογγυλό πρόσω-πο τού λοχαγού "Εγκερτον, πού κρατούσε γυρισμέ-νο τό ήλθιο και άγνό βλέμμα του κατά την μεριά της γυναίκας του. "Εκείνη άκουγε μ' ένα χαμόγε-λο κάποιον ήλικιωμένον άρχοντα πού ή παγερή φυ-σιονομία του άρχιζε νά λειώνη στη ζεστασι της άτμοσφαιρας. "Επειτα κάτι τού άποκρίθηκε. Κα-τάφερε νά ξεχωρίση την γοιτευτική φωνή της.

Μονάχα μία φορά την είχε ξαναδεί από κείνο τό πρσιντό στην τρούπα. Αυτό έγινε μία στιγμή έδώ και κάμποσες έβδομάδες, καθώς κατέβαινε στην σκάλα, στό πλευρό τού άντρα της και μέ τή συνο-δεία μιας κουστοδιάς γελαστόν και χαρογμένον φίλου. Κάπως έγινε και τό βλέμματά τους είχαν συναντηθί γιά μία στιγμή. Τού φάνηκε πώς έ-νοιξε κάποιο φωτεινό χαμόγελο κάτω από τά μαύ-ρα, τοξωτά ματόκλαδά της.

Βλέποντάς την τώρα γιά τρίτη φορά, παρακο-λουθώντας τόν γερο-άρχοντα πού έστρεψε γιά τ' άκούσηί τού έλεγε —δίχως νά ξεκολλή όστά τ'ό άκόλαστο βλέμμα του από τά ύπεροχα στήθη της πού στρογγύλευαν σφιχτά στό άνοιγμα τού χα-μυλού ντεκολτέ της— ο Τζώρτζ άποξενόστηκε μπροστά στη γοιτεία της. Δέν πρόσεξε ούτε την σκονισιά τού άλλου ύπνoγειου.

'Η φωνή τού γερο-Μόλλου, πού έσκασε μέσα σ' αυτιά του, τόν προσέειλε πάλι.

— Δρόμο, δρόμο, αλήτη! Δέν είναι δώ τόπος γιά τά ματια σου!

—Μάλιστα, κύριε Μόλλου, σωστά κύριε Μό-λλου. Με συγχωρείτε κύριε Μόλλου.

Πειθήνια άποτραβήχτηκε από τό δρόμο τών ύ-πνoγειών, πού μπαινόβγαιναν άσταμάτητα μέ τούς δίσκους. Κατέβηκε στό ύπόγειο. 'Εκείνη τή νύ-χτα δέν άνοιξε τά βιβλία πού βρίσκονταν κάτω από τό σκληρό μαξιλάρι του. 'Απόμεινε ζαρωμένο, σέ μία γωνία της σοφίτας, άνεόκλητος από τό ροχαλιτά τών μεθυσμένων ύπνoγειών. Αυτός ά-κουγε μονάχα τά φιλόντα και τά βιολιά πού δι-σκόδαζαν κάτω την έκλεκτή συντροφιά. Ποτέ πο-τέ άντηχούσε κάποιο γυναικείο γελάκι.

'Αντί νά φλογισθί ή φαντασία του μέ ύπέρο-χους στίχους, στείχιανε τώρα από την εικόνα τών άνδρών και τών γυναικών γύρω από τό ελ-υφορογμένο μέ σπάνια φαγητά τραπέζι, από τό θέαμα τών δανδήδων και τών καλλονών πού έλαμ-παν από δυσφορία κάτω από τ' άπαραφτέρα καντη-λέρια, γεμάτα κοσμήματα και γουαφί, μέ μάτια πού έλαμπαν από εύτυχία, τυλιγμένοι στό μετάξι και στό σατέν.

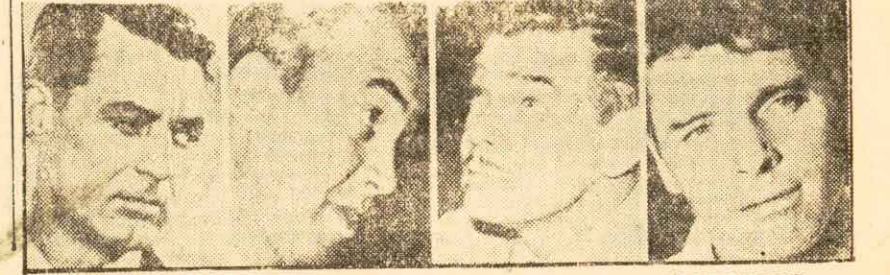
Και πιά ζωνοά απ' όλες τόν κατείχε ή εικόνα εκείνου τού θαυμάσιου προσώπου, πού είχε τό σχή-μα καρδιάς και πού ήταν τόσο σαγηνευτικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Λίγες καιρο άργότερα, μόλις συμπλήρωσε τόν πρώτο χρόνο της ύπηρεσίας του στού "Εγκερτον, ξεπλήρωσε την παλιά του λαχτάρα και πήγε στό θέατρο. 'Εβδομάδες ολόκληρες τόν βασάνιζε τό δίλημμα αν έπρεπε νά ξοδέψη σέ βιβλία τις λιγο-στές δεκάδες πού τυπώθηκαν στά χέρια, ή νά τις μαζέψη μέχρι νά συμπληρωθί τό πρσιντό των πέν-νων, γιά νά πληρώση τό εισιτήριο της γαλαρίας.

Κάποια νύχτα τέλος τό άποφάσισε. Οί διηγη-σεις πού άκουγε όλοένα στό ύπόγειο, τού έφεραν στη θύμησι τις άκατανίκητες άφηγησεις τού καη-μένου τού Τιμ Κέρον γιά τό θέατρο. Στο τέλος δέν μπόρεσε ν' άντισταθί. Οι δυό πέννες τού φιλό-γιαν την τάπη.

Γλιστρών κλεφτά έξω από τό μεγάλο της πλα-τείας Μέριον και προχώρησε βιαστικά μέσα στό σκοτάδι. Κατά τούς φωτισμένους και κομποδο-βείς κεντρικούς δρόμους. "Όπως όλοι, έτσι και ο Τζώρτζ προτιμούσε την ασφάλεια τών λεωφορ-γιών, γιατί όποιος μερεδενόταν μέσα στό λαβύρινθο τών σκοτεινών σοκακιών κινδύνευσέ νά ληστευθί, νά δεχθί κανένα γούπημα στό κεφάλι, ή άκόμη και νά δολοφονηθί γιά ένα δαχτυλίδι ή ένα ρολόι. Την άλλη μέρα τά ατώματα βρίσκονταν μέσα στά αδι-ακιά, ή στό ποτάμι. Σύμφωνα μέ τόν Μόλλου, στό Δουβλίνο είχαν μαζευθί έγκληματίες, κυρίως "Εγ-

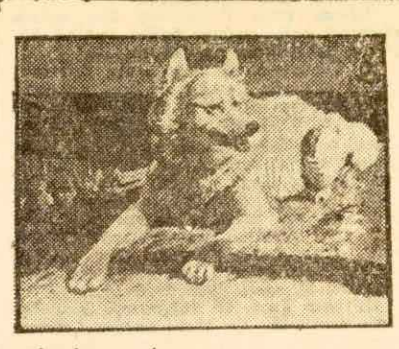


ΓΚΡΑΝΤ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΓΚΑΙΗΜΠΛ ΛΑΝΓΚΑΣΤΕΡ

Το κομμάκι

θεατρίνες, ή κουβέντιαζαν με κίφρι τα διάφορα επιδόδια της βραδιάς.

Τέλος έφτασε στο καμαρίνι του Ντεσμπορώ, από ένα διάδρομο που στην θορυβία του ατμόσφαιρα ανακατώνονταν άρωματα, μυρωδιά πούδρας και δυσσομία ιδρώτα. Σαφηνισμένος με την αποκοτιά του, αν και ή καρδιά του είχε ανέξει ως το λαιμό, χώθηκε στο καμαρίνι από την ανοιχτή πόρτα, όπου συνωθούνταν δανούδες, θεατρίνοι και θεατρίνες. Οι θαυμαστές του Τζάκ Ντεσμπορώ συζητούσαν και γελοῦσαν ζωηρά και δεν φειδωλεύονταν τις κολακίες για το είδωλό τους.



Ο Τζώρτζ, σατιζόμενος, ένοιωσε τη διάθεσι να το σκάσει. Όλο τον το θάρρος τον είχε έγκυρτα λείψει. Άλλα εκείνη τη στιγμή ο Ντεσμπορώ τον ξεχώρισε ανάμεσα από τους άλλους.

Και σε ποιόν όφειλό τον την τιμή αυτής της παρουσίας; Ερόντης με την καμπανιστή φωνή του, αφήνοντας ένα τραγανό γέλιο. Μήπως έχασαι να ισχυριστή τις πόες είμαι πατέρας σου; Εί-σαι ψεύτης και ή μάνα σου ήταν πόρνη. Αύτη είναι ή πρώτη μου επίσκεψη στο περιήφανο Δουβλίνο και αν δεν με γελάν τα μάτια μου, φαίνεσαι κα-τά μερικά χρόνια μεγαλύτερος από τους λίγους μή-νες που έχω σε αυτή την όμορφη πολιτεία.

Γέλια ακούστηκαν από τη συντροφιά. Τα μάτια του Ντεσμπορώ έπεσαν τότε στο μίλο που κρατούν-σε ο Τζώρτζ.

Νομίζω ότι φτάνουν τα φρούτα που είδα απόψε, συνέχισε γελώντας πιο δυνατά ο ήθοποιός. Άκόμα και ή Εύα αν μου το πρόσφερε με όλες τις συναφείς ήδονες, και πάλι θα απεστρεφα το βλέμμα.

Ονομάζονται Τζώρτζ Γουόλντον, είπε δι-στακτικά ο Τζώρτζ ανάμεσα στα χαχανιά των γύρω. Έργάζομαι σ' ένα άρχοντικό της πλατείας Μέρριον...

Εργάζεσαι; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Ντε-σμπορώ. Η εργασία είναι για τους εγγόντες.

Πρώτη μου φορά ήλθα απόψε σε θέατρο, τραύλισε ο Τζώρτζ προσπαθώντας να μην ακούση τους καγχασμούς που υποδεχτήσαν την πασατη-ρησι του ήθοποιού. Νο... νο... νομίζω πως ήσαστε υπέροχος στο ρόλο σας...

Σίγουρα γεννημένος κριτικός, είπε ο Ντε-σμπορώ και σηκώθηκε. Τα πονκάμισό του ήταν ξε-κομμάτωτο, και το παντελόνι μισοκατεβασμένο. Ωρ-θώθηκε πάνω από τον Τζώρτζ και του πήρε το μίλο.

Ελ... είχα την τύχη να το αρπάξω καθώς το έκσπερδονίσσατε στη γαλαρία, του εξήγησε ο Τζώρτζ. Η νευρική κατάσταση του υποχωρούσε ολοένα. Σας το επιστρέφω... νομίζω ότι... ότι... (κόμπια-σε λίγο) ότι ήταν καλό πράγμα για να έχω την τιμή να σας γνωρίσω. Σας θαύμασα τόσο πολύ.

Ο Ντεσμπορώ έβλεπε το παντελόνι του με το χέρι που κρατούσε το μίλο, ενώ με το άλλο έπια-σε μια μπουτίλα ούισκυ από την τουαλέτα. Στα-μάτησε κι έριξε μια ματιά στον Τζώρτζ πάνω από το λαιμό της μπουτίλας. Έπειτα κατέβασε μια γενναία γουλιά.

Αν και είναι σάπιο, είπε άρρηκτος, μα-σουλώντας το μίλο, χαίρομαι που σε είδα, γιατί μιλώ με ειλικρίνεια και είσαι αρκετά όμορφος, νεαρό αδούδι.

Ο Τζώρτζ, που φοβόταν πως ή αποκοτιά του θα θύμωνε τον Ντεσμπορώ, κοκκίνισε από ευχα-ριστήσι. Πότε πατούσε στο ένα πόδι και πότε στο άλλο.

Όποτε αυτή είναι ή πρώτη σου επίσκεψη στο ναό του Θεσπίδου; τον ρώτησε ο Ντεσμπορώ κοιμπώνοντας το πονκάμισό του.

Μάλιστα, κατάνευε ο Τζώρτζ. Αν και σ'ας δοκίμομαι ότι δεν θα είναι ή τελευταία. Ποτέ δεν θα ξεχάσω, ποτέ, τη συγκίνησι, τη μουσική. Ω, δεν θα ήσυχάζω ώπου να ξαναρθώ στο θεα-τρό σας. Και δεύτερη και τρίτη φορά. Η φωνή του είχε υψωθεί από ενθουσιασμό.

Και ασφαλώς θα σου φαίνεται περίφημο το έργο; τον ρώτησε, και πριν προφτάσει να του απαντήσει, πρόσθεσε με ένα σαρκαστικό χαμόγελο. Φυσικά, διαβίχτες άρετέ το πνεύμα για να θαυμά-σης το καλλιτεχνικό μου ύφος και την αναφι-σθήζητη δεξιοτεχνία μου να έκσπερδονίζω μίλο.

Ήσαστε τόσο γενναίος, τόσο περήφανος υπερτά στον όχλο, ψέλλισε ο Τζώρτζ με θαυμα-σμό. Ο τρόπος που τον καθυονχάσατε και ή δια-φορία σας μπροστά στις αποδοκιμασίες τους...

Θα έπρεπε να με ήγας να παίζω τα έργα του Κύνου του Αίθου, τον διέκρινε ο Ντεσμπο-ρώ. Σ'αν Ουέλλος είμαι άνηκενός. Δεν έ-παρχει ήθοποιός που να μπορεί ν' άγγιξη την τρα-γικότητα του ρόλου, στον βασανισμένο από τη ζή-λεια Μαύρο της Βενετίας.

Κοίταξε όλογυρα για να περιμένη τις επιδομι-...

ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΤΟΥ ΟΥ·Ι·ΝΤΥ ΜΠΑΙΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

ή χειρονομία μου με το φως ήταν καθα-ρός κομποσμός. Άρχσα να επιθεωρώ γρήγορα, ώπου ξαναδύηκα στο φως της ημερας.

Κάθισα κάτω, κι άναψα ένα τσιγάρο. Καθώς καθόμουν εκεί, άρχισα να θυμάμαι. Ήταν ένας παράξενος θυμός που δεν καθόσα να τον αναλύσω, αλλά που τώρα τον αποδίδω στον φόβο μου και σ' αυτό που νόμιμα μία προσβολή προς το ανθρώ-πινο εγώ...

Αποφάσισα να κάνω τους λύκους να δοῦν απ' τη σπηλιά, κι αν έδειχαν ά-γριες διαθέσεις, είχα το όπλο μου. Μο-ζαφα βιαστικά ένα μεγάλο μάσκα από χαρτά και του έβαλα φωτιά, στο άνοι-γμα ακριβώς της σπηλιάς. Άλλα οι λύκοι εξακολουθούσαν να μη βγαίνουν.

Όταν ο κομπος σταμάτησε, πήρα το φαγάρι μου και προχώρησα πάλι μέσα στη σπηλιά, μισοπεπεισμένος πως οι λύκοι είχαν πεθάνει από ασφυξία. Το ά-δύνατο φως μου μού έδειξε πως ή Λένα είχε χάσει τη μύτη της μέσα στην ύγρα άμμο, ενώ το λυκοπούλο είχε χάσει τη δική του μέσα στη γούνα της πιαστής. Και τα δυο ζώα κοίταζαν πάλι το φως μου.

Και τότε, ένοιωσα ντροπή. Βγήκα πάλι έξω βγαλα το πονκάμισό μου και πέ-ρασα δεκα λεπτά κάνοντας άσχημ-στα στην τρύπα της σπηλιάς. Ξαναμπή-κα στη σπηλιά για τρίτη φορά και με μεγάλη άσφοκυσή είδα πως και τα δυο ζώα ανέπνεον ελεύθερα τώρα. Παρ' όλ-λο να είχα διαπράξει ένα ιδιαίτερα κτηνό-δες έγκλημα.

Καθώς κατέβαινα το λόφο για να μπώ στη δόρακα μου, άκουσα την άδύνατη με-λωδία του τραγουδιού των λύκων που έρ-χόταν από μακριά και κατέλαβα πως ο Άντυ κι οι άλλοι είναι άρχισι πάλι ένα κυνήγι. Άπ' το βάθος της καρδιάς μου, ευχήθηκα να πάη καλά...

ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΠΕΤΙΟ

(Συνέχεια από την σελίδα 33)

Πετιό, ενώ στεκόταν στην απεβόδρα του μετρό, άκουσε πίσω του μια φωνή:

Σε συλλαμβάνω, Μορσέλ Πετιό, έν δνόματι του Γαλλικού λαού!

Ο άνθρωπος που του είχε μιλήσει κρα-τούσε ένα περιστρωφό. Άνεμοζόταν Σι-μονέν, κι ήταν κι αυτός επίσης λοχα-γός των Γαλλικών Δυνάμεων Έσωτερικού.

Ο Πετιό προσέβλεπε στην όρχη να υπερασπίση τον εαυτό του, λέγοντας πως έκαψε σώματα για χάρη της Άντιστά-σεως. Έπειτα, όταν είδε πως αυτή ή δικαιολογία δεν γινόταν πιστευτή, προ-σπάθησε να κάνει πάλι τον τραλλό. Ισχυ-ρίστηκε πως είχε έφευρε ένα μυστικό ό-πλο τόσο ισχυρό, που μπορούσε μονομιάς να σκοτώσει ένα έκατομμύριο Γερμανούς. «Το πρόσφερα στους Άμερικανούς, εί-πε, αλλά οι άνόητοι δεν ένδιφερόνται!».

Η έκθεσις όμως που είχαν κάνει οι δυο έκείνοι μαχητάροι κατέδικασε την προ-σπάθειά του αυτή σε άποτυχία. Κι έτσι, τα μεσάνυχτα της 4ης Άπριλίου 1946, έπειτα από 16 ήμέρες μιάς από τις πιο θεαματικές δίκες που έχουν γίνει ποτέ, ο Πετιό καταδικάστηκε ένοχος για 26 άπ' τα 27 έγκλήματά που είχε διαπρά-ξει. Και στις 25 Μαΐου 1946, το μα-χαίρι της λαμπύρας έκοψε τον ένοχο ένο-μωτό του, ένα μονάχα ζήτημα έμεινε άλυτο: Όταν το σπίτι του κατεδαφί-σθε, στα 1954, έκαστοντάδες άθωρατοι μα-ζεύτηκαν μέσα στα χαλάσματα, με την έλπίδα πως θα εύρισκαν την άπουτη. Άλλά όχι, τα χαλάσματα και τα κομμάτια δεν ήταν έκεί... Υπολογίζεται πως περισσότερα από 350.000 δολάρια δεν έβρυν άκόμα δρεβή!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΦΩΝΑΖΕ ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΗ ΓΗ

(Συνέχεια από την σελίδα 15)

— Όχι. Δεν με πιστεύουν. Χαμογέλασε:

Φυσικά. Δεν είσαι παρά ένα παι-δί! Γιατί να σε πιστέψουν;

— Έγώ όμως θα γυρίσω και θα την ξεβάζω τώρα με μία σκαπάνη!

— Περίμενε.

— Πρέπει να πάω.

— Μείνε εδώ, έπείμεινε έκείνος.

— Ευχαριστώ, αλλά όχι, είπα φοβι-σμένη.

Μ' έπιασε απ' το μπράτσο.

— Ξέρεις να παίξεις χαρτιά; Ξέρεις ερπ;

— Ναί.

Έβγαλε από ένα συρτάρι μία τρά-πουλα.

— Θα παίξωμε λοιπόν!

— Πρέπει να πάω να σκάσω.

— Έχομε καιρό γι' αυτό. Άλλω-στε, τωας και να γυρίση ή γυναίκα μου. Σίγουρα. Αυτό είναι! Θα την περιμένης λιγάκι άκόμη...

— Νομίζετε πως θα γυρίση;

— Και δέδεσαι, μικρή μου. Πές μου, έλθέσαι, γι' αυτή τη φωνή! Είναι πολύ δυνατή;

— Αδυνατίζει όσο πάει...

Ο κ. Νέσμπιτ άναστένανε και χαμο-γέλασε.

— Άς παίξωμε λοιπόν τώρα μία παρτίδα έερπ. Είναι πιο διασκεδαστική απ' τις γυναίκες που στριγγλίζουν!

— Πρέπει να πηγαίνω. Είναι άργά.

— Μείνε άκόμα λιγάκι, δεν έχεις τί-ποτα να κάνης.

— Ήθερα τί προσπαθούσε να κάνει. Προσπαθούσε να με κρατήσει στο σπίτι του ώπου να σέρωναν πιά οι κραυγές. Ήθελε να μ' έμποδίσω να τον βοηθήσω.

— Η γυναίκα μου θα γυρίση πίσω σε δεκά λεπτά. Περίμενε. Καθής εδώ.

Παίξαμε χαρτιά. Ο ήλιος πια είχε δύσει έντελώς. Η κραυγή άρχισε να γί-νεται όλο και πιο άδύνατη στο μυαλό μου.

— Πρέπει να πηγαίνω, είπα.

— Άκόμα μία παρτίδα, είπε ο κ. Νέσμπιτ. Περίμενε άκόμα μία άρα. Δεν μπορείς ή γυναίκα μου να έρθη.

Έπειτα από μία άρα άκόμη, κοίταξε το ρολόι του:

— Νομίζω πως μπορείς να πηγαίνης τώρα, παιδί μου.

Και έφερα ποιά ήταν το σχέδιό του: Θα πήγαινε κατά τα μεσάνυχτα να ξε-βάσει τη γυναίκα του, ζωντανή άκόμη, για να την θάψη κάπου άλλου, για πύ-να...

— Γεία σου, μικρή μου.

Με άφησε να φύγω, γιατί σκέφτηκε πως τώρα πια δεν θα υπήρχε καθόλου ά-έρος μέσα στο κομτί όπου θα την είχε κλείσει.

Η πόρτα έκλεισε στην πλάτη μου. Γύρισα πίσω στο εικόπεδο και καύ-φθηκα μέσα σε κάτι θάμνους. Τι μπο-ρούσα να κάνω; Να το πώ στους γονείς μου; Άλλά έκείνοι δεν με είχαν πιστέψει. Να φωνάξω την άστυνομία να πιάση τον κ. Τσάρλς Νέσμπιτ; Άλλά έκείνος έβ-λεγε πως ή γυναίκα του πήγε να έπι-σκεψή ή μητέρα της και κανείς δεν θα με πίστευε!

Κοίταξε το σπίτι του κ. Κέλλυ. Έ-κείνος δεν φαίνονταν ποθενά. Έτρεξα λοιπόν στο μέρος όπου είχα άκούσει τις κραυγές.

Οι κραυγές είχαν σταματήσει. Ήταν τόση ησυχία, που νόμιζα πια πως ήταν πόσα πολύ άργά για να σώσω τη γυ-ναίκα.

Και τότε, άκουσα κάτι, βαθιά, πολύ δρεβό, κάτι τόσο άδύνατο, που μόλις άκούγονταν.

— Η γυναίκα δεν κραύγανε πιά. Τρα-γουδάει! Τραγουδούσε κάτι σαν: «Σε άγάπησα άσφα, σε άγάπησα καλά...».

Ήταν ένα λυπημένο τραγούδι. Πολύ άδύνατο... Όλες αυτές τις άρες που είνε μείνει έκεί μέσα, θα πρέπει να το-λάθηκε! Έκείνο που χρειαζόταν ήταν λί-γος άέρας και τροφή, και θα ένοαιγί-νατο δεν ήταν έκεί... Άλλά εξακολουθούσε να τραγουδά μη θέλοντας να ξεφωκίη πιά, άδιαφερόντας... Μονάχα τραγουδούσε,



Και τότε, γύρισε και προχώρησε ίσια στο σπίτι μου. Άνοιξα την έξωπορτα και μπήκα μέσα.

— Πατέρα, είπα.

— Όποτε ήρθες λοιπόν! φώναξε έκεί-νος.

— Πατέρα!

— Θα φας ένα γερό εγώ!

— Δεν στριγγλίζει πιά...

— Μη μου μιλάς γι' αυτήν!

— Τραγουδάει τώρα, φώναξα.

— Δεν λες αλήθεια!

— Μπαμπά, είπα. Είναι έκεί πέρα και θα πεθάνη αν δεν μ' άκούσης! Τραγου-δάει τώρα, και να τί τραγουδάει:

Και του τραγουδήσα σιγανά λίγα απ' τα λόγια: «Σ' άγάπησα όμορφα, σ' ά-γάπησα καλά...».

Το πρόσωπο του μπαμπά έγινε χλωμό. Με πλησίασε και μου έπιασε το μπρά-τσο.

— Τι είπες; Έκανε.

Ξανατραγουδήσα: «Σ' άγάπησα όμορ-φα, σ' άγάπησα καλά...».

— Ποιό τ' άκού-σε-ς αυτό το τραγούδι; φώναξε.

— Έκεί, στο εικόπεδο, πριν από λί-γο!

— Μα αυτό είναι το τραγούδι της Έ-λεν, έκείνο που έγραψα, πολλά χρόνια πριν, για μένα! φώναξε ο πατέρας. Δεν μπορεί να το έξης! Κανείς δεν το ήξερε έκτος απ' την Έλεν κι' έμένα. Δεν το τραγουδούσε ποτέ, σε κανέναν, ούτε σε σένα!

— Βέβαια, είπα.

— Ω, σέ μου! φώναξε ο πατέρας, κι' έτρεξε έξω απ' την πόρτα για να πάρη ένα φτυάρι. Όσπου να γυρίσω να τον δω, ήταν κιόλας έξω στο εικόπεδο κι' έσκαβε και μαζί μ' έκείνον και πολ-λοι άλλοι.

Ήσουν τόσο εύτυχισμένη, που ήθελα να κλάψω.

Πήγα στο πλήρωμα και πήρα τον άρι-θμό του Ντίππυ. Όταν άκουσα τη φωνή του, είπα:

— Γεία σου, Ντίππυ. Όλα πηγαίνουν περίφημα. Η γυναίκα δεν φωνάζει πιά.

— Θυμιάσαι, είπε ο Ντίππυ.

— Και σε συναντήσω στο εικόπεδο μ' ένα φτυάρι σε δυό λεπτά, είπα.

— Δεν την ένοιασάνε πιά! Γεία σου! φώναξε ο Ντίππυ.

— Γεία σου, Ντίππυ, είπα, κι' έτρεξα έξω.



— Έπειδή είναι μικρό αγοράκι και λίπασμα!

Το κομμάκι

μασίες των θαυμαστών του, και όταν αυτές σταμά-τησαν, έκανε μία μικρή επίδειξη της υποκριτικής του ποιότητας.

«Όμως τώρα πάει πια για πάντα της ψυχής μου ή ήσυχία Πάει ή χαρά μου! Πάνε κι' οι στρατιώτες με τα όμορφα λούφια τους, και οι περήφανοι πόλεμοι που κάνουν την άγάπη της δόξας άρετή! Πάνε όλα!».

Μαγεμένος ο Τζώρτζ παρακολουθούσε τις με-γαλόπρεπες χειρονομίες του Ντεσμπορώ, που τί ναζαν από το τραπέζι την μπουτίλα του ούισκυ. Με μία κίνηση ο ήθοποιός την άρπαξε στον άέρα χωρίς να χυθή σταγόνα.

Διέκρινε την απαγγελία του για να παρατηρήση. — Ο συγγραφέας του άπονηγού έργο είναι πυγμαίος μπροστά στον γερό-Ουίλλιαμ, αλλά γρά-φει για το μεγάλο κοινό. Στο κάτω-κάτω και οι θεατρίνοι πρέπει να κερδίσουν το ψωμί τους...

Κολακευόμενος από τον φιλικό και ανεπιτήδευτο τρόπο του Ντεσμπορώ, που δεν είχε καμία συγκα-τάβασι — φυσική άσπωση για ένα τόσο ένοβο πρόσωπο — ο Τζώρτζ τον παρακολουθούσε πον-σφύγγιζε μ' ένα σκιεμένο πονκάμισο τις πούδρες και τις μπογιές από το όμορφο πρόσωπό του.

Ο ήθοποιός συνέχισε να κάνει βοθυρόδες πυ-ρατήρησις και άστειλα στον Τζώρτζ και στους άλλους που πλημμύριζαν άκόμη το καμαρίνι, και να ρουφάη διρασιμένα από την μπουτίλα. Λίγο-λίγο οι έπισκέπτες έφταναν. Οι άλλοι ήθοποιοί κα-ληνυχίζαν τον Ντεσμπορώ που έδινε σκεπτά φι-λία στις θεατρίνες.

Στο τέλος άπόμεινε μονάχα ο Τζώρτζ στο ζε-στό, άπονηγικό καμαρίνι. Κατάλαβε πως έπρε-πε να είχε φύγει από ώρα. Μάσισε μία καληνύ-χτα και πήγε να ξεγλιστρήσει.

Περίμενε νεαρό, του φώναξε ο Ντεσμπορώ. Θα κάνωμε έναν περίπατο και πάει θα δειπνήσωμε.

Ευχαριστώ, αλλά δεν θέλω να καταχωστώ της καλωσύνης σας, πήγε γ' άρχισι ο Τζώρτζ.

Άλλά ο Ντεσμπορώ δεν τον άφησε να συνεχί-ση. Έρριξε ένα λιγδιασμένο καπέλλο στα σγονού του μαλλιά, άπαξε και την μπουτίλα με το ούισκυ και τον έβγαλε από το καμαρίνι.

Βάστα τις ευχαριστίες σου, του έλεπε γε-λώντας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαριστήσι για έναν άνθρωπο της διηψής μου πείρας, από το να διδάξη ένα νεαρό, άνησικο πνεύμα. Είδες τους ήθοποιούς την ώρα της δουλειάς τους. Τώρα θα δής πως ζή, ένας τουλάχιστον.

Βολκονταν νύκλας στο δρόμο όπου οι άργοπο-ρημένοι διαβάτες γυροῦσαν να παρακολουθήσουν το γιγάντιο παράσημα του ήθοποιού κοντά στο συνεσταλμένο νεαρό.

Ο Τζώρτζ έπρεπε σχεδόν να τρέχη για να προφτάνη τις πενήμιες διασκεδίες του Ντεσμπο-ρώ, που με την καμπανιστή φωνή του, τον κατέ-κλυε τώρα με άνεκτοτα, σίγους από τον κατέ-ληρο και στορσεύ από τραγουδιόκα. Κάθε τόσο ή μπουτίλα ταξίδευε από την τσέπη του στο στόμα.

Για μία στιγμή έστράφη σε ένα σκοτεινό σοκάκι, που δρομώσε άναπόφευκτα. Ο Ντεσμπορώ σταμά-τησε τόσο άποτοια που ο Τζώρτζ έπρεπε πάνω του. Ένοιωσε το χέρι του γίγαντα να του σπίγγη τον ώμο.

— Άκου, του φιδύθηκε ο Ντεσμπορώ μέσα σ' αυτή.

Πραγματικά ο Τζώρτζ νόμισε πως άκουσε να τους ζυγώνουν άθόρυβα έήματα.

— Κλέφτες και κατεργαρόδες, άρχισε ξάφνον ο θεατρίνος με την βροντηρή φωνή του. Μερίαστε, γεννημάτα της κοριούς, αλλιώτικα το σπαθί μου θα σας περάση περα για πέρα. Πίσω μπεισέστες λιποδύτες, αλλιώς θα σας κάνω κηιά.

Και ή φωνή του έφτασε σ' ένα έκκαπτακτικό μπουμπουνιό καθώς εξακολουθούσε:

«Όλων των λογίων όι μπουγαπόντηρες, οι άγύρτες και οι δρεπέτες, μία χούφτα Βρεττόνο και χαμερπείς λακέδες που τους έέρασε ή σιχαμερή πατρίδα τους...».

Μόλις ο Τζώρτζ άκουσε τους τόσο γνωστούς του σίγους από τον άγνωστο τον Ριχάρδο Ι', το αίμα του φλογίστηκε. Σχεδόν δίχως να κατα-λάβηνη τί κάνει, ένοιωσε κι' αυτός τη φωνή του θα πιο δυνατά μπουμπουνιό, με την φωνή του Ντε-σμπορώ.

Στο προσέχεις: 'Η συνέχεις

ΟΙ ΓΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 19)

«Ο Ντ' Αρτανιάν ξαφνιάστηκε. 'Ακόμη και στη 'ασκάνη δεν διασκέδαζαν με τέτοια άσπεια. Τέλος, πέρασε ανάμεσα τους και έφτασε στον προθάλαμο του γραφείου του ντρεβί. 'Εκεί, κατάπληκτος άκουσε ότι όλοι κατηγορούσαν τον καρδινάλιο, σε όλοι κατηγορούσαν τον καρδινάλιο.

«Σίγουρα θα τους κρεμάσουν ή θα τους κλείσουν στη Βασιλίκη», σκέφτηκε ο νεαρός. «Και μένα μαζί επειδή κάθομαι και τους άκουω».

«Αλλά δεν ξεκολλούσε τα μάτια από πάνω τους και τους άκουγε με πολλή προσοχή. Τελικά, κάποιος υπηρέτης τον πρόσεξε.

— Είμαι Γασκάνος, του έξηγησε ο Ντ' Αρτανιάν. Παρακαλώ να με δεχθώ μία στιγμή ο κ. ντρεβί. Είναι παλιός φίλος του πατέρα μου.

«Όση ώρα περίμενε, εξακολουθούσε να παρακολουθεί και ν' άκούει. Στο κέντρο ενός πολυδύρου δμίου βρισκόταν ένας πανύψηλος σωματοφύλακας. Τό πρόσωπό του ήταν περφηανο και φορούσε ένα γαλάζιο γιλέκο. 'Ενα υπέροχο λουρί, δουλεμένο με χρυσάφι, κρεμόταν στο στήθος του. 'Ενας μακρύς μανδύας από κόκκινο δελούδο, έπεφτε με χαριτωμένες πτυχές από τους φαρδιούς ώμους του. Όλοι θαύμαζαν τό λουρί που σήκωνε μία γιγάντια σπάθα.

— Είναι πολύτιμο, είπε ο σωματοφύλακας που λεγόταν Πόρθος, αλλά είναι της μόδας.

«Α, Πόρθος, είπε ένας σύντροφός του. Στοχηματίζω πως τό λουρί στο χέρισε ή κυρία που σε είδα μαζί της την Κυριακή.

— Όχι, στην τιμή μου, τό αγόρασα με δικά μου λεπτά. 'Ετσι δεν είναι 'Αραμι;»

«Ο 'Αραμις άποτελούσε τό άκρο αντίθετο του Πόρθου. 'Ηταν νεώτερος, τό πολύ ως είκοσιτριών έτών και πολύ μικρόσωμος. Είχε στρογγυλό ροδοκόκκινο πρόσωπο και μαύρα, όμορφα αι τριφερά μάτια. Τό κομψό του μουστακι ήταν μία άπλη ίσια γραμμή.

— 'Ο κύριος ντρεβί περιμένει τον κ. Ντ' Αρτανιάν, φώναξε ο υπηρέτης άνοίγοντας την πόρτα.

«Ο κ. ντρεβί χαίρετσε ευγενικά τον Ντ' Αρτανιάν, αλλά εύκολα κατάλαβε κανείς πως ήταν κακοδιάθετος. Γνέφοντας με τό χέρι πως είχε κάποια άλλη δουλειά νό τελείωση, προχώρησε ως την πόρτα και φώναξε θυμωμένα:

— 'Αθως! Πόρθος 'Αραμις!

«Ο 'Αραμις και ο Πόρθος μπήκαν άμέσως.

— Ξέρετε τί μου είπε χθές τό θράδι ο βασιλιάς; τόφς φώναξε. Μου είπε πως από δω και μπρός θα παίρνη τους σωματοφύλακες που από τους σωματοφύλακες του καρδινάλιου.

— Μά γιατί; Γιατί; άναφώνησε ο Πόρθος.

— 'Ο καρδινάλιος του είπε έχτες με ένα δυσάρεστο τόνο σαν να τοΰδινε συλλυπη-

τήρια, ότι οι άνθρωποι του είχαν συλλάβει την προηγούμενη νύχτα μερικούς σωματοφύλακες μας που έκιναν φασαρία. Μην τό άρνήσθε. 'Ησαστε και σεις εκεί!

«Γιατί, 'Αραμι, μου ζήτησε στολή τη στιγμή που θα σου ταίριαζε καλύτερα ένα ράσο; Και σύ, Πόρθος, γιατί κρέμασες στο χρυσό λουρί ένα σπαθί από άχυρο; Και ο 'Αθως που είναι;

— Είναι βαρειά άρρωστος, κύριε, άποκρίθηκε ο 'Αραμις.

— Φοβούνται πως έχει εύλογιά, πρόσθεσε ο Πόρθος.

— Εύλογιά, όχι. Λαδωμένος, ναι, ίσως και νεκρός. Κύριε, δεν θα επιτρέψω να κάνετε τους παλληκαράδες στους δρόμους. Και πρό πάντως, δεν επιτρέπω να σας συλλαμβάνουν οι σωματοφύλακες του καρδινάλιου ή να λένε ότι τό δώσατε στα πόδια μπροστά τους. 'Εξί σωματοφύλακες του καρδινάλιου έπιασαν εξί δικούς μας! Θα παρουσιάσω στο βασιλιά και θα υποβάλω παραιτήσι!

«Ο Πόρθος και ο 'Αραμις έπρεμαν από την ντροπή. Οι άλλοι σωματοφύλακες στον προθάλαμο, άκουσαν τό θυμωμένα λόγια του λοχαγού και σε μία στιγμή σ' όλο τό μέγαρο είχαν ξεσπάσει φοβέρες και φασαρία. Μάλιστα, λοχαγέ μου, είπε τρέμοντας από τό θυμό ο Πόρθος. 'Αρχίσαμε εξί έναντιόν εξί, αλλά πριν προφτάσωμε να τραβήξωμε τό σπαθιά, οι δυό δικοί μας ήταν κιόλας νεκροί. Και ο 'Αθως σοβαρά τραυματισμένος. Δεν παραδοθήκαμε. 'Ω, όχι. Μας έσυραν με τη βία, αλλά μετά δραπετεύσαμε.

— Και είχα την τιμή να σκοτώσω ένα σωματοφύλακα του καρδινάλιου με τό δικέ του σπαθί, είπε ο 'Αραμις.

— Δεν τό ήξερα αυτό, είπε πιδ μαλακά ο κύριος ντρεβί. 'Ο καρδινάλιος τό υπερέβαλλε.

«Έκείνη τη στιγμή ή κουρτίνα της πόρτας σηκώθηκε και παρουσιάστηκε κάποιος άνδρας με ευγενικό και όμορφο, αλλά τρομαχτικά χλωμό πρόσωπο.

— 'Αθω! φώναξε ο λοχαγός.

— Με ζήτησατε, κύριε; ρώτησε ο 'Αθως τον λοχαγό με ήρεμη αλλά άσθενη φωνή.

«Ο λοχαγός συγκινημένος από την πειθαρχία του, τον πλησίασε.

— 'Ηθελα να πώ, πρόσθεσε, ότι άπαγορεύω στους σωματοφύλακες μου να έκθέτουν ασκόπως τη ζωή τους σε κίνδυνο, γιατί τ-ναι πολύτιμοι στον βασιλιά. Ξέρει ότι είναι οι πιδ γενναίοι στον κόσμο. Τό χέρι σου, 'Αθω!

«'Ενα δυνατό μουγκρητό ίκα-νοποίησε και ρέτησε τά λόγια του. 'Αλλά ο 'Αθως, τσακισμένος από τους πόνοους, σωριάστηκε καταχαμα, σαν νεκρός.

— 'Ενα χειρόργο, φώναξε ο ντρεβί. Τόν δικό μου, του βασιλιά, τον καλύτερο που μπορεί να βρεθί για τον γενναίο μου 'Αθω!

Ευτυχώς, ο γιατρός βρισκόταν κοντά. Παρά μέρους τους άλλους



και πρόσταξε να μεταφέρουν τον 'Αθω σ' ένα ήσυχο δωμάτιο. 'Ο Πόρθος και ο 'Αραμις σήκωσαν άνδραφα τον σύντροφό τους και ο Τρεβίγ πήγε μαζί τους. Τέλος, γύρισε στους άλλους σωματοφύλακες που άνησυχούσαν.

— 'Η άδυναμία όφειλεται στην αίμορραγία. Θα γίνη καλά, είπε ο λοχαγός. 'Εγνε-



ψε να φύγουν όλοι έκτός από τον Ντ' Αρτανιάν.

— Με συγχωρείτε, χαμογέλασε στο νέο. Σας είχα ξεχάσει. 'Αλλά ο λοχαγός αισθάνεται όπως ο πατέρας μίας οικογένειας και αυτοί οι στρατιώτες είναι τά παιδιά μου. 'Αγαπούσα τον πατέρα σας, εξακολουθώ. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Κύριε, είπε ο Ντ' Αρτανιάν. 'Ηλπίζα να σας ζητήσω την στολή του σωματοφύλακος. 'Αλλά φοβούμαι ότι δεν είμαι άνάξιος αυτής της έξαιρητικής τιμής.

— Κανείς, του έξηγησε ο Τρεβίγ, δεν μπορεί να γίνη σωματοφύλακας άν δεν πάρη μέρος σε μερικές έκστρατείες ή άν δεν ύπηρετήση επί δυό χρόνια σ' ένα σύνταγμα λιγώτερο έπιφανές. 'Αν θέλετε μπορώ να σας δώσω ένα γράμμα για τό διευθυντή της Στρατιωτικής 'Ακαδημίας. 'Εκεί θα διδαχθήτε ίππασία, ξιφασκία, χορό.

«Ο Ντ' Αρτανιάν ένοικωσε την ψυχρότητα της προσφοράς του.

— 'Αλήμονο, κύριε, άν δεν μου είχαν κλέψει τό γράμμα που σας έφερνα από τον πατέρα μου.

— Σας τόνεψαν; Πώς έγινε αυτό;

«Ο Ντ' Αρτανιάν του έξιστόρησε την περιπέτεια του στο Μενί και του περιέγραψε τον έχθρό του.

— Είχε μία ούλη στο κούτελο; Και ήταν εύπαρουσίστος, χλωμός και ψηλός;

— Τόν ξέρετε, κύριε;

Στό προσεχές: 'Η συνέχεια.

Παραμύθια για παιδιά

ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ

ΤΗΣ ΜΑΡΤΖΟΥ ΛΑ ΦΛΕΡ

ΜΙΑ φορά κι 'ένα καιρό τό παπάκι ξεκίνησε για να ταξιδέψη στον μεγάλο κόσμο. Καθώς πήγαινε στο δρόμο του μύλου, βλέπει την Καίτη τη γάτα.

— Νιαάου, του λέει ή Καίτη ή γάτα.

— 'Ω, φώναξε τό παπάκι. Τί ώραίς που τραγουδάς! 'Από δω και μπρός έτσι θα τραγουδώ κι' εγώ.

«Αλλά μη φανταστήκατε πως τό παπάκι μπόρεσε να φωνάξη «νιαάου»; Κάθε άλλο.

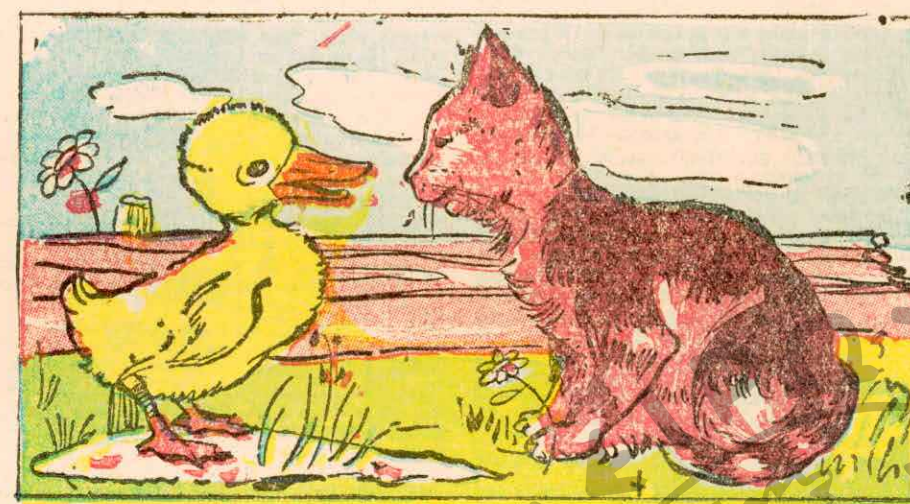
Προσπάθησε όσο καλύτερα μπορούσε και τό μόνο που κατάφερε ήταν να πη «πιάου-πιάου».

«'Ηταν πολύ άσχημο τέτιο τραγούδι.

Κίνησε λοιπόν και λίγο πιδ κάτω βλέπει ένα σκυλάκι.

— Γάβ, γάβ, κάνει τό σκυλάκι.

— 'Ω, είπε τό παπάκι. Τί ώραία φωνή. 'Από δω κι' έμπρός έτσι θα μιλάω



κι' εγώ.

«Αλλά μη φανταστήκατε πως τό παπάκι μπόρεσε να πη «γάβ»;

Κάθε άλλο.

«Έβαλε τά δυνατά του, ίδρωσε και τό μόνο που κατάφερε ήταν να πη: «πάβ, πάβ». Δεν ήταν καθόλου όμορφο.

Πάει λοιπόν πιδ κάτω, τό καλό μας



τραγουδήση «τσιού-τσιού-τσιού»;

Κάθε άλλο.

«Έβαλε τά δυνατά του, ίδρωσε και τό μόνο που κατάφερε ήταν να πη:

— Πίε-πίε-πίε!

Δεν ήταν καθόλου όμορφο.

«Έτσι τό παπάκι πήγε

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπρός» θα διαβάζουν τά έκλεκτότερα παραμύθια της παιδικής λογοτεχνίας.

Κάθε έβδομάδα, οι μικροί αναγνώσται του «Εμπ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΚΩΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

ποφασίσαμε να διακινδυνεύουμε μία πλήρη μερίδα. Δεν άντεχαμε άλλο στην πείνα.

ΤΡΙΤΗ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Χθές το απόγευμα πήγαμε κάπως καλύτερα με την βοήθεια του ανέμου και καλύψαμε όλη την ημέρα 9½ μίλια — 27 μίλια από το ντεπώ. Αλλά σήμερα το πρωί η κατάσταση ήταν φρικτική. Τη νύχτα ήταν για πρώτη φορά στη διάρκεια του ταξιδιού μας ζέστη και παρακοιμήθηκα πάνω από μία ώρα. Έπειτα χασομερήσαμε με τις μπότες. Έπειτα σέρνοντας με όλη μας τη δύναμη, δεν μπορούσαμε να προχωρήσουμε πάνω από ένα μίλι την ώρα. Τρεις φορές αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε για να δρούμε τα χιάρια. Διατρέξαμε μόνο 3½ μίλια το πρωί. Ο ήλιος λάμπει τώρα και ο άνεμος έπαψε. Ο καπνός δ' 'Οοις είναι αδύνατον να σύρη και καθεται στο έλκνηρο όποτε σταματάμε για να δρούμε τα χιάρια. Θα πρέπει να αισθάνεται φρικτός πόνος. Αλλά δεν παραπονιέται, μόνο που τώρα μένει σιωπηλός μέσα στη σκηνή. Φτιάσαμε μία λάμπα οινόπνευματος και θα προσπαθήσουμε να την χρησιμοποιήσουμε όταν θα μας σωθή το πετρέλαιο.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ: Φοδούμαι λίγο χειρότερα. Το ένα πόδι του 'Οοις ήταν πολύ άσχημα σήμερα το πρωί. Είναι βρεγμένα και θαρραλέα. Έξακολουθούμε να συζητούμε τι θα κάνουμε όταν θα γυρίσουμε στην πατρίδα. Χθές καλύψαμε μόνο 6½ μίλια. Σήμερα το πρωί, στις 4½ ώρες καλύψαμε μόνο 4 μίλια. Απέχουμε 16 μίλια από το ντεπώ. Φτάνει να δρούμε σε επείγουσες ποσότητες τρόφιμα. Αν συνεχιστεί η ίδια κατάσταση της επιφανείας, έλπιζω να φθάσουμε στο επόμενο ντεπώ, στο Χούπερ, 72 μίλια πιο κάτω, αλλά όχι και στο ντεπώ του 'Ενός Τόνου. Έλπίζω άκριτα ότι στο Χούπερ θα δρούμε σκυλιά. Τότε σωθήκαμε. 'Αν και πάλι το πετρέλαιο είναι λίγο, έχουμε ελάχιστες ελπίδες. Νοιώθω ότι η κρίσιμη του 'Οοις πλησιάζει.

ΠΕΜΠΤΗ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Χειρότερα και χειρότερα σήμερα το πρωί. Το άριστερο πόδι του 'Οοις δεν θα κρατήσει πολύ. Τα πόδια του Ούιλσον άρχισαν να του κάνουν φασαρίες, αλλά αυτό κυρίως γιατί προσφέρει τόσο βοήθεια στους άλλους. Καλύψαμε 4½ μίλια σήμερα το πρωί και απέχουμε 8½ μίλια από το ντεπώ. Γελώ απάσπαστα για να σ' κάνω να νοιώθεις τόσες δυσκολίες, αλλά σε τούτη την επιφάνεια ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να πετύχουμε ούτε το μισό από τις παλιές μας πορείες και πως γι' αυτό το αποτέλεσμα ξοδεύουμε διπλάσια ενέργεια. Το μέγιστο ερώτημα είναι: Τι θα δρούμε στο ντεπώ; 'Αν το επισκέφθηκαν τα σκυλιά, θα καταφέρουμε να προχωρήσουμε αρκετά. 'Αλλά αν υπάρχουν ελάχιστα καύσιμα; 'Ο Θεός να μας βοηθήσει. 'Οπωδήποτε, είμαστε σε πολύ κακή κατάσταση.

ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ: Τα πράγματα χειροτερεύουν σταθερά. Τα πόδια του 'Οοις χειρότερα. Έχει εξάισιο θάρος και θα πρέπει ήδη να ξέρει ότι δεν θα πά βγάλει πέρα. Ρώτησε σήμερα το πρωί τον Ούιλσον αν είχε πιθανότητες να σωθεί και ο Μπίλ του είπε πως δεν ξέρει. Στην πραγματικότητα δεν έχει καμία. 'Ο καιρός είναι άπαισιος και όλα είναι περπατάμε πιο δύσκολα. 'Ο Τίτος είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο. Τον περιμένω το πρωί μέχρι να φανεί τα θερμικά αποτελέσματα του προγέυματος και τη στιγμή που το σωστότερο θα ήταν να ξεχνάμε άμεσως μόλις σηκωνόμαστε. Φτωχό φίλε. Είναι θλιβερό να τον βλέπεις τίποτε άλλο δεν μπορείς να του κάνεις παρά να του δίνεις κουράγιο.

Χθές φθάσαμε στο ντεπώ. 'Απογοήτευση. Έλλειψες σε όλα. Δεν ξέρω ποιός τ'αίτει. Τα σκυλιά που θα ήταν η σωτηρία μας, δεν ήλθαν. 'Ο Μίρς θα έκανε, ύπο-

θέτω, άσχημο ταξίδι.

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ: 'Ο Τίτος 'Οοις βρίσκεται πολύ κοντά στα τελευταία του. Τι θα κάνουμε ή τι θα κάνω ο Θεός μόνο ξέρει. Μετά το πρόγευμα συζητήσαμε το ζήτημα. Είναι θαρραλέος και καταλαβαίνει την κατάσταση, αλλά μας ζήτησε την συμβουλή μας. Τίποτε άλλο δεν μπορούσαμε να του πούμε παρά να τον παρακινήσουμε να συνεχίσει την πορεία όσο άντεχει. Διέταξα τον Ούιλσον να μας παραδώσει τα μέσα που θα τερματίσουν τα δεινά μας, ώστε ο καπνός να ξέρει τι να κάνει. 'Ο Ούιλσον δεν είχε άλλη εκλογή, ή θα μας δώσει ή θα του αρπάξουμε τη θήκη με τα φόρμακα. Έχουμε τριάντα δισκία οπίου και ο ίδιος κράτησε μία ένεσι μορφίνης. Αυτά για την τραγική πλευρά της ιστορίας μας.

Όταν ξεκινήσαμε σήμερα το πρωί, ο ούρανός ήταν τελείως κλειστός. Δεν βλέπαμε τίποτε, χάσαμε τα χιάρια και περιπλανηθήκαμε άσκοπα αρκετά. Τρισημί μίλια καλύψαμε μόνο σήμερα το πρωί. Ξέρω τώρα ότι μόνο 6 μίλια την ημέρα είναι το έσχατο όριο της αντοχής μας, αν δεν δρούμε βοήθεια από τον άνεμο και την επιφάνεια του πάγου. Έχουμε τρόφιμα 7 ημερών και απέχουμε 55 μίλια από το ντεπώ του 'Ενός Τόνου. 6X7=42. Μας λείπουν 13 μίλια ακόμα και στην περίπτωση που θα πράγματα δεν θα χειροτερεύσουν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ: Κάναμε 6,9 μίλια χθές, κάτω από τον άναγκαιο μέσο όρο. Τα πράγματα είναι τα ίδια. 'Ο 'Οοις δεν τραβάει πολύ, τα χέρια του εξ' ίσου σχεδόν άχρηστα όσο και τα πόδια του. Σήμερα το πρωί σε 4 ώρες και 20 λεπτά κάναμε 4 μίλια. Έλπίζω να καλύψουμε άλλα 3 το απόγευμα. 7X6=42. Θα απέχουμε 47 μίλια από το ντεπώ. Αμφιβάλλω αν θα τα καταφέρουμε. 'Η επιφάνεια παραμένει τρομερή, το κρύο δυνατό και η σωματική άποχή μας κατακυριεύει. 'Ο Θεός να μας βοηθήσει. Μία δολοκλήρη έδωμάδα ούτε μία πνοή ευνοϊκού ανέμου. Άναμένω από στιγμή σε στιγμή αντίθετους ανέμους.

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πήραμε τον κατήφορο. Όλα μας έρχονται ενάντια. Χθές ξυπνήσαμε και βρήκαμε ισχυρό βορεια άνεμο και θερμοκρασία —37ο. Δεν μπορούσαμε να τον αντιμετωπίσουμε και μείναμε στην κατασκήνωσι ως τις 2. Έπειτα καλύψαμε 5½ μίλια. 'Ηθελα να δαδίσωμε κι' άλλο, αλλά οι άλλοι ένοιωθαν άσχημα από το κρύο, γιατί δε σταμάτησε στιγμή να φυσάει και μετά το ήλιο βούλιαξε η θερμοκρασία έπεσε. Κάναμε πολλή ώρα για να φάμε στο σκοτάδι.

Σήμερα το πρωί άρχισαμε με νότια αύρα. Σηκώσαμε το πανί και περάσαμε άλλο ένα όρόσημο με καλή ταχύτητα. Στα μέσα του δρόμου όμως ο άνεμος άλλαξε κατευθυνσι και χωνόταν μέσα στα ρούχα μας. 'Ο φτωχός Ούιλσον κρύωνε τρομερά και δεν μπορούσε να βγάλει τα σκι επί ώρα. 'Ο Μπόουερς κι' εγώ στήσαμε τη σκηνή και όταν χωθήκαμε μέσα ήμαστε ψόφιοι από το κρύο. Μεσημέρι και η θερμοκρασία είναι —43ο και ο άνεμος σφοδρός. Πρέπει να συνεχίσουμε, αλλά τώρα το στήσιμο της σκηνής κάθε φορά γίνεται και πιο δύσκολο. Το τέλος θα πλησιάσει, αλλά θα και φιλέσπλαχνο τέλος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΜΑΡΤΙΟΥ ή ΣΑΒΒΑΤΟ 17: Έχασα το λογαριασμό των ημερών, αλλά νομίζω το δεύτερο είναι το σωστό. Τραγωδία. Προχθές το μεσημέρι ο δύστυχος Τίτος 'Οοις δεν μπορούσε να προχωρήσει. Μας πρότεινε να τον αφήσουμε μέσα στο σκάφος του. Δεν μπορούσαμε να το κάνουμε αυτό και τον παρακινήσαμε να συνεχίσει την απογευματινή πορεία.

Άν έρεση το παρόν, επιθυμώ να γινέσθουν τα κάτωθι. Οι τελευταίες σκέψεις του 'Οοις ήταν για την ημέρα του, αλλά ήταν και περήφανος με τη σκέψη ότι το σύνταγμα του θα ένοιωθε καμάρια για την γενναϊότητά με την οποία αντιμετώπισε το θάνατο. Είμαστε μάρτυρες της γενναϊότητάς του. 'Ηταν γενναϊός άνδρας. Τέλειωσε. 'Αποκοιμήθηκε προχθές τη νύχτα έλπίζοντας να μη ξυπνήσει. 'Αλλά ξύπνησε χθές το πρωί. Φυσούσε πραγματική θύελλα. Έβω έξω και θ' άργησω λίγο, μας είπε. Βγήκε στη θύελλα και δεν τον ξαναείδαμε.

Φροντίσαμε τους άρρωστους συντρόφους μας ως το τέλος. Στην περίπτωση του 'Εντγκαρ 'Ηδαν, όταν ήταν πια αδύνατο να φάει και ήταν αναισθητός, ή ασφάλεια των υπολοίπων επέβαλε την εγκατάλειψή του αλλά ή φιλεύσπλαχνος Θεία Πρόνοια τον απολύτρωσε την τελευταία στιγμή. Πέθανε από φυσικό θάνατο και τον εγκαταλείψαμε δυο ώρες μετά τον θάνατό του.

Τώρα πια κρινόμαστε και στην πορεία, κρινόμαστε συνεχώς, εκτός μόνον όταν τρώμε. Χθές μείναμε μέσα άσπου σταμάτησε ή θύελλα και σήμερα κινούμεθα απελπιστικά άργα. Βρισκόμαστε ακόμα μακριά από το ντεπώ του 'Ενός Τόνου. Έγκαταλείψαμε τον βορδαλίχο, μία φωτογραφική μηχανή και πράγματα του 'Οοις. 'Ημερολόγια κλπ. και γεωλογικά δείγματα, θα δρεθούν μαζί μας ή στο έλκνηρο.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 18 ΜΑΡΤΙΟΥ: Σήμερα το μεσημέρι απέχουμε 21 μίλια από το ντεπώ. 'Η κακοτυχία μας κυνηγά. Χθές αντίθετοι άνεμοι. Αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε την πορεία. Θερμοκρασία —35ο. Το δεξί μου πόδι είναι χάλια, όλα σχεδόν τα δαχτυλά. Πριν δυο μέρες προφανεύομαι ότι έχω τα καλύτερα πόδια. Τα σκαλοπάτια του άφανισμού μου. Έχω τρομερή δαρυστομαχία. 'Ολη νύχτα έμενα άγρυπνος από τους πόνους. Οι άλλοι εξακολουθούν να έλπιζουν ότι θα τα βγάλωμε πέρα. Δεν ξέρω. Το πετρέλαιο τελειώνει και έχουμε ελάχιστο οινόπνευμα—αυτό μόνο μας χωρίζει από τη διασ. 'Ο άνεμος είναι καλοήλικος προς το παρόν και αυτό ίσως μας βοηθήσει. 'Η απόστασις θα μας φαιόταν γελοία στον πηγαϊμό.

ΔΕΥΤΕΡΑ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ: Μεσημέρι. Κατασκήνωσαμε με πολύ δυσκολία χθες βράδυ. Κρινόμαστε τρομερά και κρινόμαστε και μετά το δείπνο—κρύο πασιό και γαλέτα και λίγο κακάο στο οινόπνευμα. Έπειτα, αντίθετα από τις προσδοκίες μας, ζεσταθήκαμε και κοιμηθήκαμε καλά. Σήμερα άρχισαμε με τον συνηθισμένο τρόπο, σέρνοντας το έλκνηρο. Απέχουμε 15½ μίλια από το ντεπώ και πρέπει να φθάσουμε σε 3 μέρες. Τι φοβερή πορεία! Έχουμε τρόφιμα δυο ημερών και καύσιμα μίας ημέρας. Τα πόδια μας χειροτερεύουν. 'Ο Ούιλσον είναι καλύτερα, το δεξί μου πόδι χειρότερα, το άριστερο εν τάξει. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να νοσηλεύουμε τα πόδια μας—μόνο ή καλή και ζεστή τροφή. 'Ο άκρωτηριασμός είναι το ελάχιστο που μπορώ να έλπιζω, αλλά μήπως μεγαλώσει το κακό; 'Ο άνεμος βορείος, ή θερμοκρασία —40ο.

ΤΕΤΑΡΤΗ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ: Τη Δευτέρα βράδυ φθάσαμε 11 μίλια από το ντεπώ. 'Ολη μέρα χθές κρινόμαστε στη σκηνή εξ' αιτίας της θύελλας. Σήμερα, ο Ούιλσον και ο Μπόουερς έλπιζουν να ξεκινήσουν για το ντεπώ για καύσιμα.

ΠΕΜΠΤΗ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ και 23: 'Η θύελλα σφοδρή όπως πάντα. 'Ο Ούιλσον και ο Μπόουερς δεν μπόρεσαν να ξεκινήσουν. Άδριο ή τελευταία έλπιδα μας—δεν έχουμε καύσιμα και ελάχιστα τρόφιμα. Το τέλος πλησιάζει. Αποφασίσαμε να πεθάνουμε φυσικά—θα προχωρήσουμε για το ντεπώ και θα πεθάνουμε καθ' όδον.

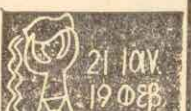
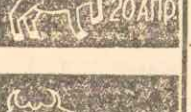
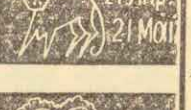
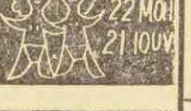
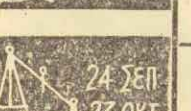
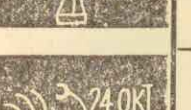
ΠΕΜΠΤΗ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ: Από τις 21 συνεχίζεται ένας τρομερός ανεμοστρόβιλος. Έιχαμε καύσιμα για δυο τάγια και τρόφιμα δυο ημερών στις 20. Κάθε μέρα ετοιμαζόμαστε να ξεκινήσουμε για το ντεπώ σε απόστασι 11 μιλίων, αλλά έξω από την σκηνή είναι αφάνταστο τί γίνεται. Νομίζω πως δεν έχουμε πια καμιά έλπιδα. Θα παλαίψωμε μέχρι τέλους, αλλά συνεχώς εξασθενίζουμε και το τέλος δεν είναι μακριά.

Κρίμα, αλλά δεν μπορώ να γράψω άλλο.

P. ΣΚΩΤ

Υ. Γ.—Για όνομα του Θεού, φροντίστε τις οικογενείας μας. ★★

ΤΟ ΦΙΛΟΚΟΛΟΝ

	Το ροζ χρώμα, το ρουμπίνι, ο αριθμός 3 και κάθε τι που έχει σχέση με ταξίδια.	Έπαινε από τους καλούς οίκονους με τους όποιους άρχισε για σας ο νέος χρόνος, παίροντας βετικές αποφάσεις και προσπαθώντας να τις εφαρμόσει. 'Η ύγεια σας προδίδεται καλή αυτή την έδωμάδα, αν λάβετε τις στοιχειώδεις προφυλάξεις. Στα αίσθηματικά ζητήματα, θα διαπιστώσετε ότι ή συντροφία σας είναι εξαιρετικά εύπρωδεκτη και άγαπητή. Στις επαγγελματικές υποθέσεις, πρέπει να φροντίσετε να άνασυνκρατηθήτε μετά την χαλάρωσι της περιόδου των εορτών.
	Το πράσινο χρώμα, ο άχάτης, οι αριθμοί 8 και 13 και οι συναλλαγές.	Τα προτερήματα και ή κοινωνική άγωγή σας θα έκτιμηθούν. Θα ζητηθ ή γνώμη σας και οι συμβουλές σας θα εφαρμοσθούν. Στα μέσα της έδωμάδας, ή ύγεια σας θα χρειασθ κάποια περισσότερη φροντίδα. Θα πρέπει να περιμένετε κάποια δυσχέρεια στα οικονομικά και τις υποθέσεις σας, που όμως δεν πρέπει να σας άνυσση. Στα αίσθηματικά, άγαπημένο πρόσωπο θα σας δώσει μια μεγάλη χαρά που θα ένισχύσει την άγάπη και την έκτιμησί σας γι' αυτό.
	Οι άποχρώσεις του γαλάζιου, ο άδάμης, οι αριθμοί 4 και 3 και οι νυκτερινές ώρες.	Θα περάσετε πολύ εύχάριστες ώρες με την συντροφία φίλων ή συγγενών σας. ΠΡΟΣΟΧΗ: Μη συνδεθήτε στενά με άτομα που κυριεύετε πολύ λίγον καιρό, γιατί κινδυνεύετε ν' απογοητευθήτε. Φροντίστε την ύγεια σας με δίκαια φρέσκων λαχανικών που περιέχουν σίδηρο. 'Η έδωμάδα αυτή παρουσιάζει κάποια άδυσχέρεια για τις επαγγελματικές υποθέσεις σας. Στα αίσθηματικά ζητήματα, θα σας προκληθή άνησυχία κάποιο πρόσωπο που πάσχει από υπερβολική νευρικότητα. Προσπαθήστε να βοηθήσετε άποφύγοντας νά το στενοχωρήσετε.
	Τα πάλ χρώματα, τα κόκκινα τριαντάφυλλα, ο αριθμός 15 και οι θαλασσινοί περίποτοι.	Οι σχέσεις με τους φιλικούς κύκλους σας θα είναι ιδιαίτερα καλές αυτή την έδωμάδα. Κάποιο πρόσωπο θα εκδήλωση την έκτιμησί του για σας κατά τρόπο που θα σας εύχαρίστη πολύ. Για να διατηρήσετε την καλή ύγεια σας, φροντίστε να εξακολουθήτε να σωκτείτε. Θα έχετε την εύκαιρία να επιτύχετε μία επαγγελματική σουφάρια που θα σας ώφελήσει. Είναι πιθανόν ότι θα έχετε κάποια αύξηση των άπεδοών σας. Μία ελκωνής φίλια σας θα μετοδληθ με τον καιρό σε αίσθημα δυνατό που θα γεμίσει δολοκλήρη τη ζωή σας.
	Το μωβ χρώμα, ο άμέθυστος, τα ροζ γαρύφαλλα, ο αριθμός 1 και ή μουσική.	'Η επίδρασις του 'Αρεως και της 'Αφροδίτης θα είναι εύνοική για την πραγματοποίηση ενός σκόδιου σας που μελετάτε από καιρό. Θα σας δοθ ή εύκαιρία να βοηθήσετε κάποιο πρόσωπο που περιβάλλοντάς σας. Είναι πιθανόν να χρειασθ μια μικρή έγχείρησι που θα άποκαταστή έντελως την ύγεια σας. Προσπαθήστε να έχετε στοθερές ώρες γευμάτων. Στα επαγγελματικά ζητήματα άποφύγετε τις ριψοκίνδυνες ένέργειες. Πιθανόν να έχετε κάποια στενοχώρια στα αίσθηματικά ζητήματα, που όμως δεν πρέπει να σας προκαλέση άπαισιοδοξία.
	Το βερ-αμάν χρώμα, το σμαράγδι, τα χρυσάνθεμα, ο αριθμός 87 και το ύπαιθρο.	'Η έδωμάδα αυτή θα είναι εξαιρετικά πολυάσχολη και κουραστική, αλλά τα άποτελέσματα που θα επιτύχετε θα σας άποζημιώσουν άρκετά. 'Αποφύγετε τις ένέργειες που θα μπορούσαν να είναι ες βάρος της σωματικής ύγείας σας. 'Η κατώρησις είναι πάντα άδεδερή. 'Η έργασία σας θα άποδοση άρκετά αυτή την έδωμάδα, άφου όμως πρώτα σας κάνη να περάσετε μερικές κρίσιμες στιγμές. ΠΡΟΣΟΧΗ: Πρόσωπο άγαπημένο, που θεωρείτε έντελως δικό σας, δείχνει ένδιαφέρον για άτομο του άλλου φύλου. Δείξτε όλα τα προτερήματά σας αν θέλετε να το κρατήσετε.
	Το κόκκινο χρώμα, ο σάπφειρος, τα γίαισεμιά, ο αριθμός 25 και οι πρώινες ώρες της Πέμπτης.	'Η θέσις των διοφόρων πλανητών έν σχέσει με το ζώδιό σας, έξασφαλίζουν για σας ώρισμένες σημαντικές επιτυχίες σε διάφορες τομείς. Οι γυναίκες πρέπει ν' άποφύγουν αυτή την έδωμάδα την υπερβολική καιρούσι. Στα επαγγελματικά ζητήματα, προμηνύεται μία δελτίασι της θέσεως σας που πιθανόν να άδηγησ στην έξαυρησι μίας έργασίας που θα σας είναι πιο ένδιαφέρουσα. 'Αποφύγετε να κρυολογήσετε, προσέχοντας την ύγεια σας. Μία νέα γυναιμία θα σας δώσει κάποια χαρά αίσθηματικής φύσεως.
	Το χρώμα μπλε-μαρέν, ή πλάτινη, οι αριθμοί 9 και 19 και τα τυχερά παιχνίδια.	'Αν περθεθ λογικά, θα δοκιμάσετε ίκανοποίηση τόσο στον δλοκό όσο και τον ήθικό τομέα. 'Η ζωτική σας παρουσιάσει κάποια έλαφρη κάμψη, που όμως θα είναι παροδική. Θα περάσετε μερικές δυσκολίες μερς στα επαγγελματικά, από ύπαισιότητα συναδέλφου ή παλάτου. ΠΡΟΣΟΧΗ: 'Η ύγεια σας βάλει ιδιαίτερα φροντίδα αυτή την έδωμάδα, για να μη αντιμετώπιστε δυσάρεστα άπορότητα. Μη παραβλέψετε την άξια του ήπνου. Στα αίσθηματικά ζητήματα, μη παρεξηγήσετε τον άπότομο τρόπο προφίλως προσώπου. 'Ανησυχία για σας.
	Οι κοστανές και πράσινες άποχρώσεις, ο άσθροβός 45, οι έδωμάς.	'Ο 'Ερμης και ο 'Ορεας σας τράστουσαν και σας χαρίζουν επιτυχία. Θα έχετε κάποια ζωρή σελήηη με πρόσωπο που αντίθετα φύλου, αλλά χωρίς δυσάρεστα άνησεις. Οι επαγγελματικές και χρηματικές υποθέσεις σας παρουσιάζουν επιφορές. Στα αίσθηματικά ζητήματα μπορείτε να υπολογίζετε στην συμπαράστασι προσώπων του άστερισμού του 'Ακροπίου και του Λεοντός, αλλά πρέπει να δείξετε κατανόησι σε πρόσωπο άγαπημένο. Για να διατηρήσετε την ίσορροπία της ύγείας σας μην κάνετε κατώρησι φαρμάκων χωρίς τη συμβουλή ήτρού.
	Το κίτρινο χρώμα, ο χρυσός, οι αριθμοί 22, 30 και 67 και το μεσημέρι της Τρίτης.	Θα έχετε άρετες ήθικές ίκανοποιήσετε αυτή την έδωμάδα και μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνη στις μελλοντικές έλπίσεις. Στα επαγγελματικά ζητήματα θα χρειασθ να υπεαπάρθετε ώρισμένες δυσκολίες και να εξαυτερώσετε μερικές άνησεις. 'Ο αίσθηματικός άδωρος που έχετε τώρα δεν φαίνεται να καταλήγη σε γάμο, θα σας χαρίσει όμως ένα συναίσθημα ήθους και ίκανοποίησης. Το άδύνατο σημείο της ύγείας σας είναι το στομάχι. Φροντίστε το περισσότερο.
	Το πορτοκαλί χρώμα, ο αριθμός 12, οι νυκτερινές ώρες, τα γράμματα.	Προσπαθήστε να κατανικήσετε την νευρικότητα σας που προέρχεται από την σωματική και πνευματική κόπωση. Θα αντιμετώπιστε άρισμένα μεγάλα έξοδα που βυρύνουν τον προϋπολογισμό σας. Στις επαγγελματικές υποθέσεις χρειάζονται μεγαλύτερη προσοχή, μολονότι τα άστρα γενικά σας εύνοουν. Στα αίσθηματικά ζητήματα, είναι άπόλυτη άνάγκη να δείξετε μεγαλύτερη κατανόησι και τρυφερότητα στο πρόσωπο που σας λατρεύει για να άποφύγετε περιττές στενοχώριες. 'Η ύγεια σας γενικά είναι καλή αλλά θέλει περισσότερη προσοχή.
	Το λευκό και μωβρο χρώμα, ο άσθροβός, τα φυτά γενικά, ο αριθμός 4 και τα διόδια.	'Ο 'Ηλιος σας παρέχει την προστασία του. Θα αντιμετώπιστε άρισμένες ένδοξητικές καταστάσεις αλλά θα άπαλλάγητε από αυτές χωρίς δυσκολία. Οι προσπάθειές σας θα καρποφορήσουν. 'Αποφύγετε μία επαγγελματική περιπέτεια που είναι ιδιαίτερα ριψοκίνδυνη. ΠΡΟΣΟΧΗ: Πρόσωπο που στέκει φιλοφρόνα πρ σας στην επαγγελματική ίσορροπία, δεί σχεδιάζει καλά για σας. 'Η αίσθηματική ζωή σας θα είναι ιδιαίτερα ίκανοποιητική αυτή την έδωμάδα. 'Η ύγεια σας θα δελτιάζει.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 23

— Δουπόν, κύριε "Αύγουστο", είπε δυο πιό σοβαρά μπορούσε, πώς τη βρίσκετε τη θέα μας; Απλή την ερώτησή την είχε ετοιμάσει από τη στιγμή που είδε πλάι της τον Τζόννη. "Επρεπε να την πη μ' ένα χαμογέλιο, που θα σήμαινε πως ήταν η στερεότυπη ερώτησή που κάθε κοπέλλα του τόπου θα του κάνει σε ανάλογες συνθήκες, και πως θα τον έκανε από την απάντησή του. "Αν ήταν έφηβος, θα έδινε τη σωστή εξήγησή στο χαμόγελο της" αν όχι...

Μά τώρα το έχασε το χαμόγελο. — Ο διάβολος να την πάρει τη θέα, της αποκήρυξε απλά ο κύριος "Αύγουστο". Έσας θέλω να κοιτάζω και όχι τη θέα.

Τα μάτια της Λίνας κοκκίνισαν ακόμη πιο πολύ.

— "Υστερα γέλασε. Άλθητινά, ήταν αδύνατον να τον πάρει στα σοβαρά αυτόν τον άντρα.

Τι ήλθιες πού ήταν οι άλλες γυναίκες. Κατάλαβε ξεφραγιά τι της είχε θυμίσει η έκφραση του Τζόννη. Ήταν σάν άγοράκι που της χαμογελούσε σαν να έπαιζαν μαζί ένα παιδαίστικο παιχνίδι, άβωτο και πονηρό μαζί. "Επρεπε να φερθεί κι' εκείνη ανάλογα.

— Αν πασχίζετε να μου πείτε πως είμαι νόστιμη, φρονίμα πως γάνετε τον καιρό σας. Από καιρό οι δικοί μου έκαναν ότι μπορούσαν για να μου δώσουν να καταλάβω πως δεν είναι. "Αν θέλετε και μία αντικειμενική γνώμη, ρωτήστε την κυρία Μπάρναρντ.

Τα μάτια του Τζόννη "Αύγουστο" άρχισαν πάλι να παιγνιδίζουν.

— Ω, η κυρία Μπάρναρντ είπε κάτι έντελώς διαφορετικό γιά σάς.

— Τι;

— Πώς είσατε έξυπνη.

— Η Λίνα έκανε ένα μικρό μορμασμό.

— Με το μέτρο των Μπάρναρντ, και ποιός δεν είναι έξυπνος;

— Βλέπετε λοιπόν, σκέφτηκα κι' εγώ, πως αφού είσατε έξυπνη θα σάς άρεσε να σάς λένε πως είσατε νόστιμη. "Όπως ακριβώς, αν είσατε μόνο νόστιμη, θα σάς έλεγα πως είσατε έξυπνη.

— Ω, γέλασε η Λίνα. Αυτό λοιπόν είναι το σύστημά σας; Μά γιά ποιά λόγο να πάρετε τον κόπο να μου πείτε κάτι, διδιδίποτε.

— Ο Τζόννη έγινε ξέφρανα σοβαρός.

— Γιατί άμεισως μόλις σάς είδα, κατάλαβα πως μέσα σ' όλη αυτή τη συντροφιά, είσατε η μόνη που αξίζετε να κουνεντιάση κανείς μαζί σας περισσότερο από δυο λεπτά της ώρας.

— Αλήθεια; Είπε σιγαλά η Λίνα.

— Η ξαφνική σοβαρότητα του "Αύγουστο" την είχε κάνει να γάση όλη της την αδοπεποίησι.

— Ναι, της είπε πειστικά ο γέος. Και μήπως δεν είσατε; Φυσικά το ξέρετε πως έτσι είναι.

Της χαμογέλασε άλλη μία φορά, με το ίδιο εγκάρδιο, θερμό χαμόγελο. Μά αυτή τη φορά το χαμόγελό του ανεστράφησε τη Λίνα.

Δες και ξέρει και τις πιό κρυφές μου σκέψεις, συλλογίστηκε. Και το πιστεύω κιόλας πως τις ξέρει.

Της φάνηκε σαν να την είχε γδύσει.

— Ο Τζόννη δεν την άφησε ούτε στιγμή ως το βράδι.

2.

— Η Λίνα ανέθηκε στην κρεβατοκάμαρά της δυσχερατισμένη με τον έαυτό της. Είχε φανή νυχτή, είχε φανή σκληρή, μά δεν μπόρεσε ν' απαλαχτεί από τον Τζόννη ως τη στιγμή που έφτασαν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της. Δεν τον προσκάλεσε να μπει μέσα.

— Έβγαλε το καπέλλο της και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Τα μάγουλά της ήταν ακόμη ξαναμμένα από θυμό.

— Ήταν θυμωμένη γιατί στην αρχή της είχε άρεσει η συντροφιά του Τζόννη. Ήταν θυμωμένη γιατί γιά μία στιγμή το είχε πιστέψει σ' αλήθεια πως την έδρασε νόστιμη και γιά την ευχαρίστησή που είχε νιώσει. "Έξεο πως ήταν σεις δμοφιές της όταν της τον έφερε η κυρία Μπάρναρντ. Ο άνεμος είχε κοκκινίσει τα συνήθως γλωμά μάγουλά της, και το ιδιότροπο θαλασσί καπέλλο που είχε το ίδιο ακριβώς χρώμα με τα μάτια της, ήταν το πιό μορφο που είχε. Το φρονόσε στραβά-στραβά, έτσι που της έκρυβε το ένα μάτι με το μπόρκι του, κι' ευχαριστήθηκε πολύ που άρεσε σε κάποιον.

Κι' αυτός έπαιζε μαζί της, όπως φαίνεται πως έκανε με κάθε γυναίκα και με κάθε κορίτσι που τήναι στο δρόμο του: έλεγε εκείνα που φανταζόταν πως θα της άρεσαν, μ' ένα κοροϊδευτικό

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 13)

— Δεν θα σου τα πω όλα τώρα, είπε. — Δεν είναι καιρός ακόμα. Πιόπει, όμως, ότι ο Φέλιξ προκειται να σου άναστήσει μία καινούργια δουλειά. Πιόπει, όμως, κι' εγώ, άναστήσει, να τον πείσω να σε στείλνει στην Κορέα...

— Όχι, μη με διακόπτης. Πιόκειται να στείλνει κάποιον στην Κορέα και θα ήθελα να είσαι εσύ. Είδοποιήσε με, όταν στο άναγγείλεις. Τότε, μπορείς να δεχθείς ή όχι την πρότασή μου. Αυτό, που τώρα μπορώ να σου πω, είναι ότι έχουμε πολλά να κερδίσουμε κι' οι δυο μας. Θα κάνεις αυτό που θα σου πω...

— Γιατί όχι; απάντησα. Είμαι νέος και μου χρειάζονται λεφτά.

— Εκεί πάρα πηγαίνε! με πρόσταξε σχεδόν. Αισθάνομαι πολύ άσχημα.

— Άλγες μέρες άργότερα, με κίνησε ο Φέλιξ.

— Ο Χούτ με πληροφορήσε ότι πριν απ' τον πόλεμο ήσαν στην Κορέα. μου είπε. — Είναι αλήθεια.

— Τού έδωσα μία σύντομη περιγραφή της ζωής μου εκεί.

— "Είχα κανένα λόγο να ξαναπάς", με ρώτησε.

— "Όχι, απ' ότι ξέρω τουλάχιστον".

— "Πολύ καλά, λοιπόν. Οά σου δώσω μία εικόνα. "Ισως δεν ξέρεις περί τι νους προκειται, αλλά πολλά παιδιά της Έβνικής Φρουράς από το "Οχάιο και την Ίνδιανά βρίσκονται στην Κορέα τώρα. Θέλουμε υλικό, καλό, ενδιαφέρον υλικό. "Αν κάνεις καλά τη δουλειά σου, δεν θα μετανιώσεις.

— "Ανάλαβε τη δουλειά, μου είχε πει ο Χούτ. Οά κερδίσουμε πολλά.

— Χωρίς ν' άσπορώ, τηλεφώνησα στο Νοσοκομείο. Μου είπαν, όμως ότι ο Χούτ είχε πάει εξιτήριο το ίδιο άπογευμα. "Ετσι, στις ένισα το βράδι, βρίσκονταν στο σπίτι του.

— Ο Χούτ μ' έμειψε σ' ένα μεγάλο λιθόγραφικό κι' όταν στρώθηκε στο κρεβάτι, μου είπε:

— "Λοιπόν, φίλε μου γιά την Κορέα."

— "Ετσι φαίνεται, απάντησα. Θέλω, όμως, να μάσω γιατί."

— "Είναι κάτι πολύ σπουδαίο, άρχισε ο Χούτ. Τίς μέρες που ήμουν άρρωστος, με πειστή, άναρωτιόμουν αν αυτό το πράγμα μου συνέβη σ' αλήθεια. "Αλλά είμαι βέβαιος ότι μου συνέβη."

— "Τι σου συνέβη;" ρώτησα.

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."

— "Όταν ήμουν στην Κορέα, έβλεπα ένα εκατομμύριο δολάρια! Τα έβλεπα και πιστεύω ότι βρίσκονταν στη θέα."



«Έξω από το δωμάτιό μου», φώναξε η γυναίκα.

στο πρόσωπό του, ήπια μία γουλιά απ' το ποτήρι, που είχε μπροστά του, κι' έρακολούθησε.

— Άλγες άρες άργότερα, βρισκόμαστε στη Σεούλ και το άλλο πρωί, στις τέσσερες, ξεκινήσαμε, γιά να επιστρέψουμε στη βάση μας. Τα γράμματα βρισκόνταν σ' ένα μικρό μεταλλικό κιβώτιο, κλειδωμένο βέβαια, που απ' έξω είχε την επιγραφή: «Τρόφιμα». Ένα μικρό κιβώτιο, που περιείχε ένα εκατομμύριο δολάρια. Ήταν να σου στρώση το μυαλό!

— Και πως θα γυρίσαμε με τόσα χρήματα, χωρίς να πάρουμε καμία προφυλαξία, ρώτησε τον ταγματάρχη.

— Η καλύτερη προφυλαξία είναι να κάνουμε τη δουλειά μας άθροισα, απάντησε. Ένα κιβώτιο τροφίμων, ποιος θα το προσέξει; Φυσικά, θα μας συνοδεύσουν τέσσερες πεζοναυτες με αυτόματα και θα χρησιμοποιήσουμε άλλο τζιπ.

— Στη μέση της άποστάσεως προς το Γιονγκνιουνγκπό, ο δρόμος στένεσε τόσο, που μόλις χωρούσε ένα τζιπ. Ακριβώς μπροστά μας άρχισε μία στροφή κι' ο δρόμος κρυβόταν σχεδόν από τα πυκνά δέντρα, που σκέπαζαν όλη την περιοχή. Εκεί ακριβώς την πάθαμε.

— Τι πάθατε; ρώτησα.

— Πέρασε σ' ένα δρόμο! Άνταρτες! Πεταχτηκαν ξαφνικά απ' την πλαγιά, μας κύκλωσαν κι' άρχισαν να μας ριχνούν με τ' αυτόματα. Ο πρώτος που έπεσε, με το κεφάλι άνοιγμένο από δύο, ήταν ο ταγματάρχης. Πεταχτηκε έξω απ' το τζιπ κι' έτοιμαζόμουν να τραβήξω το πιστόλι μου, αλλά ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι με ζώνισε και σωριάστηκα στη λάσπη με τα μουστά.

— Όταν συνήλα και μπόρεσα να σηκωθώ από πάνω μου, έβριξα μία μωτιά γύρω μου. Όλοι οι σύντροφοί μου ήταν σκοτωμένοι. Ένας σωρός από ματωμένα σάρκες.

— Ο άπικεφαλής των άνταρτών μου έδειξε το κιβώτιο με τα χρήματα και με διάταξε να το άνοιξω. Θά μπορούσε, βέβαια, να είχε σπείρει την κλειδαριά με μία σφαίρα, αλλά, ξέρεις ότι, οι Κορεάτες σπάνια καταστρέφουν κάτι, όταν μπορούν να μη το καταστρέψουν.

— Προσπάθησα να του εξηγήσω ότι δεν είχα τον συνδυασμό της κλειδαριάς και δεν μπορούσα να το άνοιξω. "Εκείνος με κοίταξε άπειληκτικά και γύρισε το πιστόλι του προς το μέρος μου. "Έξω, όμως, ότι μπλοφόρισε. Γιατί, αφού

δεν με είχαν σκοτώσει, θα πη ότι με ρωτάσαν.

— Υστερα από λίγο, μ' έστρωσαν στο τζιπ και ξεκινήσαμε, τραβώντας προς τα βόρεια, ίσως γιά να συναντήσουμε τους συντρόφους τους. Άφιασαμε μία πλαγιά και μπήκαμε σε μία κοιλάδα. Τότε, ακουστήκη γιά πρώτη φορά ο θόρυβος ενός άεροπλάνου. Το είδαμε να σκη λίγες στρώρες πάνω απ' τα κεφάλια μας και να εξαφανίζεται, γιά να επιστρέψει σ' λίγο.

— Υστερα, εξαφανίστηκε πάλι άριστικά, όπως πιστεύαμε. Φαίνεται, όμως, πως ο πιλότος είχε σπείρει την μηχανή του, γιά να μας άναφιδώσει. Πραγματικά, δεν είχαν περάσει παρά λίγα λεπτά, όταν άναφάνηκε πάνω απ' τα δέντρα, αυτή τη φορά άνωτάς φωτιά και σίδερο. Είδα το τζιπ να μεταβάλλεται σ' ένα σωρό από σίδερα. Είδα τον άρχηγό της ομάδας τη στιγμή, που οι σφαίρες του μυροβλήτου τον έκοβαν στα δύο. Οι άλλοι σύντροφοί του είχαν κιόλας σκοτωθεί. Και σ' λίγο, ένοιωσα ένα κάψιμο στο πόδι. Μία σφαίρα μου είχε τρυπήσει τον μηρό, εύτυχώς χωρίς να βίξει το κενάλο.

— Σύσθηκα πίσω από ένα μπαμπού κι' άρχισα να προσεύχομαι. "Ήθελε η τελευταία μου στιγμή, σκέφθηκα. Εύτυχώς, μία ακόμα επιδρομή κι' ύστερα, το άεροπλάνο χάζηκε στον άριζοντα. Ήμουν μόνος.

— Στο πρόχειρο φαρμακείο του καταστραμμένου τζιπ βρήκα ότι χρειάζόταν γιά να δώσω τη τραύμα μου. "Υστερα, κοιτάξα γι' άλλη μία φορά γύρω μου. Οι σφαίρες είχαν σπείσει το μεταλλικό κιβώτιο κι' ένα σωρός χαρτονομίσματα είχαν σκορπιστεί γύρω απ' αυτό. Χαρτονομίσματα των δέκα, των είκοσι, των πενήντα, των εκατό δολαρίων, που τ' άπαιρνε ο άέρας σαν τα φύλλα.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

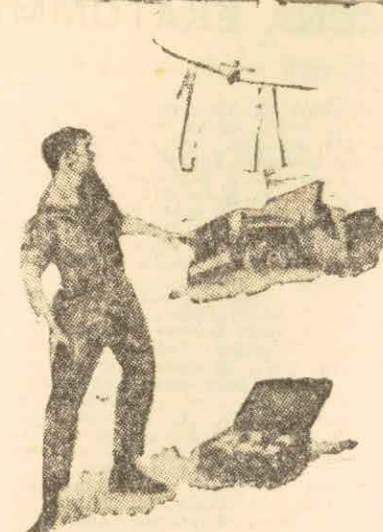
— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.

— Άρχισα να τα μαζεύω και να τα γάω, πάλι στο κιβώτιο. Και τότε μου ήρθε γιά πρώτη φορά η σκέψη να τα κλέψω. Οι άνταρτες είχαν σκαφθεί. Εγώ ήμουν ζωντανός κι' είχα τα χρήματα. Μου άνηκαν. Ένα εκατομμύριο δολάρια.



Την ώρα που άνοιγε το κουτί με τα χαρτονομίσματα, ένα άεροπλάνο έναφάνισθη πάνω από το κεφάλι του.

— Πίσω, άεν έρω τι έγιναν οι άνταρτες και τα χρήματα. Ήταν τόσο απλό.

— Φαίνεται όμως ότι δεν με πολυήστεσαν. Γιατί όταν ήμουν στο Νοσοκομείο, στην Ίαπωνία, πολλές φορές άναφάνηκαν από διάφορες υπηρεσίες. Δεν είχαν όμως κανένα στοιχείο εις βάρος μου.

— Αυτή η τελευταία άποκάλυψη μ' έβλεπε σε σύλληψη. "Αλλά ο Χούτ διάβασε τη σκέψη μου και είπε: "Έξω, έξω. Σκέπτεσαι ότι αν μας άνασφαλώνουν θα σπείρουμε στη φύλακή. Διάβολο, άξίζει τον κόπο να διακινδυνεύη κανείς. Ένα εκατομμύριο δολάρια. Λοιπόν, τι λέει;"

— "Είχατε πη τίποτε σε κανέναν;" ρώτησε.

— "Αν μπόρεσα να πάω εγώ στην Κορέα, απάντησα, σ' άν έπρόκειτο ούτε σ' να το μάθω. Σκέφτω καλά το ζήτημα. "Αν έβλεπα ότι συναντήσουμε πάλι αόριο και θά σου πω όλες τις άποκαλύψεις λεπτομέρειες."

— "Σύμφωνοι!" είπα. Και σφίξαμε τα χέρια.

— Πάμε λοιπόν γιά δεύτερη φορά στην Κορέα.

— Υστερα από την τυπική επίθεωρησή, στο άεροδρόμιο, ένας Κορεάτης σάφει μ' άδηγησε στην Σεούλ και μ' άφισε στο Εθνικό άεριο "Δυτική Πύλη". Ο ένοδός, ύποκλιθηκε βέβαια, κι' ύστερα μου έδωσε το κλειδί του δωματίου μου, Νο 38.

— Όταν άνοιξα την πόρτα, κατάλαβα ότι δεν ήμουν μόνος σ' αυτό το δωμάτιο. Στην κρεμάστρα είδα γυναίκες άνταρτες που άναφάνηκαν ένα προκλητικό άσπασμα.

— Κοίταξα άκριβ ατά, άνταρτες άταν μία πλάτη πέρα άνοιξε πίσω μου. Γύρισα άμέσως κι' είδα μία άμορφη νέα με τα χυκτά που σκαφόνταν από κατώφλι και με κοίταξε έκπληκτη. "Υστερα άφού άνηλθε απ' την κατάντη, έί, μου είπε, με παγερή φωνή: "Έσας παρακαλώ βγάτε έξω."

— "Κάποιο λάθος έγινε", μου μούρμυρισα, δείχνοντας της το κλειδί μου.

— "Ισως", είπε, αλλά άβγατε έξω σάς παρακαλώ!"

— Γιά μία στιγμή άναρωτήθηκα ποιός μπορούσε να είναι αυτή η νέα και τι έκανε στη "Δυτική Πύλη". Υστερα με μεγάλη μου λύπη άβγαξα απ' το δωμάτιο.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

παιγνίδισμα στα μάτια του, που όλες οι άλλες δεν είχαν την ικανότητα να διαβάσουν.

Μά αυτή το διάβασε. Και τώρα λυπόταν πικρά γι' αυτό.

— Άρχισι ν' αλλάξη φρόνα γιά το βραδινό τραπέζι, και προσπάθησε να σκεφτεί ήρεμα και λογικά.

— Θύμιζε στον έαυτό της πως ήταν είκοσιοχτώ χρόνων και όχι δεκαοχτώ. Τι την ένοιαισε λοιπόν, αν ένας άντρας είχε δοκιμάσει και μαζί της τα κοινά και τετριμμένα συστήματα που όπως φαίνεται πετύχαιναν με τις άλλες — και είχε άπτόχμη μ' αυτήν; Τίποτε άπολύτως. Μά άπως κι' αν τό πάρη, ήταν δυσάρεστο. Οά ήταν άρεστέα έξυπνος ώστε να καταλάβη πως αυτή δεν ήταν σαν και τις άλλες γυναίκες που ήξερε.

— Ο έκνευρισμός της μεγάλωσε.

— Ο Τζόννη "Αύγουστο" ήταν άνυπόφορος. Οι γυναίκες του το είχαν πει τόσες φορές πως ήταν άκατανίκητος που το είχε πιστέψει και ο ίδιος. Το είχε πάρει τούς μετρητούς. Το έκμεταλλεύονταν. Νόμιζε πως γινόταν γόνις, αν έλεγε πράματα που δεν έλεγε κανένας άλλος: αν πήγαινε σε μία κοπέλλα και της μιλούσε σά να την ήξερε άπο τον καιρό που γεννήθηκε. Μά αλήθεια, τις τομπάζει τις άλλες γυναίκες μ' αυτά τα άγαρμπα κόλλα.

— "Έσας θέλω να κοιτάζω κι' όχι τη θέα". Άνυπόφορο.

— "Άμεισως μόλις σάς είδα, κατάλαβα πως μέσα σ' αυτή τη συντροφιά είσατε η μόνη — όχι, δα! — που αξίζετε να κουνεντιάση κανείς μαζί σας". Καθώς ντυνόταν, η Λίνα άναθυμνασταν όλη τους την κουνεντία.

— Τώρα πιά το έβλεπε πεντακάθαρο. Τι κομψή που ήταν να μην το καταλάβει άμεισως! Στην αρχή την είπε νόστιμη γιάτι φαντάστηκε πως θα της άρεσε να της το πη. "Υστερα είχε αλλάξει μέτωπο, και της είχε πει πως αξίζει να κουνεντιάση κανείς μαζί της. Κι' αυτό έπιασε, έδώ που το λέει. Είχε τσιμπήσει γιά καλά. "Αξίζει να κουνεντιάση κανείς μαζί της!"

μορφή, που είχε πει την καθαρή αλήθεια. Τό ήξερε καλά. Οι δική της της το είχαν πει τόσες φορές και τόσο σοβαρά, ώστε δεν μπορούσε να της απομνημονεύσει ή παραμυχή αμφοτέρων. Μήπως δεν την έλεγαν κάθε λίγο και λιγάκι «Γραμματοκρίβη» για να την πειράζουν για το στόμα της; «Ομορφη ήταν η μικρότερη αδελφή της Λίνας, η Τζούζ. Αυτό είχαν φροντίσει να το έβλουν καλά το μυαλό και των δύο κοριτσιών, από τα μικρά τους χρόνια. Αδελφία δεν είχαν. Η Τζούζ είχε παντρευτεί, σχεδόν παρά τη θέληση του πατέρα της, ένα συγγραφέα, που ήταν ερασιτέχνης, ή έναν ερασιτέχνη που ήταν και συγγραφέας. Οπως κι' αν είναι, είχε πολλά λεφτά δικά του, ενώ απ' αυτά που πήρε προίκα από την Τζούζ. Από τότε που παντρεύτηκε τη Τζούζ είχε γίνει σχεδόν διάσημος είτε χάρη στην ομορφιά της Τζούζ, είτε ανεξάρτητα απ' αυτό. Η Τζούζ κι' αυτός έμεναν στο Λονδίνο, σ' ένα μεγάλο σπίτι του Χάμπστεντ, και η Λίνα ζήε στην αδελφή της.

«Όχι, κορίτλα μου, έλεγε και ξανάλεγε η κυρία Μάκ Λαίντλου, στη μεγάλη της κόρη, πριν ά κόρη φτάσει τα είκοσι. «Όχι, η Τζούζ πήρε την ομορφιά, και δεν είναι εύκολο να ξεθώσουν δυό ομορφες κοπέλλες σε μία οικογένεια. Έσύ μονάχα μαλλιά και τσινουρά είχες, γι' αυτό πρέπει να βασίζεσαι στο μυαλό σου.

Η κυρία Μάκ Λαίντλου, ήταν της έπονής που όλα τα χαρίσματα των κοριτσιών είχαν μοναδικό τους σκοπό το κνήγι ενός συζύγου.

Η Λίνα ήξερε από πάντα πως την είχαν για ξευπηνη.

Στα δεκαοχτώ της χρόνια ήταν πολύ εύχαρη στην μένη γι' αυτό. Είχε πάρει μέρος στη φρενι-στική κίνηση, είχε διαβάσει ένα σωρό φυλλάδες —είχε μάλιστα γράψει μερικά και ή ίδια— και περιφρονούσε την οικογένειά της και τους γείτο-νους τους για την ησυχία ζωής τους. Περιφρονούσε το ίδιο και την απλή ομορφιά, τους άντρες, και πολλά άλλα, εκτός από τη Λίνα Μάκ Λαίντλου.

Στα είκοσι οχτώ οι απόψεις της άλλαξαν πολύ. Βαριόταν το σπίτι της, λαχταρούσε να φύγει, μα χωρίς όστάση να έχη ποτέ τη δύναμη να κάνει το απαισιαστικό βήμα και να το εγκαταλείψει με δική της πρωτοβουλία, είχε διαπιστώσει πως ή ά-λεια της σά γυναικάς, είχε πάρει στραβό δρόμο. Οι σταθερές αντιλήψεις της μητέρας της για τους άντικειμενικούς σκοπούς κάθε γυναίκας, κι' ακό-μα περισσότερα τα σχόλια των δικών της για τους άλλους, είχαν φέρει τα αποτελέσματα τους. Η Λίνα έφτασε στην άλλη άκρη. Χωρίς σχεδόν να το καταλάβει και ή ίδια, έφτασε στο σημείο να σιχαί-νεται το μυαλό της που ξεπερνούσε πολύ το γυναι-κείο επίπεδο, και ν' αγκαλιάζει την ιδέα πως το μοναδικό χάρισμα μιας γυναίκας ήταν ή ομορφιά. Τη στιγμή λοιπόν που δεν ήταν ομορφη ήτα' ά-ποτυχημένη σά γυναικά.

Για να κυριολεκτήσουμε, δε σιχαίνονταν μόνο το μυαλό της: πολλές φορές εύχονταν, δόλωχα να μην είχε καθόλου.

Ανακάλυψε πολύ γρήγορα πως ή ξευπηνάδα ήταν ό,τι πιο αταίριαστο μπορούσε να γίνει για έ-να κορίτσι της σειράς της. Καταντούσε μάλιστα άσυγχώρητο έγκλημα. Την κλεπτομανία δα μπο-ρούσε κανείς και να τη συγχωρήσει την ξευπηνά-δα ποτέ. Η φήμη του κακούτυχου του μυαλού της, τρώμαζε κι' έδιωχνε από κοντά της τα παλληκά-ρια. Οι μοναδικές περιπτώσεις που είχε νοιώσει χαρά, γιατί δεν ήταν εντελώς άνοητη, ήταν οι σύντομες και σπάνιες επισκέψεις της στο σπίτι της Τζούζ, γιατί ο κύκλος τους έκρινε τις αξίες με εντελώς διαφορετικό μέτρο από το μέτρο του Άμπος Μόνκφροντ. Οι νεαροί όμως που έβλεπε στο σπίτι της Τζούζ της ήσαν τόσο αντιπαθητι-κοί, ώστε σχεδόν προτιμούσε να καθίσει στο σπι-τι της. Τι σού είναι όμως αυτές οι οικογένειες!

Η δική της είχε παραλείψει να πη στη Λίνα, πως αν το πρόσωπό της δεν είχε τον καθιερωμένο τύπο ομορφιάς, ήταν ωστόσο τρομερά έλκυστικό. Ήταν ένα πολύ μικρό προσωπικό με μικρά χαρακτηριστικά, εκτός από το στόμα. Τα μαλλιά της, που ακόμα και ή μητέρα της τα παραδεχόταν για όμορφα, είχαν ένα χλωμό ασμαχόχρυσό χρώμα, και τα μάτια της ήσαν σκούρα γαλάνα, με πολύ μακριά τσινουρά αναγυριστά στην άκρη. Τό στό-μα της ήταν κατακόκκινο και φαινόταν μεγάλο σε σύγκριση με τα άλλα της χαρακτηριστικά. Το έπα-νω χείλι της ήταν κοντό και το σαγόνι της πολύ στενό και λεπτό. Δεν ήταν έββαια ψηλή, και είχε λεπτά μα γερά κόκκαλα. Τα χέρια της ήταν έλα-ρετικά μικρά και απαλά. Δεν της άρεσαν τα ά-θλητικά παιχνίδια, μα στο περπάτημα μπορούσε να κούραση πολλούς άντρες.

Στην αικανονία της ήταν όλοι ανεξάν στρα-

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 41)

μού πρότεινε να πάμε μαζί.

«Έτσι, πέντε λεπτά αργότερα, δρι-σκόμασε μπροστά σε μία πόρτα, δ-που μία πινακίδα έγραφε: «Λεσχη Διε-θνούς Πρακτορείου Είδησεων. Η είσο-δος επιτρέπεται μόνον στα μέλη».

Θα ήθελε πολύ να μείνει για λίγο στο μπαρ κι' ύστερα να γυρίσει στο δωμά-τιό μου, γιατί πολλή δουλειά με περί-μενε την άλλη μέρα. Αλλά ο Κρόντον τα κατάφερε να μπει.

Ο μόνος γνωστός που συνάντησε εκεί ήταν ο Χέρμυ Φρέντς, ένας παλιός λοχίας που τώρα έδουλε για λογαρια-σμό ενός Άγγλικού περιοδικού. Καθή-σαμε λίγο μαζί, μιλήσαμε για τα πα-λιά κι' ύστερα ξαναγυρίσαμε στο μπαρ.

Πάνω ακριβώς απ' το κεφάλι μου, μία μπάντα έπαιζε τις «Κινέζικες νύ-χτες», κι' ο χορός είχε φουντώσει. Α-νοίξα μια πινακίδα πόρτα, βρήκα μία σκαλιά κι' ανέβηκα στην ταράτσα.

Στάθηκε για λίγο, περιεργαζόμενος τον ούρανο της Σουηδίας ή φανερή ή ματιά μου έπεσε σε μία νέα. Στην ψηλή διασפה νέα, που είχε συναντήσει στη «Δυτική Πύλη».

Ο καθολικός της, ένας γοντοός ά-νώτερος αξιωματικός, φαίνεται ότι την βασάνιζε. Την είδα ν' αποτραβιέται από κοντά του κι' έβλεπον να την τραβάει δάνασσα προς το μέρος του.

Δεν είχα καμία δουλειά να επέμβω, άλλα δεν μπορούσα να κρατηθώ. Προώ-θησα λοιπόν, προς το μέρος τους και τον γτύπησα έλαφρά στον ώμο.

«Με συγχωρείτε», είπα. «Μπορώ να σας διακόψω;» Κι' έβλεπα να γυρνώ τη νύχτα του. «Εκείνη μ' ευχαρίστησε με τα μάτια. Εκείνη με κοίταζε ά-γροία. «Πήγαυε στη δουλειά σου, νε-ρέ!» είπα.

Τού έβλεπα ότι τα μεσάνυχτα έπαρ-κετο να φύγω με το άεροπλάνο κι' ή-θελα να γυρνώ με την κοπέλλα με τη δ-ποια είχαμε περπατήσει γυμνασίου. Αλλά ή άείσθητος ήταν ανένδοτος.

«Έγινε όρεσι για καυγά;» είπα.

«Καθόλου!» απάντησε. «Υστερα μη-κα ανάμεσα τους, αγκάλιασε την νέα κι' απομακρύνθηκε γοργώντας.

«Σας ευχαριστώ κύριε Φίτζαφ», μου-μούρισε. Ήταν πολύ ευγενική εκ με-ρους σας.

Η μπάντα έπαιζε ακόμη τις «Κινέ-ζικες νύχτες» κι' άσκαλοθύσαμε να γοργούμε ανάλαφρα. Όταν έβλεπα ή νέα απομακρύνθηκε από κοντά μου, έρ-πινε μία τραυματική ματιά πάνω απ' τους ώμους μου και φώναζε:

«Πώς σας! Προσέξτε! Είναι...».

«Ήξερα ποιος ήταν πίσω μου. Έκα-να ένα βήμα προς το μέρος του κι' ά-πέφυγα το χτύπημα.

«Προσέξτε, Συναγματούχα!» φώνα-ζε. «Μην ξεχνάτε ότι υποτίθεται πως εί-σαι αξιωματικός και τζέντλεμαν!».

Αιχμαλωτικός ήταν, όχι όμως και τζέντλεμαν.

Μανιασμένος απ' την αποτυχία του,

ρίχτηκε πάλι προς το μέρος μου, αλλά κι' αυτή τη φορά ή γροθιά του έπεσε στο κενό. «Υστερα, με μεγάλη μου λύ-πη, τού έδωσα μία άριστερή στη σα-γόνια κι' άμέσως μία δεύτερη δεξιά και τον έστειλα να σωριαστεί στο πάτωμα σαν βόδι.

Ένας πλήθος με είχε περικυκλώσει. Δυό - τρεις συνάδελφοι τού συνταγμα-τάρχη με κοίταζαν άγρια. Η μπάντα έσκαλοθύσε να παίξει τις «Κινέζικες νύχτες». Άρπαξε τη νέα από το μπαρ-τσο και την τραβήξε προς την έξοδο.

«Θέλατε να φύγετε», της είπα «Τώ-ρα είναι εύκαιρία».

«Μία στιγμή, να πάρω τη ζακέττα μου», είπα κι' απομακρύνθηκε.

Αναψα ένα τσιγάρο και περίμενα. Ένας συναγματούχος ήρθε και στάθηκε μπροστά μου. Στα χέρια του κρατούσε ένα σημειωματάριο κι' ένα μολύβι.

«Συναγματούχος Χάρνελς» είπα.

Τού είπα το όνομά μου και τού έδει-ξα τη δημοσιογραφική μου ταυτότητα.

«Εκείνος το σημείωσε κι' ύστερα κού-νησε το κεφάλι του.

«Μπορεί να έχετε συνέψεις, μπορεί και όχι», είπα. «Θα έλαττή απ' τόν άν ό συναγματούχος δα λήπτη ή όχι τη δίωξή σας. Ο Μάρφου έχει πολλή δύ-ναμι εδώ!».

«Μά, τέλος πάντων, ποιος είναι αυ-τός ο Μάρφου και πως έχει τόση δύνα-μι;» ρώτησα.

«Αρχηγός της Υπηρεσίας Διάδεως τού Έγκληματος!» απάντησε ο ταγμα-τάρχης.

Εν τώ μεταξύ ή νέα είχε γυρίσει και μ' έβλεπε απ' το γέρι. Φορούσε μία δελουβίνη ζακέττα και στο άκτικό της έβλεπα τον Συναγματούχο Τέρενς Μάρφου. Κατεβήκαμε μαζί και την άδρασα για μία στιγμή στο μπαρ, ψάχνοντας να βρω τον Κρόντον για να μού δεισιστ το τζιπ του.

Λίγα λεπτά αργότερα, δισκόμασε μπροστά από ενοδοχείο «Δυτική Πύλη».

«Πες μου κάτι για τον εαυτό σου, Φράνσις», της είπα, πριν κατεβούμε.

«Θα σού πω, αν προηγουμένως μού απαντήσεις ειλικρινά σε μία ερώτησή, είπα.

«Στό υποσχομαι!».

«Θα ήταν διαφορετική ή συμπεριφορά σου και το ενδιαφέρον που έδειξες για μένα, αν σου έλεγα ότι δεν πρόκειται να σου επιτρέψω να μού πουλήσεις έσο-τα, πρό παντός στο κρεβάτι ενός ε-νοδοχείου;».

Χωρίς ν' απαντήσω την δοίθησα να κατεβή κι' ύστερα την έσφιξα πάνω μου και την φίλησα. Εκείνη μ' έμπαζε ά-πτόμα και μού ανταπέδωσε το φίλημα, μ' ένα δυνατό γαστούκι.

«Επρεπε να το περιμένω!» φώναζε. «Επρεπε να είχα καταλάβει απ' την άκρη ότι είσαι επικίνδυνος Τώρα έρω τι αξίζει το φίλ ενός σύρραγκοτάγκου». Και μπήκε στο ενοδοχείο.

Τις τρεις έπομενες μέρες ήμουν πολύ άπρηχολημένος. Άφησα το ενοδοχείο

«Δυτική Πύλη» χωρίς να ξαναδώ την Φράνσις κι' εγκαταστάθηκα σ' ένα δια-μερίσμα στο ενοδοχείο «Άσπρο Άλ-γο», όπου ρίγνιζε άμέσως στη δου-λειά, όπου ρίγνιζε δύο πρώτες ανταπο-κρισεις μου, στις οποίες έδινά μία πλήρη εικόνα της οικονομικής και πολι-τικής καταστάσεως της Κορέας.

Στις σημειώσεις μου και στα άπο-κρίσματα τού Κορεατικού τύπου που εί-χα μεταφράσει, ένα δόγμα φιγούρα-ριζε πολύ συχνά. Το δόγμα τού Γί Σουν Σιν. Ο Γί, φαίνεται πως ήταν συντα-γματάρχης τού Κορεατικού στρατού, που για κάποιο λόγο είχε άποταγθή και φυλακισθί. Δραπέτευσε όμως και κρυβόταν στα βουνά, όπου είχε άργα-νιστεί τη συμμορία του. Τα Τέκνα της Κορέας, που είχε συγκροτηθί από θαρραλμούς Κορεάτες αντι- Άμερι-κανούς και αντι- Κομμουνιστές συ-γχροως.

Ένα άλλο πράγμα επίσης κέντρισε το ενδιαφέρον μου. Στα σχέδια άνοικο-δομήσεως που συχνά γίνονταν λόγος για ένα λεπτοκομείο που είχε καταστρα-φί κατά τον πόλεμο. Άλλα άκείνο που μ' ενδιέφερε περισσότερο δεν ήταν οι λεπτοί που είχαν δραπέτευσει, άλλα ή θέση τού λεπτοκομείου: Σαράντα μίλια νοτιοανατολικά της Σεούλ. Ήταν μία καταστραμμένη κι' άραιοκατοικημένη περιοχή, κατάλληλη μόνο για διαμενη λεπρών. Κι' ο κολόγος για τον όποιο μού είχε μιλήσει ο Χούτ ήταν λεπός!

Ένα πρωινό, τελείωνα την πρώτη ανταπόκρισή μου, όταν κάποιος χτύπη-σε στην πόρτα.

«Ποιος είναι;» ρώτησα πριν ανοίξω.

«Έγώ, κύριο Μπούμπ!» απάντησε μία γνώστη φωνή.

«Έγώ, Όχι, ύπνρπρή σου πρώτα. Παρακαλώ άνοίξτε!».

Είχα γνωρίσει για πρώτη φορά τον «Οο κοντά στο σταθμό» τού Πουάκ, κατά την πρώτη επίσκεψή μου στην Κο-ρέα, πριν απ' το πόλεμο. Κοιούταν σ' ένα ύπνρπιο, πενσιονιένος και γυνών. Τον περιείχε, τον έντυσα και τον κρατάσα μαζί μου.

«Έγώ ποτέ δεν ξανάει κύριο Μπούμπ» μού είπα μόλις τού άνοίξα. «Ήξερα ότι γυρίσεις».

«Δεν κάνεις καμία δουλειά, Όο;» τον ρώτησα.

«Έγώ μάγειρος στο Νοσοκομείο, απάντησε. «Τορά καλά, ντυνέται καλά, άλλα κανείς δεν αγαπάει. Έγώ θέλω δουλέινε έσένα».

Υστερα από μία ώρα συζήτησι κατά-λαβα ότι ο παλιός ύπνρπής μου, θα με βοηθούσε πολύ στην άνακάλυψη της κρυπτής τού Χούτ. Ο «Οο είχε γυρίσει άλη σχεδόν την Κορέα με τον πόλεμο κι' ήξερε καλά την άπορχία Κορέας, τη μόνη άπορχία που ήταν σημειωμένη στο χάρτη που μού είχε δώσει ο Χούτ.

Τού έδωσα δύο πακέττα τσιγάρα να τα πουλήσει στη μαύρη άγορά, έξουσαντας πως θα είχε ανάγκη από νυήματα. Σα-φινικά γτύπησε τού τηλεφώνου. Σήκωσα το άκουστικό κι' άκουσα μία τραγική φωνή που ρωτούσε: «Ο κύριος Φίτζαφ;».

«Ο ίδιος», απάντησα.

«Έδώ συναγματούχος Μάρφου, κύ-ριε Φίτζαφ, με θυμάστε άσφαλώς...».

Και πριν προφθάσω να συνάβω από την εκπληξή μου, έσκαλοθύσε: «Έγώ ένα πάστρ άπόψε στο ενοδοχείο «Έκλεκτόν» και θα ήθελα να έρω αν θα μās τιμήσε-τε. Θέλω πολύ να σας δω. Πρόπει να έλθω γρήγορα για κείνο το βράδι. Έλπίζω ότι δεν θα μού κρατάτε κακία. Λοιπόν, θαυμάστε!».

«Θαυμά!» απάντησα κι' έβλεπα τού τηλεφώνου.

Το ενοδοχείο «Έκλεκτόν» ήταν ή Μάκα των άνωτέρων υπαλλήλων της Κο-ρέας, στρατιωτικών και πολιτικών. Κα-θισμένος σ' ένα ντιβάνι, ο συναγμα-τάρχης άπολύωνε τη συντροφία μιας δυσόφης κοπέλλας, Χαϊρετθήκαμε, σφι-ξαμε τα νεύρα κι' ύστερα με σύστησε στη νέα. Λεγόταν Σύνθια Λή.

Εκείνη μού έβριζε μία ματιά κι' ό-στερα άπλωσε τού νεύ της.

Άλλα ο συναγματούχος δεν έβασε καιρό. Με πήρε σε μία άκρη κι' άρχισε: «Είμαι εύνοιστηνός που ήθελες, Φί-τζαφ, Υστερα από κείνο το βράδι, δεν ήμουν βέβαιος αν θα δόκουν άλγνη-σεις. Καταλαβαίνω, πρέπει να σταμα-τήσω τού πιστό. Προσέλασε και την δεσποινίδα Τζόν, άλλα δεν ήθελε να με ξαναβεί στα μάτια της. Δεν την κατα-γνώρισε».

Όταν, επί τέλους, βεβαιώθηκε ότι είχα ξεγύσει τού έπιστοδίου, ο συναγμα-τάρχης με σύστησε στους έπισκέπτες του και ξαναγύρισε στην κοπέλλα του. Ήταν άλωση ή μόνη γυναίκα ή-ως από την Μόσια Φοργυούρω, μία ήλι-κιωμένη δημοσιογράφος τού συναγμά-τους τού Χούτ.

Καθίσαμε για λίγο μαζί, άππου ο συναγματούχος με πλησίασε πάλι.

«Έλπιω εύκολα να ήμω κανείς στην

άποστρατικοποιημένη ζώνη;» τον ρώ-τησα, θέοντας ότι κάπου εκεί έπρεπε να βρισκόταν ή κρυφή του Χούτ.

«Στη ζώνη» έβλεπε ο συναγματο-άρχης, κοιτάζοντας με σκίωμα, άδεν σού το συγχωρούσε, έκτος αν είχες εύλο-γο λόγο. Άλλα να χρειασθί άδεια από πο-λύ ύψη, ίσως με ρώτασε».

Είχα έτοιμη την απάντησή. Τού έβί-γησα πως ήμω να γυρνώ την ιστορία ενός λεπτοκομείου, που έπρεπε να βρι-σκόται ή μέσα ή κάπου κοντά στην άπο-στρατικοποιημένη ζώνη.

«Και οι Κορεάτες;» ρώτησα. «Αυτοί μπορούν να μπειν».

«Όσο γι' αυτούς» απάντησε ο συν-ταγματάρχης, «μπορούν να μπεινουν και να θυανουν όποτε θέλουν. Κανείς δεν μπορεί ν' άπομακρύνι τους χωρικούς απ' τη γη τους».

Υστερ' απ' αυτό προχώρησα προς τού ντιβάνι. Σε λίγο, ήθελε και κάθισε πλάι μου κι' ή ντύαση τού συναγματο-άρχη.

«Θέλω να σας μιλήσω», μού είπα.

Υστερα άνοψε ένα τσιγάρο και κα-θώς με κοίταζε έπνρπνα έβριχη τον κα-πνό στο πρόσωπό μου, χαμογελώντας προκλητικά.

«Θ' αναρωτήσατε άσφαλώς αν κοιμάμαι με όν συναγματούχους, κύριε Φίτζαφ», είπα. «Η μήπως μπορώ να σε φωνάξω άπλω Μπούμπ; Συχαίνωμαι τους τύπους».

«Κι' έγώ», απάντησα.

«Λοιπόν;».

«Είπ' αλήθεια ότι κάτι τέτοιο λένε». «Δεν έχουν άδικο! Άλλά μη νομίζεις ότι έα τον άδικο αν δεν μού έδινε ότι λήπρω».

«Είμαι άξιολάτρευτη!» της πέτασα.

«Κι' άού!» απάντησε προκλητικά.

«Πιστεύω να καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Μ' άρέσεις. Θέλεις να συναντηθώ με άργα άπομ».

«Κι' ο συναγματούχος;».

«Μά σε νοιάζει. Άυτός δεν κάνει άλλη δουλειά παρά να πίνει. Μόλις άρχισει θά τού δώλω ένα χάπι στο πιστό του και...».

«Τι;» ρώτησα άνησυχος.

«Υπνρπτικό, άνόητος! Δεν πρόκειται να πάει τίποτα. Λοιπόν, πού θα σε συναντήσω;».

«Στό «Άσπρο Άλγο», απάντησα.

«Έλα όσο μπορείς νωρίτερα... Καί πρό-σεσε για τού Θεό».

«Έν τάξει!».

Υστερα, θάμνωτας τόν συναγματο-άρχη κώνεται προς τού μέρος μου άπο-μακρύνθηκε.

«Φίτζαφ», φώναζε ο συναγματούχος, παρουσιάζοντάς μου ένα ύψηλν Κορεά-τη με γκριζό κουστούμι.

«Νά κάποιος που πρέπει να τον γνω-ρίσεις. Είναι ο Κουάν Σικ Κιμ, τού Υπουργείου Πληροφοριών. Ίσως μπορεί να σε βοηθήσει».

Εγώ όμως διαλόμουν να τελειώσω και σε λίγο γυρίσα στο διαμέρισμά μου. Έστειλα τον «Οο να κοιμηθί στην κουζίνα και περίμενα».

Το κουδούνι της πόρτας δεν άργησε να χτυπήσει. Μπήκε λαχανιάοντας και μουσικμένη απ' τη βροχή και χωρίς να πη ούτε λέξι έτρεξε προς τού παράθυρο για να κοιτάξί έξω.

«Τι συμβαίνει;» την ρώτησα.

«Νομίζω ότι κάποιος με παρακολου-θούσε», μού έρισε.

«Ήσυχος», της είπα. «Ποιος μπο-ρεί να σε παρακολουθούσε; Και για ποιά λόγο;».

«Έβριζε μία ματιά απ' τού παράθυρο και προσέλα: «Πρέπει να έβλεπε λά-θος. Ποιος τρελός θα στεκόταν στο δρόμο μ' αυτή τη νεοπονητή;».

«Όχι, δεν έβλεπα λάθος!» φώναζε: «Άλλωστε, αν ήθελα να πείσθεις δεν έχεις ποιά να βγεις έξω και να είπς μία ματιά. Έτσι, μόνο έα ήσυχάσαι».

Δεν μπορούσα να μη της κάνω αυτή τη χάρη. Γλιστρώσα στο διάδρομο, κα-τέβηκα από μία πιακή σκάλα και στά-θηκα μπροστά σε μία πόρτα. Και τότε μού ήρθε ή ιδέα ότι κάτι έκαυσε άλη αυτή ή ιστορία. Αν ήθελα να έρευνήσω τού διαμνημόσά μου, είχε άσφαλώς δια-λέξει τόν καλύτερο τρόπο να μ' άπεμα-κρύνι.

Ανοίξα την πόρτα και κοίταξα γύ-ρω μου. Η βροχή έλα και δυναμώνε. Και, φυσικά, έπρεπε να είναι κανείς θεότρελλος για να βγί έξω μ' αυτόν τόν καιρό.

Ανέβηκα πάλι δώδεκα τη σκάλα και στράφηκα μπροστά στην πόρτα μου. Ή-συχία! Όταν μπήκα ή Σύνθια καθόταν στο σόφά και κάπνιζε.

«Καίταν, είδε, κανέναν;» ρώτησε.

«Καθίταν» απάντησα.

Σκαβότα, άνοίξε τού πόρτα της ά-πλωσε τα νύχτα της και είπα: «Έλα!».

Ήταν κτήσι σαν διαφανή.

Όταν έμπνησα την άλλη μέρα, δ ή-λιος είχε πλημμυρίσει με όλη τού δου-λειά (Συνέχεια εις την έπόμεννη σελίδα)

τωτικοί. Ο πατέρας ήταν ο πρώτος Μάκ Λαίντ-λου, που ύστερα από άμέτρητες γενιές, δεν είχε γυρό να δώσει στο στρατό. Πολλές φορές ή στρα-τηγός Μάκ Λαίντλου κοίταζε συνθροπός τις κό-ρες του. Η Λίνα τόν καταλάβαινε.

Η Λίνα ήθελε πολύ να παντρευθί.

Δεν περιφρονούσε πιά καθόλου τους άντρες.

«Ενοίωθε βαθεία έκτίμησι γι' αυτούς».

Δεν ήταν εύτυχημένη και λαχταρούσε για λίγη εύτυχία. Ήξερε όμως καλά τόν εαυτό της και ή-ξερε πως ποτέ δεν θα ήταν εύτυχημένη όσο θα ήταν μοναχή. Παρ' όλη της την ξευπηνάδα, σαν τσ κορίτσια τού παλιού καιρού, πίστευε τώρα πως μόνο σ' έναν εύτυχημένο γάμο μπορεί να βεί την εύτυχία μία γυναίκα.

Η Λίνα ήθελε πάρα πολύ να παντρευθί.

Πριν από δυό χρόνια είχε την πρώτη της έρω-τική ιστορία που είχε σικτρώ τέλος και την άπο-γοήτευσε πικρά.

Υστερ' απ' αυτό, δεν συνέβη τίποτα για να την ξευπηνή από την καρτερική της άδραγμία.

4.

Είχαν περάσει δέκα μέρες από τότε που πρω-τοείδε ή Λίνα τόν Τζόννη «Άσπρη».

Ήταν Κυριακή, μία σασή Άπολιτική μέ-ρα. Η Λίνα είχε άρρησι στο σπίτι τόν «Προση-ρητή», είχε πάρει τούς «Κυριακτικούς Τίμς» και βγήκε στη βεράντα να διαβάσει στόν ήλιο. Η βεράντα δυστυχώς είχε ένα άναγμα προς τού δρό-μο και για μία στιγμή ή Λίνα σήκωσε τα μάτια της και είδε δολιγρό της τούς Φρέιζερ.

Οι Φρέιζερ ήσαν πολύ εύθυμοι, πολύ κοσμι-κοί, πολύ εύχαριτοι. Όλοι έλεγαν πάντα: Φυσι-κά, πρέπει να έχουμε κεί τούς Φρέιζερ.

Φόρεσε τού καπέλλο σου, γουστ ή μου, της είλε γελαστή ή κυρία Φρέιζερ. «Ήθελα να σε πά-ρουμε μαζί στην εκκλησία».

«Ω! είπα ή Λίνα και τινάχτηκε όρθια. Δεν σάς είδα».

Θέλαμε να έρθουμε από την πόρτα, μα ή Τζόννη σε είδε που διάβαζε, είλε ή μεγαλύτερη δεσποινίς Φρέιζερ, και έπνευσε νερθούμε από δώ.

Ο Τζόννη; είλε σασισμένη ή Λίνα.

Ανάμεσα στους Φρέιζερ είδε τώρα και τόν Τζόννη «Άσπρη» που την κοίταζε με μια παι-γνιδιάρικη λάμψη στα μάτια του. Η Λίνα κοκί-νισε και τούς μίσησε όλους.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

...σε του κόσμου θ' αρχίζαν να κόβουν και να ελάν...

Μα αυτό που τη θύμωνε πιο πολύ απ' όλα την ώρα που έβγαζε το φρόνιμα της ήταν απλοσύνητα πως δεν είχε τη δύναμη ν' αμνησθή.

— Που πιάς, χρυσή μου; τη φώτισε η μητέρα της όταν τη συνάντησε στη σκάλα πέντε λεπτά αργότερα.

— Η Λίνα έδειξε τη σύνοψη της σά να ήταν φίδι.

— Στην εκκλησία, είπε με πίκρα.

— Έτσι, δλομόναχη;

— Όχι, με τους Φρέιζερ.

— Με τους Φρέιζερ; Μα νόμιζα πως δεν σου πολυάρεσαν.

— Τους σκαίνομαι, αποκριθήκα με πείσμα η Λίνα.

— Όπως κι' αν είναι, χρυσή μου, σ' ευχαριστώ. — Έπρεπε να πάω κάποια από τις δυο μας, της είπε η μητέρα της.

— Η ζωή στην επαρχία έχει τις υποχρεώσεις της, όπως ξέρουμε.

— Η Λίνα πέρασε θυμωμένη κι' αμίλητη τα πεντακάσια μέτρα που χώριζαν το σπίτι της από την εκκλησία; περπατώντας στο σκοτισμένο δρόμο, άναμσα στον Τζόννη και στην κυρία Φρέιζερ. — Άντα μου τους άλλους να μιλούν για την πρώιμη άνοιξη και τους ανθισμένους φράχτες. Ο Τζόννη δεν της είχε λέει.

— Στην πόρτα της εκκλησίας ένοιωσε το χέρι του στο μπράτσο της. Δοκίμασε να το τραβήξει μα της το έσφιγγε γερά. Την κράτησε έξω ενώ η κυρία και οι δεσποινίδες Φρέιζερ γλίστησαν με νύχια, άναμσα στον κόσμο. — Ύστερα ο Τζόννη την ανάγκασε να κάνει μεταβολή και να ξαναπαρή το δρόμο αντίστροφα. Με άνευκτη αγανάκτηση, ένοιωσε το χέρι του γαντζωμένο στον αγκώνα της, ενώ μερικοί καθυστερημένοι που έφταναν διαστεινικοί, τους κοιτούσαν περιέργως.

— Κύριε "Αύσκαρθ!" είπε πικρά. Τι πάθαι;

— Τα μάτια του Τζόννη της γέλασαν παιγνιδιάρικα.

— Δέν πιστεύω να φανταστήκατε πως θα πηγαιναίτε αλήθεια στην εκκλησία! Πάμε να κάνουμε έναν όμορφο μακρινό περίπατο στην έξοχη — εκεί θ' απολογηθήτε για τη σκληρότητα που μου δείξατε την περασμένη βδομάδα.

— Δεν πάω πονεμένα! έξοπασε η Λίνα. Σας παρακαλώ ν' αφήσετε άμμεσα το μπράτσο μου.

— Θα πάμε, και δεν θα τ' αφήσω το μπράτσο σας. Έλα Λίνα.

Πήγαν.

5.

— Λοιπόν, χρυσή μου, ποιόν είδες στην εκκλησία;

— Δεν πήγα, είπε η Λίνα καθώς έβαζε στο πιάτο της φαγητό. Έκανα ένα μακρινό περίπατο.

— Με τις Φρέιζερ; ρώτησε χαφιασμένη η κυρία Μαν Λαίντλου.

— Όχι, με τον Τζόννη "Αύσκαρθ".

Ο στρατηγός Μαν Λαίντλου έσμιξε τ' φρύδια πάνω από τη μύτη του, πασιχόντας να συγκεντρώσει τις αναμνήσεις του.

— Με τον Τζόννη "Αύσκαρθ; Δεν είναι ο μικρότερος γιος του Τόν "Αύσκαρθ; Κρίμα που πήρε τον κακό δρόμο. Πολύ άτυχος αυτός ο Τόν. Μπορεί να ήταν ανόητος, μα στάθηκε πάντα βράχος. Τι είναι τούτα; Άντιδια; Δεν το ήξερα πως ήταν τούτα η ένοχη τους. — Η μνήμη είναι νοσηρ-βαριμένη; ρώτησε χαμηλοπιά ο στρατηγός.

— Μα όχι, χρυσή μου, του απάντησε η κυρία Μαν Λαίντλου, άτάραχη. Είχε συνηθίσει να λήξει ναίει τέττα ψέματα στον άντρα της.

Ο στρατηγός πήρε αντίδια στο πιάτο του και δοκίμασε μια πικρουδιά.

— Όχι, είναι φρέσκα. Η διαφορά φαίνεται από την πρώτη στιγμή. Οι μονοετές μου είναι απαράδεκτες έμένα. Ποτέ δεν έχουν τέττα γεύσι.

— Ποτέ, χρυσή μου, συμφώνησε η κυρία Μαν Λαίντλου.

— Γιατί λές, πατέρα, πως ο Τζόννη "Αύσκαρθ" έχει πάρει τον κακό δρόμο; ρώτησε ήσυχα-ήσυχα η Λίνα.

— Γιατί έτσι είναι. Δεν τον έδιωξαν από μια λέσχη γιατί έκλεβε στα χαρτιά; Μα κι' αν δεν τον έδιωξαν, θαπρεπε να τον διώξουν. Τι κάνει τώρα εδώ;

— Μένει στο Πενσβέι. Θαρώ όμως πως αν τον είχαν διώξει από μια λέσχη γιατί έκλεβε στα χαρτιά, δεν θα τον κρατούσε κοντά του ο λόρδος Μίντλεχαμ.

Η καρδιά της Λίνας χτυπούσε τόσο δυνατά που μόλις κατάφερε να καταπνίγει τις μπουνιές της.

— Τότε θα ήταν για καμιά κρυμμένη δουλειά.

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

(συνέχεια από την σελίδα 43)

τίο μου και η Σύνθια είχε φύγει. Στο προαέριο της θύρας ένα σημείωμα, είμαι ξετρενιμένη μαζί σου, έγγραφε, εσύ σου τηλεφώνησα το απόγευμα.

Έσπιασε το σημείωμα και κοίταξε το ρολόι μου. Περασμένες δέκα. Σύμφωνα με το πρόγραμμα που είχα κάνει, έπρεπε να είχα κλείνει με τον Όο, πολύ καιρό. Ντυσικά διαστικά κι' ετοιμαζόμουν να βγω, όταν γτύπησε το τηλέφωνο. Η Λίνα Λη σκεφθηκε. Αν μπορούσα, μικρούλα μου...

Σε λίγο έφτασε μπρος το τζάκι που είχα πάρει από τον Κρουόν τον κείνη σάμα. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να βρωμε το όρομο που είχαν ακολουθήσει ο Χούτ με τον Ταγματάρχη Σβιντράκι ακίνο το μαίραιο πρώινο. Εξ άλλου ήταν ο μόνος δρόμος που πήγαμε απ' τη Σουλι στο Γουκιντουνκί. Λίγες άρες αργότερα βρισκαμστε σε μια στροφή, σαν αυτή που μου είχε περιγράψει ο Χούτ. Σίγουρα είχαμε μπή στην επαρχία Κοιούβα κι' όταν ρώτησα τον Όο αν είχε ακούσει ποτέ για τον Σαγκ Ζου μου ευχίμε άμμεσα καταφατικά.

— Έστω, είπε, εδεν πήγα, αλλά άκουσε πολλά ενω. Κακό μέρος... πως να ελγήναι; Έδω έχασε τα Άγγλικά του και προσπαθούσε με χειρονομίες να μου ελγήνη.

— Εκεί όλοι άρρωστοι. Πρόσωπο φαγμένο. Χέρια φαγμένα. Όχι καλό!

— Λέπρωι, θύμεις να πής;

— Ο Όο έγινε καταφατικά. — Ύστερα έβγαλα το χαρτί που μου είχε δώσει ο Χούτ και του τόν έδειξα.

— Και γιατί δεν είναι σημειωμένο στο χαρτί το Σαγκ Ζου; τον ρώτησα.

— Ο Όο κοίταξε για λίγο το χαρτί κι' ύστερα έδειξε με το δαχτυλο του να σημειώ. — Έδω είναι! είπε. Προς το μολύβι μου και έφτιαξε ένα μικρό κύκλω. — Βλέπεις; Αυτό ονομα Κίινκα-Κό. Γιαπωνέζικο όνομα. Χάρτης δεν έχει Κορεάτικα όνομα.

— Ύστερα στάθηκε για λίγο σκεπτικός και ρώτησε: — Θύμεις να βρούμε αυτό μέρος; Σαγκ Ζου ή Κίινκα Κό; Θύμεις να πάς σ' αυτό μέρος;

— Ναί, θα πάμε, του απάντησα.

— Μπορείς να το βρης;

— Μια ώρα αργότερα είχαμε αφήσει πίσω μας καθε ίχνος καλλιέργησιμου γης και βρισκαμστε στα βουνά. Μόνο που δεν θα ήθελα ποτέ να δρεθώ νυχτα σ' αυτά τα βουνά.

— Βλέπεις αυτό βουνό; μου είπε ξαφνικά ο Όο. — Πίσω κοιτάς Σαγκ-Ζου.

Σε λίγο φθάσαμε στην κορυφή και σπαταρήσαμε. Κάτω απλωνόταν η κοιλάδα στην μέση της οποίας διακρινόταν ένα μεγάλο σπίτι Γιαπωνέζικου στυλ.

Ξεκίνησαμε πάλι με κατεύθυνση αυτό το σπίτι, κι' όταν μισή ώρα αργότερα σπαταρήσαμε μπροστά στην αυλόπορτα, είδα με κατάπληξη την Φράνσις Τζών να κουνιόταν στη βεράντα μ' ένα γκριζωμένο.

Την ίδια έκπληξη δοκίμασε και η νέα μόλις με είδε.

— Δεν ήταν δυνατόν να φαντασθώ ότι θα σ' συναντούσα εδώ, είπε.

— Κι' έγω, απάντησα.

— Ύστερα η Φράνσις με σύστησε στον "Αρνούτ Κιντ", που γκριζωμένη συνοδός της, που ήταν απεσταλμένος της προτοπαντικής Λεπρούς.

Μετά από λίγα τυπικά λόγια που αλάσαμε με τον Κιντ και την Φράνσις, ένας υπηρέτης που ήταν έτοιμο σε δέκα λεπτά, "Ανέβηκα στο δωμάτιο που μου παραχώρησαν" να έσοκονιστώ λίγο και παραεργασθώ. Και καθώς γτενιόμουν μπήκε ο Όο με τα πράγματά μου που είχα αφήσει στη βεράντα.

— Έχω μια δουλειά για σένα. Όο, του είπα. — Μία σοβαρή δουλειά, που πρέπει να κάνης καλά και προ παντός μυστικά. Καταλαβαίνεις;

Φυσικά δεν καταλάβαινε, αλλά δεν είχε σημασία. Του ελγήνησα τι ακριβώς ήθελα κι' εκείνος άκουγε με απάθεια. — Ύστερα με διεβεβαίωσε, ότι ήξερε τι έπρεπε να κάνη και βγήκε.

Στο τραπέζι η συζήτηση περιορίσθη σε διάφορα ζητήματα και τέλος τή έφερα εκεί που ήθελα.

— Δεν έτυχε ποτέ να έπισκεφθώ δουλειά δική σου, είπα. — Υπάρχει κανείς εδώ κοντά;

— Πιστεύω ότι υπάρχει ένας στην άποσταρτικοποιημένη ζώνη, απάντησε ο οικοδεσπότης. — Δεν τον έχω δη ποτέ, αλλά είχαμε κάποτε έδω έναν καλόνομο που ήταν λεπτός...

Ένας λεπτός καλόνομος! Δέν άποκλείεται να ήταν ο καλόνομος του Χούτ. — Και τι έγινε αυτός ο καλόνομος; ρώτησα άσφάρα οθέν. — Θα μπορούσε ίσως να μου δείξη το δρόμο.

— Πέθανε την περασμένη χρονιά. — Ήταν πολύ γέρος. Τον άναμσε σ' ένα λώθο, έδω κοντά.

Κουδεντιάσαμε λίγο ακόμα κι' ύστερα η Φράνσις σκέπθηκε και βγήκε. Ο Κιντ προχώρησε προς την πόρτα της βεράντας και γυρίζοντας προς το μέρος μου είπε: — Κοιτάς βραδιά άπύνη. Πιστεύω ότι θα σ' άρεσε ένας περιπατητής με την μίς Τζών. Υπάρχει ένα νοσοπύτι που βγαίνει στην άκρη της κοιλάδας. — Εκεί θα βόρτε μια μικρή παγόδα. Οι Κορεάτες την ονομαζουν Παγόδα των Πάθων.

Του απάντησα ότι δεν είχα αντίρρηση και σε λίγο βγήκε και τον άκουσα να κουνιόταν με την νέα.

Η ιδέα να κάνω έναν περίπατο που ήταν πολύ εύχρηστο. Άλλά ήθελα να είμαι μόνος. Άνέβηκα, λοιπόν, στο δωμάτιό μου, πήρα το περιστόφο μου κι' ένα ηλεκτρικό φανάρι και βγήκα με την πίσω πόρτα. — Ύστερα από δέκα λεπτά βρέκα το μονοπάτι. Το ακολουθούσα βγάκα στην άκρη της κοιλάδας και ξαφνικά είδα την παγόδα.

Κάθισα σε μια πέτρα, κοντά στο βωμό, άναμνα ένα τσιγάρο και συλλογιόμουν. — Η στιγμή είχε έθαιε. — Έπρεπε να δρώω σύντομα. Άδριο.

Τ' ανάλαφρα βήματα, κάποιου που έρχόταν απ' το μέρος της πλακοστρωτής αυλής, διεκρίναν τον συλλογισμό μου. — Έσπιασα διαστικά το τσιγάρο μου και τράβηξα το πιστόλι μου. Σαφώς διακρίνη η παγόδα πλημυρίσει από φως. — Ήταν η Φράνσις.

Κατέβασα το πιστόλι μου κι' η νέα ήθελε και κάθισε πάλι μου, στο βωμό.

— Ο δόκτωρ Κιντ μου είπε ότι είσαι έδω, μου ελγήνησε. — Ηθελα να σου μιλήσω.

— Τι συμβαίνει; την ρώτησα.

— Άδωρε μου πρώτα ένα τσιγάρο.

— Σκέπθηκε απ' τη θύρα μου και της άναμνα ένα τσιγάρο. Για λίγα λεπτά μείναμε κι' οι δυο αμίλητοι. — Ύστερα τράβηξα το τσιγάρο απ' τα χείλη της και την άγκάλιασα. — Εκείνη αντίστανε για λίγο. — Ήμινε κατόπι άκίνητη και ξαφνικά το χέρι της κινήθηκε σαν ά στραπή κι' ένοιωσε το πιστόλι μου κολυμμένο στο πλευρό μου.

Για λίγα λεπτά μείναμε κι' οι δυο αμίλητοι και άκίνητοι. — Δεν πυροβόλησε. Σε λίγο, πήρε μια βαθιά άναπνοή και το πιστόλι έπεσε στο πλακόστρωτο. — Ύστερα, σημάσε τα χέρια της και μ' άγκάλιασε σφιχτά.

Μια κορεάτικη φωνή άκούστηκε ξαφνικά πίσω μου: — Κύριο Φίτα, τηλεφώνω. — Έλάτε να σ' άδειξω.

— Μπομπ! — Ήταν η Σύνθια Λη! — Είπες έμμεσα, ότι είμαι έδω; της ρώτησα. — Τι θέλεις;

— Δεν έχει σημασία πως το έμαθα, απάντησε απ' την άλλη άκρη του συρματος. — Μπομπ, συμβαίνει κάτι σοβαρό.

Το βόρε άναμσα σε δυο βράνους που έμινονταν και σημάτιζαν να άφίει.

— Ερίξα μια ματιά πίσω μου, προς τον Όο κι' ύστερα κούφτηκα πίσω απ' τους βράνους κι' άκολουθούσα το μονοπάτι. — Άνέβηκα βραδιά κι' η καρδιά μου γτύπησε άνατά! Τέλος, έφτασα στην κορυφή.

Ήταν όλος άσπιδός μου την είχε περιγράψει ο Χούτ. Ο σιξερένιος Βούδδας στέκονταν άκονη εκεί και λίγο πιο πέρα οι έξι τάφοι.

— Άναμνα ένα τσιγάρο κι' Ερίξα μια ματιά γύρω μου. — Άν βρισκονταν καλόνομος στο ναυ έδω έδω μπορούσα να κάνω τη δουλειά μου. Άλλά δεν υπήρχε λόγος ν' άνησυχώ. Ο ναός ήταν υσιγονκεμίσμένος κι' έζηρσε. Μόνο το γκόγκ έσκαλοβούσε ν' άκούγεται.

Ξαφνικά μια άνοια φωνή άκούστηκε πίσω μου. — Πασκαλός, ψήλα τα νείρια, κύριο Μπομπ! Άλλάς σκοτάστεις.

— Ήταν ο Όο.

— Σήκωσα τα χείλη μου και γύρισα προς το μέρος του. Πιστεύοντας πως άστεινόταν. — Άλλά ο υπηρέτης μου κρατούσε στα νείρια τον ένα ατόματο και με σημάδε.

— Τι σημαίνει αυτό; φώναξε. — Ελπίστε αυτό το όπλο απ' τα χέρια σου, παλαβέ.

Πλησίασε στο παράθυρο, λέγοντας ότι κάποιος άνδρας υπήρχε στον δρόμο, που την παρακολουθούσε.

5.

Το τέλος: Στο προσέχει.

Η συνέχεια: Στο προσέχει.

45

...α. Θυμάσαι τον Κουάν Τζα Κό. τοδ Πουαυόου Πηροφορίαν;

— Ναί, λοιπόν;

— Τον δολοφόνησαν! Βόρκαν το πτώμα του σήμερα το πρωί έξω από το διαμέρισμά σου. Φάνηκαν να σε δρούν, Μπομπ. Υπατεύονται πως έσύ τον σκόταστεις!

— Πώς;

— Έξω πως δεν έχεις καμιά σκέψη. Θάρω άπύνη στο Σαγκ Ζου. Περιμένε με. Μη λές τίποτα σ' κανέναν και μη κάνης τίποτα. Θα σε γλυτώσω από τους υπελάδες.

— Από τι θα με γλυτώσεις; γαλίνισα. — Δεν έχω καμιά δουλειά με...

— Δεν έχει σημασία. Τώρα σ' άφήνω. Μια στιγμή. — Έναι ένα τηλεγράφημα. Καθώς δεν άπαντούσε καθόλου στο τηλέφωνο σήμερα, ήθελα στο διαμέρισμά σου και το βόρε στην πόρτα. Θέλεις να στο διαβάσω; Άκούσε Μπομπ, τι λέει: Χούτ Πάστον πέθανε από καρδιακή προσβολή. Άνταπκορίσεις σας έξαιρετικές. Συνέχιστε. Φέσλερ.

Ο Χούτ πέθανε!

— Όταν έπασα στο κρεβάτι, είδα πάλι το όνειρό του. Κι' ήταν χειρότερο από κάθε άλλη φορά. — Ίσως γιατί ήταν νεκρός.

Ένας ψήφους στο ατί μου με έσπινε. — Έστω ν' άφουκε, Κύριο Μπομπ. Όλοι κοιμούνται!.

— Ήταν ο Όο.

— Έδω ήταν ακόμα σκοτάδι. Μαζί με τον Όο σπρώξαμε το τζάκι έξω απ' την αυλόπορτα και προχωρήσαμε άναμσα απ' τις καλίδες που βρισκονταν εκεί γύρω. — Ύστερα μπήκαμε σε μια κολλούδα και μεταφιστεύκαμε σε χαρικούς!

Μπροστά στην καλίδω, ένα κάδρο ζευγμένο στο μεγαλύτερο βωμό που είχα βρει στη ζώνη μου είχε περιμενε. Ο Όο τα είχε παραβλέψει όλα.

— Τώρα πρέπει πασάφιστούμε με μέλι, είπα. — Μυρίζει άσχημα, αλλά πρέπει, κύριο Μπομπ. — Έτσι στρατιώτες δεν πλησιάζουν καρούς.

Είπε δικιο. Γιατί όδων φτάσαμε στα δόρα της άποσταρτικοποιημένης ζώνης, οι φουρούι ούτε καν καταδέχτηκαν να μας κοιτάξουν.

Αυτό που είχα τώρα να κάνω ήταν να βρω την κοιλάδα που μου είχε περιγράψει ο Χούτ. Σημάτουμε το βωμό κι' ελγήνησα στον Όο τη δύσσοα.

— Πολλές κοιλάδες, είπε. — Πώς να ξεχωρίσω; Μισή ώρα αργότερα είχαμε φτάσει σε μια έντελως άκατοίκτη περιοχή και κατά του υπολογισμού μου βρισκαμστε στο κέντρο της άποσταρτικοποιημένης ζώνης. Και ξαφνικά άνακάλυψα την κοιλάδα που ήτοσα. — Ήμιν βέβαιος γι' αυτό κι' είπα δικιο. Γιατί σε λίγο ο ήχος ενός γκόγκ άκούστηκε πίσω μας. — Ένας ήχος που μου τον είχε κατά περιγραφί ο Χούτ.

Ο Όο κάρφωσε τα μάτια του πάνω μου.

— Το γκόγκ του ναού, είπα.

— Ναί, απάντησε. — Αυτό που ήθελα να βω. Πάμε.

Ο ήχος του γκόγκ έρχόταν άπό την κορυφή ενός πακούφτου λόφου. Ο Όο είχε βγάλει ένα μαχαίρι κι' έκοβε μπαμπού. Το πήρα απ' τα χείρια του και του είπα να μάζεψεν έφρα έφρα για φωτιά. — Άνελάβηκα έγω να ληνίσω τα μπαμπού. Και καθώς ο Όο ήταν άπιστολημένος με τη δουλειά που του άνέθεσα, πλησίασα στους ποτόδες του λόφου προσποτιόμενος πως έκοβα μπαμπού, στην πραγματικότητα όμως μάνωντας να βω το μονοπάτι του Χούτ, που θα με άφηνούσε στην κορυφή, στο κιδώτιο με τα ένα έκατομμύριο δολλάρια!

Το βόρε άναμσα σε δυο βράνους που έμινονταν και σημάτιζαν να άφίει.

— Ερίξα μια ματιά πίσω μου, προς τον Όο κι' ύστερα κούφτηκα πίσω απ' τους βράνους κι' άκολουθούσα το μονοπάτι. — Άνέβηκα βραδιά κι' η καρδιά μου γτύπησε άνατά! Τέλος, έφτασα στην κορυφή.

Ήταν όλος άσπιδός μου την είχε περιγράψει ο Χούτ. Ο σιξερένιος Βούδδας στέκονταν άκονη εκεί και λίγο πιο πέρα οι έξι τάφοι.

— Άναμνα ένα τσιγάρο κι' Ερίξα μια ματιά γύρω μου. — Άν βρισκονταν καλόνομος στο ναυ έδω έδω μπορούσα να κάνω τη δουλειά μου. Άλλά δεν υπήρχε λόγος ν' άνησυχώ. Ο ναός ήταν υσιγονκεμίσμένος κι' έζηρσε. Μόνο το γκόγκ έσκαλοβούσε ν' άκούγεται.

Ξαφνικά μια άνοια φωνή άκούστηκε πίσω μου. — Πασκαλός, ψήλα τα νείρια, κύριο Μπομπ! Άλλάς σκοτάστεις.

— Ήταν ο Όο.

— Σήκωσα τα χείλη μου και γύρισα προς το μέρος του. Πιστεύοντας πως άστεινόταν. — Άλλά ο υπηρέτης μου κρατούσε στα νείρια τον ένα ατόματο και με σημάδε.

— Τι σημαίνει αυτό; φώναξε. — Ελπίστε αυτό το όπλο απ' τα χέρια σου, παλαβέ.

Πλησίασε στο παράθυρο, λέγοντας ότι κάποιος άνδρας υπήρχε στον δρόμο, που την παρακολουθούσε.

5.

Το τέλος: Στο προσέχει.

Η συνέχεια: Στο προσέχει.

45



Ενώ χάιδευε το εκατομμύριο, άρκεζόταν μέσα του ότι ποτέ δεν θ' άφινε να του το πάρουν.

Ο Όο με κοίταξε άγρια.

— Μή μιλώ έτσι σ' έμένα; είπα. — Οχι υπηρέτης σου τώρα. Τώρα έγω ταγματάρχης Γιοκνύου, του στρατού «Τε-να Κορέας». Τώρα έγω διατάσσω. Κάνε δτι λέω και μη μιλώ!

— Τα τέκνα της Κορέας!.. Τώρα καταλάβα. Ο δραπέτης συνταγματάρχης Γιοκνύου-Σιν με τους θερμάσιμους Κορεάτες. Κι' ο Όο ήνα άπ' αυτούς.

— Κάνε μεταβολή, και μη κατεβάζεις χείρα σου! διατάξε. Ο παλιός υπηρέτης μου. Υπακούω. — Ύστερα, άφου με άφίπλισε, με διάταξε να σκάω. Και κάτω απ' τη βροχή, που είχε άπό πολλήν ώρα άνοιξει να πέφτι, στο σκοτάδι της νύχτας, άρχισα να σκάω με τα χείρια μου κοντά στον τάφο. Σε λίγο ένιασα κάτω σκλήρο. — Ήταν το κιδώτιο του Χούτ. — Ήταν βαμμένα δολλάρια!

— Σκάω! φώναξε πάλι ο Όο. Κι' άπ' τον τόνο της φωνής του κατάλαβα πως άγωνιούσε όσο κι' έγω.

— Έβγαλα το κιδώτιο έμ' τον τάφο του, το καθάρισα και το έβαλα μπροστά στα πόδια του.

— Άνοιξε το! φώναξε πετώντας μπροστά μου ένα σακί. — Έβαλε χρήματα σ' αυτό το σακί!

Χρειάστηκε πολλή ώρα ώπου να καταφέρει να το άνοίξει. Και μόλις το άνοίξε είδα τα χρήματα, πρσιμισμένα άπό την ύγρασία, καστονισμένα. — Τών έκοσι τών πενήντα, τών έκατο δολλάρια!

— Έβαλε χρήματα στο σακί! φώναξε πάλι ο Όο.

Κι' άνοιξα να δώσω με τη χούφτα μου τις δειδείες και να τρέσωκω στο βωμικό σάκκο του υπηρέτη μου. — Ένα έκατομμύριο δολλάρια! Τώρα που τα είδα με τα μάτια μου, τώρα που τα έπιασα με τα χείρια μου, τα έχονα!

— Όταν πέφτα στο σάκκο και την τελευταία βραδιά ο Όο με διάταξε πάλι να έμινω.

— Πάμε τώρα. Κάτω στο ναό. Πρόσεχε το μονοπάτι. Στείε, επικίνδυνο.

Μ' έβαλε μπροστά κι' άκαλοβούσε με το ατόματο στο χέρι. Και σε λίγο μπήκαμε στο ναό.

Ο Όο άνωσε ένα κερί, και με διάταξε να πάω στον τάφο. — Ύστερα πλησίασε. Τέλεισε τα χείρια μου στον τάφο και τα έβρεσε άπό δυο άλυσίδες που κρέμονταν εκεί, προσφάτως γι' αυτό το σκοπό.

— Λίγο αργότερα άνωσε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να μου ελγήνη το αγέλιό του. Και τότε για πρώτη φορά κατάλαβα ποσο όφελής ήμουν. — Ύστερα άπό την άποσταρτευσί του, άφου μου ελγήνησε, έλθθηκε με τη συμμαχία του Γιοκνύου-Σιν. — Εκεί, για πρώτη φορά, άναμσε να κινείται λόγος για τον κρυμμένο θησαυρό.

— Όποτε ήξεραν κι' άλλοι για τα χρήματα; τον ρώτησα.

— Ίσως, απάντησε. — Στη Σουλι κι' ά λέλωση Κορέας, πολλοί κατάσκοποι. Πολλές ιστορίες για κρυμμένα χρήματα.

Το τέλος: Στο προσέχει.

Η συνέχεια: Στο προσέχει.

45

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

Πάντως είμαι σίγουρος πως ήταν κάποια θρώμικη ύπνωση. Για το Θεό, γκρίνιας ο στρατηγός Μαν Λαίντλου, δεν πιστεύω γάχτες την άξίωση να θυμάμαι με το νί και με το σίγμα όλες τις ιστορίες που άκούω η που διαβάζω για τον ένα και νά τον άλλο. — Όπως κι' αν είναι, κάποιος ποδογυρός ήταν στη μέση, κι' αν δεν ήταν θαπρεπε να είναι. Μπορεί να το σκεπάζανε το ζήτημα, μα...

— Το νού σου μπαμπά, είπε η Λίνα γαλλικά.

— Εί! χμ! έκανε ο στρατηγός και σώπασε.

Πάντα η Λίνα του έπαιρνε τον άέρα όταν του μιλούσε γαλλικά. Η Λίνα τα είχε μάθει στο Παρίσι και ο στρατηγός δεν είχε πάει ποτέ στο Παρίσι.

— Η Λίνα έβαλε τα δυνατά της για ν' άποτελειώση το φαγητό της, σά να ήταν μία συνηθισμένη Κυριακή σαν όλες τις άλλες της περασμένης ζωής της.

Ο Τζόννη "Αύσκαρθ της τα είχε ελγήνησει όλα.

ΣΕΛΗΝΗ

ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 5)

— 'Οδύγησε τον στο δωμάτιό του! Θα κάνω μυστήρι!

Τέλος, κατώρυσαν να τον συνοδεύσουν στο δωμάτιό του, ενώ η διευθύντρια του ξενοδοχείου εξήγησε: «Έπαθε κρίση πυρετού... Σας ζητούμε συγγνώμη...». Η Ντόροβιτς είχε φύγει, και κανείς δεν ήξερε πού είχε πάει. Η διευθύντρια ζήτησε να αλλάξει ο κ. Χουάιτ ξενοδοχείο, γιατί έβλεπε πως η Ντόροβιτς τον ακολουθούσε. Η Ντόροβιτς απειλούσαν πως θα έκαναν μήνυση.

— 'Ω! φώναξε ο Τόνυ. 'Αλλά πώς θα με ξαναβρίθ η γυναίκα μου;

— Κύριε, αυτή η ιστορία μπορεί να δημιουργήσει διπλωματικό επεισόδιο. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να φανήτε λογικός και να εγκαταλείψετε απόψε κιόλας το ξενοδοχείο. Θα σας στείλω όμως τηλεγραμμάκι, για να σας βοηθήσει να φτιάξετε τις αποσκευές σας, καθώς και της κυρίας Χουάιτ.

— 'Αν το δράμα είχε ξεσπάσει νωρίτερα, η Ντόροβιτς θα είχε πάει για στην προεδρία, για να ζητήσει να την συμβουλευθούν τι έπρεπε να κάνει. 'Αλλά εκείνη την ώρα, η προεδρία ήταν κλειστή. 'Αρχισε να περιπλανιόταν λοιπόν άσκοπα στους δρόμους, σ' ένα Παρίσι που όλο της φαινόταν άγριο. Άκουσε να γυρίσει στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, άρσιζε η Ντόροβιτς, θα ζήτησε διαζύγιο και θα ξαναρχίσει να εργάζεται ως μαννεκέν! Αυτή η προοπτική της έφερε δάκρυα στα μάτια. Τον άγαπο, φιδιόταν. Κι' αμέσως μετά, πρόσθεσε με αγωνία: 'Ο σκύλος! 'Η μητέρα μου είχε δικιο! Στο άνωματόν, τα τακούνια της άρσιζαν να την πονούν, κι' ο κόσμος την κοίταζε με περιέργεια. Δεν είχε μαζί της παρά 1000 φράγκα μόνο. Θα ήταν πιο φρόνιμο να επιστρέψει στο ξενοδοχείο και να ετοιμάσει τις αποσκευές της, τώρα που ο Τόνυ θα έτρωγε ασφαλώς καπου με την χορεύτριά του. Σταμάτησε λοιπόν ένα ταξί κι' έδωσε τη διεύθυνση του ξενοδοχείου τους. Μόλις τ' αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του ξενοδοχείου, ξεκίνησαν άποδοκιμασμένοι, με το χαρτονομίσμα των 1.000 φράγκων στα δαχτυλά: Πάνω στη στέγη ενός άλλου ταξί, αναγνώρισε τις βαλ' της, και τις βολεύτηκες του Τόνυ, και μέσα στο βάθος του αυτοκινήτου το κεφάλι του σκούγυ της. 'Ανοιξε το στόμα, απλώσε το χέρι, αλλά εκείνη άκωιδώς τη στιγμή, το σκούγυ ταξί ξεκίνησε και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

— Τώνι!
— Κοιμήστε, κυρία Χουάιτ...
'Ηταν ο μικρός του ξενοδοχείου.
— 'Ο σκύλος μου...
— Μάλιστα, κυρία. Μήπως η κυρία χρειάζεαι τίποτα;
— Όχι, ευχαριστώ...
— Μήπως η κυρία θέλετε να μου άφήση κανένα μυστικό για την περίπτωση που θα γυρίζε ο κύριος;
— Ευχαριστώ, θα ξαναπεράσω.
Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της. 'Απομακρύνθηκε άπ' το ξενοδοχείο, όπου η ευτυχία της υπήρξε τόσο συντομή.

Η δεσποινίς κλαίει; είπε μια φιλοφροσύνη.
— 'Ενα νεανικό και χαμογελαστό κεφάλι ξεπροβάλλε άπ' το παράθυρο μιας κούρσας που πήγαινε σιγά σιγά δίπλα στο πεζοδρόμιο... 'Αλλά η Ντόροβιτς εξακολούθησε το δρόμο της.
— Μήπως η δεσποινίς δεν μιλάει γαλλικά; Μήπως μιλάει αγγλικά;
Και τ' αυτοκίνητο την παρακολουθούσε όργα. 'Ο περσμός ήταν πολύ μεγάλος. Η Ντόροβιτς κοιτάζε για μία ακόμη φορά το άγνωστο. Αυτός εξακολούθησε να γυρίζει. 'Ο άγνωστος είχε λακωνικά τα χαρακτηριστικά του, και τα λακωνικά γενικά της την εμπιστοσύνη.
— 'Εξασθεσίον, κύριε, άποκρίθηκε η Ντόροβιτς, πώς κάνει λάθος! Δεν κλαίω. Είμαι σίγουρος, δεσποινίς, για το



αντιθετο! Δεν κλαίτε πιά, αλλά χάρις σ' εμένα...

— Δεν σας γνωρίζω, κύριε.
— 'Ονομάζομαι Πιερ Λεντί, δεσποινίς. Είμαι Γάλλος, άναπάντης και ασέβας. Τώρα γνωρίστηκα. Βλέπετε, χαμογελάει κιόλας.

— 'Απ' την κούρσι, η Ντόροβιτς παραπατούσε πάνω στα τακούνια της.

— Δεν θα ήσαστε πιο άνετα σ' αυτό έδω το κάθισμα; εξακολούθησε ο νέος.

— 'Όταν θα βελήσω να κατέβω, θα μ' αφήσετε να κατέβω χωρίς να μου φέρετε καμιά ευκολία! άπάντησε η Ντόροβιτς, με το χέρι κιόλας στην πόρτα.

— 'Αρχισατε κιόλας να σκέπτεστε να φύγετε! άναστήνατε ο νέος.

Και το αυτοκίνητο ξεκίνησε άπαλά.

— Πού πηγαίνετε; ρώτησε η Ντόροβιτς.

— Στο δώρο της Βουλώνης, μακριά άπ' τα βάσανά σας... 'Ω, ηούχατε, δεν είμαι ο 'Απαίσιος Χιονάνθρωπος! Σας περιμένει κανείς για φαγητό;

— Όχι.
— Πόσο άδικο έχει!

— Ποιος λοιπόν;

— Αυτός που δεν σας περιμένει!

— Άλλά πώς ξέρεται...

— Δεν έρω τίποτα: Το δαχτυλάκι σας μου το είπα.

Κι' έδειξε το άριστο χέρι τ' ης Ντόροβιτς με τη χρυσή βέρα.

— 'Επιτρέψτε μου, φιδιόταν, να εύχαριστήσω αυτό το δαχτυλό, που τα έξηγει όλα τόσο καλά...

Και παίρνοντας το χέρι της Ντόροβιτς, το φίλησε με τρυφερότητα και σεβασμό συγχρόνως. Πόσο μακριά της φάνηκε εαφικά ο Τόνυ! Μπροστά στην ευγένεια του άγνωστου, η καρδιά της Ντόροβιτς άνηλθε λιγάκι: 'Ο κόσμος δεν ήταν πιά τόσο καυρός άπο πριν άπό λίγη ώρα...

— Λοιπόν, ρώτησε ο Πιερ Λεντί, θα φάμε μαζί;

Η Ντόροβιτς δεν πρόλαβε ν' άπάντησει...

Το πρόσωπό του άγνωστου βρέθηκε πολύ κοντά στο δικό της. Δέλη, άλλά η νύχτα κι' ο πόθος της να ζήσουν... Κι' όμως, δε έχασε τίποτα: Με τα μάτια κλειστά, έαννοείδε το πρόσωπο του Τόνυ πιο καθαρά παρά ποτέ.

— 'Εμειναν μερικά ίχνη άπό δάκρυα στα χείλη σας, έξηγησε ο άγνωστος, κι' έπρεπε να τα έξαφανίσω!

— Πάμε, λοιπόν να φάμε, είπε η Ντόροβιτς.

— Πού θέλετε; Στην Τουρ ντ' 'Αρζάν, στο Γκραν Βεφούρ, στο Μαζίμ...

— Στο Μαζίμ.

— Εσείς θα τρώατε μαζί;

— Είστε πολύ όυδερκής.

— Είμαι Γάλλος...

Η Ντόροβιτς γέλασε, έπιτέλους. Μπαίνοντας στο Μαζίμ, άπάντησαν: «Θα κάνω την καρδιά μου πέτρινη!».

— 'Ο κύριος έχει κρατήσει τραπέζι; ρώτησε ο μαίτρ ντ' ότέλ.

— Όχι, άποκρίθηκε λυπημένος ο Πιερ Λεντί.

— Τότε, λυπούμαι, κύριε...

— Μα ναι! διαμαρτυρήθηκε η Ντόροβιτς. 'Εχωμε κρατήσει ένα τραπέζι σ' όνομα του κυρίου και της κυρίας Χουάιτ.

— 'Α, βεβαίως κυρία!

Και κάτω άπ' το κατάπληκτο βλέμμα του καθλιέρου της, η Ντόροβιτς διάχισε την αίθουσα και κούρσε στο τραπέζι που της υπέδειξε ο μαίτρ ντ' ότέλ. Η Ντόροβιτς έτοιμαζόταν να περάσει μια χαρούμενη βραδιά. 'Αδειασε, πολύ γρήγορα, ίσως, τρία ποτήρια σαμπάνια. 'Όταν παρήγγειλαν το φαγητό τους, η Ντόροβιτς έδωπλεσε την πέτστα της, κι' ένα μικρό βελούδινο κουτάκι έπεσε πάνω στο φάρεμά της.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε η Ντόροβιτς.

— 'Ανοιξε το κουτάκι, και πάνω στη μεταξωτή φόδρα του διάβασε με χρυσά γράμματα τη λέξη 'Κουρτέλ'.

Ενώ κάτω άπ' τα μάτια της χαμνοκοπούσαν τα ρουμπίνια και τα διαμάντια μιας θαυμάσιας καρφίτσας.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Πιερ Λεντί. Είστε τόσο χαμηλά...

Τα δάκρυα έανέβηκαν για μία ακόμη φορά στα μάτια της, κι' η κομψή πελάτεια του Μαζίμ είδε μία νέα να τρέχει προς την πόρτα, κλαίγοντας.

— 'Ο κύριος δεν θα δειπνήσει; ρώτησε άνησυχος ο μαίτρ ντ' ότέλ. Η κυρία θα έπιστρέψει;

— 'Εγω πρέπει να φάω, άναστήνατε ο Πιερ Λεντί. Δεν αξίζει ο κόπος να την ακολουθήσω. Η κυρία έχει άρκετά άγύαπη μέσα της για να ζήσει μ' αυτήν... 'Εχετε τη διεύθυνση του κ. και της κ. Χουάιτ; Θα πρέπει να τους στείλωμε αυτό το κουτήμα...

Στο άναμεταξύ, ο Τόνυ είχε ξαναγυρίσει στο ξενοδοχείο, για να μάθω αν η Ντόροβιτς είχε έπιστρέψει. 'Ο μικρός του ξενοδοχείου τον πληροφόρησε πως η κυρία είχε πράγματι ξαναγυρίσει κι' είχε πει πως θα ξαναπερνούσε άργότερα.

— Δέκα τώ ότέλ! άναφώνησε ο Τόνυ. Θα την περιμένω στο μπαρ.

— Μάλιστα, κύριε.

'Αλλά τώ ένα ούσκυ διαδεχόταν τώ άλλο, κι' η Ντόροβιτς δεν έρχόταν. Στο έργο ποτηρι, ο μπαρμπαζ άρχισε να άκουπίζει τώ μπαρ, με ύφος που άηαινόσε, στο έπαγγέλμά του: «Τέλος, κυρία! Κλείνω με...». Ο Τόνυ ζήτησε ένα έβδομο ποτήρι. Αυτή τη φορά, τώ δήλωσε χωρίς περιστροφές πως τώ μπαρ έπρεπε να κλείσει.

— 'Ενα ούσκυ, σου λέω, φώναξε ο Τόνυ.

Κι' ο τόνος της συζητήσεως άρχισε να ύψώνεται, τόσο που ο Τόνυ άρπαξε στο τέλος τόν μπαρμπαζ άπ' τη γραβάτα, φωνάζοντας:

— Θέλω ένα ούσκυ! Περιμένω την γυναίκα μου! Δεν μπορείτε να κλείσετε!

— Φωνάξτε την άστυνομία! φώναξε τότε ο διευθυντής, χωρίς να μπορεί πια να κρατήσει τώ νεύρο του.

Κι' έτσι, ένας χαριτωμένος 'Αμερικανός, νεοκίμπος μάλιστα, που είχε έρθει στο Παρίσι για να περάσει τόν μήνα τώ μέλιτος, πέρασε τη δεύτερη νύχτα του στην Πόλι τώ φάτος, μέσα στο φρέσκο, επαναλαμβανόμενο με άπελτισία:

— Ντόροβιτς! 'Ω, Ντόροβιτς! Τι έκανες!

— *

Μεθυσμένη άπ' τη λύπη, μεθυσμένη άπ' την κούρσι, η Ντόροβιτς περιπλανιόταν άπελπισμένη. Τώ ένα της τακούνη είχε σπάσει, και κούτσαινε, κλαίγοντας με λυγμούς. 'Όταν πιά όί δύναμεις της άρσιζαν να την εγκαταλείψουν, άποκοιμήθηκε σ' ένα παγκάκι τού Παλαι-Ρουαγιάλ.

— 'Εμύλ, ποιά είναι αυτή πέρα;

— Η 'Ραία Κοιμημένη τού Δάσους, ίσως...

— 'Ο 'Εμύλ, ένα Παριζιάνος άστυνομικός, σφύριζε με θορυσμός. 'Ο 'Αλμπέρ, άλλος άστυνομικός, κούνησε τώ κεφάλι του.

— Φαίνεται πως παρατήρι άπόψε... 'Ε, δεσποινίς!

Η σαμπάνια κι' η λύπη προεούν δαβύ ύπνο. Η Ντόροβιτς δεν άποκρίθηκε. Δεν έυπνησε ούτε καν όταν ο 'Εμύλ της έπιασε τώ χέρι, ούε όταν την μετέφεραν στο άστυνομικό τμήμα.

— Να μία χαριτωμένη άγγαρεία, είπε ο 'Αλμπέρ.

Και καθώς τώ παπούτσι με τώ σπασμένο τακούνη είχε πέσει άπ' τώ πόδι της κοιμισμένης, τώ έβγαλε μέσα στην τσέπη του.

Κι' έτσι, μία καθώς πρέπει νεόνιμφη 'Αμερικανίδα τελειώσε τη βραδιά της στο φρέσκο...

— *

— Είναι πολύ παράξενο, είπε τώ πρωί ο άστυνομικός διευθυντής. Οι δύο μας 'Αμερικανοί αυτής της νύχτας έχουν τώ ίδιο όραμα!

— Φέρτε τους μέσα στο ίδιο γραφείο, δήλωσε σ' ένα άστυνομικό.

— Τόνυ!

— Ντόροβιτς!

— 'Εν τάξει, άναφώνησε ο άστυνομικός. Και τώρα, μπορείτε να πηγαίνετε. Όχι, όχι! Μή μ' εύχαριστείτε...

Και καθώς η Ντόροβιτς εγκατέλειπε τώ άστυνομικό τμήμα, κοιμισμένη, στο μπράτσο τού Τόνυ, ο 'Αλμπέρ παρουσιάστηκε με σεβασμό:

— Μου επιτρέψετε, κυρία... Σας τώ έπιδιόρθωσα!

Και τράβηξε ένα παπούτσι άπ' την τσέπη του. Σκύβοντας, τώ φόρσε στο χαριτωμένο κι' άτυπόμο ποδαράκι της.

— 'Αρεθούρ, είπε η Ντόροβιτς. Κι' εύχαριστώ.

— 'Αντίο, κυρία, άποκρίθηκε εκείνος.

— Καλημέρα, άγάπη μου, φιδιόταν ο Τόνυ.

★ ★ ★

Η ΑΓΑΠΗ ΒΡΙΣΚΕΙ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΤΡΟΠΟ

(Συνέχεια άπό την σελίδα 2)

με τώ δαχτυλά του που άναπήδησε. Τώ έρημα! Τώ έρημα. 'Υπακούθηκε βεβαί. Κυρίες μου, μπορεί να σας προσφέρω τις υπηρεσίες μου γι' αυτό τόν εύγενικό άκοτό;

— Εκείνη κράτησε την άνάσα της.

— Ναι, γιατί όχι; Πώς σου φαίνεται; 'Ανν; Τόν κοιτάζε και έσκυβα τώ κεφάλι.

— 'Ραία, θα σε άναστήσω στις έπ... 'Ανν, είπε ο Τζέφ. Σ' εύχαριστώ για την ευκαιρία που μου προσφέρεις, Τζέννιφερ, φώναζε άπο τώ κατώφλι.

★

Στις έπτά άκριδές, ο Τζέφ έφτασε στο διαμέρισμά μου, φέροντας ένα θαυμάσιο άσχευίδες. 'Ηταν τώ πρώτο που δόχουν και συμπλήρωσε την τελευταία πινελία στο νέο φορέμα που είχε διαλέξει για μένα η μίς Γκιλλινγκχαμ.

Πρέπει άυτόσο να παραδεχτώ πως η καρδιά μου σφίχτηκε την στιγμή που είδα τόν Ρότζερ και την Λόις να μπαίνουν στο 'Τζέικ' ρ'.
— Νασαί, βαρραλέα, φιδιόταν ο Τζέφ. Δεν μάς είδε άκόμα.

Κούνησε τώ κεφάλι.

— Τότε, μόλις μάς δη, να τώ χαμογελάσεις και να γυρίσεις άμέσως σέ μένα σαν να ήσουν τώ μόνο πρόσωπο που σ' έδιαφέρει!

Εκείνη την στιγμή έπιασα την ματιά τού Ρότζερ. 'Αντίκρισα μια έκφραση άπολυτής άπιστίας στο πρόσωπό του. Τα σκούρα φρύδια του έσημειαν.

— 'Ηθελα να τρέξω και να τώ πώ πως όλα ήταν σπληνερία, άλλά κατάφερα να τώ χαμογελάσω και να γυρίσω στόν Τζέφ.

Αναρωτιόμουν αν ο Ρότζερ θα με πλησίονε και αν ναι—άν με πλησίονε— τι θα τότε έλεγαν. Και τότε έαφνω είδα πως ο Ρότζερ και η Λόις έφευγαν.

— Θέλεις να σε πώ τώ σπύτι, Σταχτοπούτα; με ρώτησε ευγενικά ο Τζέφ.

— Ναι, σέ παρακαλώ. Με συγνώρης πού είμαι τόσο χαμην.

— Δεν είσαι. 'Όλα πήγαν σπουδαία. Σίγουρα άποψε θα σού τηλεφωνήση ο Ρότζερ. Θάχης τάχα τώ κουράγιο να τόν παύεις σόν ποντίκι;

Αυτό μου τόχε πει και η μίς Γκιλλινγκχαμ.

— Θα προσπαθήσω, είπα στόν Τζέφ. Και πρόσθεσα διαστακτικά, θα τώ επαναλάβω.

— 'Ασφαλώς. Ποτέ μου δεν διασκεδάσα τόσο. Ραντεβού λοιπόν γι' αύριο τώ βράδι. Θυμήσου να τώ πς. τού Ρότζερ... και πρό πάντος ψυχραιμία.

★

Τώ θυμήθηκα άσφαλώς όταν μου τηλεφώνησε ο Ρότζερ, άλλά χρειάστηκε να έπιστρατεύσω όλη μου την βέλση.

— Δεν άργησε να σου περάση ο καημός, ήταν τώ πρώτο του λόγια.

— 'Ο καημός; Κρίμα που δεν ήταν μπροστά ο Τζέφ και η μίς Γκιλλινγκχαμ ν' άκούσουν τόν άνεμελο τόν μου.

— Μ' άκουσα; 'Ερχομαι άμέσως.

— 'Ο τόσο γεμάτος άυτοπεποίθηση τόνος του με έκανε να λυσσάζω. Δεν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να κάνω την φωνή μου ψυχρή, και τώ φεμάτακι γλιότρησε άπο τώ χείλις μου.

— Λυπούμαι έχω συντροφιά, τώ είπα.

— Είναι γέρος για σένα, φώναζε ο Ρότζερ.

— 'Αλλά τόσο γοητευτικός... τόσο μορφωμένος, είπα.

— Τι λες για την Τετάρτη;

— Την Τετάρτη... Μήπως ήταν πολύ νωρίς η Τετάρτη, άναλογίστηκε. Όχι, λυπάμαι, άλλά έχω δουλειά, τώ είπα και έκλεισα τώ τηλέφωνο.

Την άλλη βραδιά χορέψαμε με τόν Τζέφ, και μετά ανέβηκε στο σπύτι για ένα καφέ.

— 'Ηταν άκόμη εκεί όταν κούδυνισε τώ τηλέφωνο. Τώ είπα να τώ σηκώση. Κατάλαβα πως ήταν ο Ρότζερ άπο τώ άποτομο κλείσιμου τού τηλεφώνου, άπο την άλλη άκρη τού σύρματος, μόλις ο Τζέφ είπα: «'Εμπρός».

Οι μέρες κυλούσαν, άλλά δεν μάθαινα πια τίποτα για τόν Ρότζερ. 'Ημουν τρομερά άπασχολμένη για να τόν συλλογίζομαι στο γραφείο, γιατί η μίς Γκιλλινγκχαμ είχε φύγει άπο την πόλι.

★

Η μίς Γκιλλινγκχαμ γύρισε την Παρασκευή. Μπήκε στο γραφείο και διαβάζοντας τώ γάντια της, πέταξε έτσι άόλοτα άδιάφορα.

— Σέ φροντίσει καθλόυ ο Τζέφ; 'Ανν;

— 'Ω, άσφαλώς, είπα. 'Ηταν ύπεροχος! Μου ύπαγορνε άκόμα—έκαινο τώ πρωί η δουλειά ήταν άτέλειωτη— όταν χτύπησε τώ τηλέφωνο.

— Για σένα είναι, είπε η μίς Γκιλλινγκχαμ.

Κούνησε τώ κεφάλι. 'Ημουν σίγουρη πως ήταν ο Ρότζερ. 'Ημουν άκόμα σίγουρη πως έπρεπε να πάρη τέλος τώ παιχνίδι.

— 'Εμπρός, είπα με τρεμούλιαστή φωνή. 'Αλλά μου άποκρίθηκε η φωνή τού Τζέφ και η άπογοήτευσί μου έφερε δάκρυα.

— Με συγνώρης, 'Ανν, άλλά άναγκάσομαι να φύγω άπο την πόλι. 'Ελπίζω πως δεν σας άγκαταλείπω έσένα και την Τζέννιφερ.

Κατάφερα να φελλίσω κάτι και κρέμωσα τώ άκουστικό. Δεν μπορούσα όμως να κρυψώ την άπογοήτευσί μου.

— Δεν θα ξανατηλεφωνήση ποτέ. Τώ έρω, πως δεν θα ξανατηλεφωνήση, είπα και έκρυψα τώ πρόσωπο στα χείρη.

— 'Ασφαλώς θα ξανατηλεφωνήση, 'Ανν. Τώ χέρι της μου χάιδεψε με συμπάθεια τώ μολλίσ. Τι σου είπε ο Τζέφ;

— 'Ο Τζέφ. Προσπάθησε να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου.

— 'Α, ναι, φεύγει... 'Ηθελε να σας άπογοητεύση... 'Αχ, μίς Γκιλλινγκχαμ, μ' έπνιξε ένας λυγμός. Τι θ' άπογίνω αν ο Ρότζερ δεν μου ξανατηλεφωνήση;

— 'Ο Ρότζερ; με ρώτησε άποχαμένο. 'Ο Ρότζερ; Και εγώ νόμισα πως έβλαπτες για τόν Τζέφ. 'Ακόμα τόν θυμάσαι τόν Ρότζερ;

— Μα βεβαί, της είπα.

Με είχε εαφινάσει τούτη η έρώτηση. Κι' άκόμα περισσότερο με εαφινάσε η παραβολή έκφραση άνακομίσσεως που έαννοίσε στη φυσιογνωμία της.

Κι' εγώ νόμισα...

Δεν άπόσασε την φράση, άλλά ήταν εύκολο να φανταστείς την συνέχεια.

— Όχι! 'Ω, όχι! διατάκη να την διαβεβαίωσω. 'Ο Τζέφ είναι ύπεροχος. Είναι πολύ άραιότερος άπο τόν Ρότζερ άλλά... ο Ρότζερ είναι εκείνος που θέλω.

Και τότε έλαχσα τούς δικούς μου καημούς και μία άλλη άστρατη γυναίκιας διαίσθη...

★★★

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ 5 ΕΤΩΝ

Απόκτησις ιδιοκτητού κατοικίας υπό του διαδένοντος οιονδήποτε ποσόν. Έξόφλησις διά μηνιαίων ποσών ίσων πρὸς τὸ ἐνοίκιον Δύνασθε νὰ ἐκλέξητε ἐκ 300 διαμερισμάτων πολυκατοικιών μας, ἀπλῆς ἕως πλήρους κατασκευῆς, πάντοτε δὲ στερεὰς καὶ καλαισθητοῦ.

ΔΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ

Ταχεία καὶ σημαντικὴ αὐξήσις εἰσοδημάτων ἰδιοκτησιῶν.

ΑΠΟΔΟΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

Έξασφάλισις τῆς μεγίστης δυνατῆς ἀποδόρεως μεγάλων ἢ μικρῶν χρηματικῶν ποσῶν.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

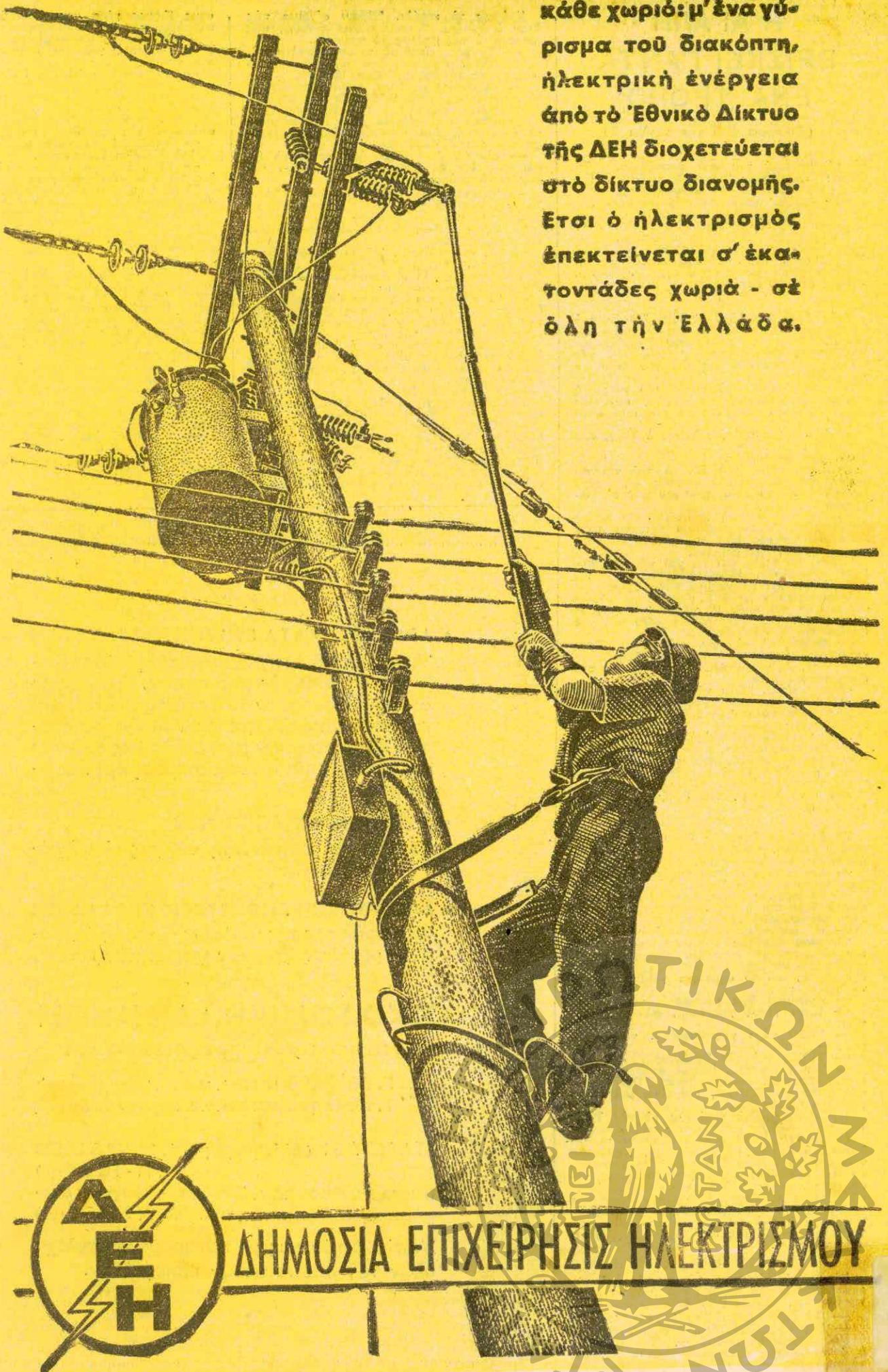
Δ/ΝΣΙΣ Γ. Βαλλινγδασ (Πολ. Μηχαν., Αρχιτεκτονικαί)
Τ. Βαλλινγδασ (Οικον. & Νομικὸν ἑπισητηῶν)

ΣΤΑΔΙΟΥ 51 (Β' Ὄροφος Τηλ. 20.612 & 28.503
(11-16 & 8 μ.μ.)

ΤΜΗΜΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ: Ἐντός τῆς Ἰσογειοῦ στο-
ας, τηλ. 20.612 (9-16 & 8 μ.μ.)

Αρτία ὀργάνωσις, με πεπειραμένα στελέχη ὁλων τῶν ἀπαιτουμένων εἰδικότητων.

κάθε χωριό: μ' ένα γύ-
ρισμα του διακόπτη,
ηλεκτρική ενέργεια
από το Έθνικό Δίκτυο
της ΔΕΗ διοχετεύεται
στο δίκτυο διανομής.
Έτσι ο ηλεκτρισμός
έπεκτείνεται σ' εκα-
τοντάδες χωριά - σε
όλη την Ελλάδα.



ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ